

Ellen G. White
IDÉZETEK
a Bibliatanulmányokhoz

1-es szám / 2015. 4. negyedév

Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz

Fordította: Zakariás Loránd

evs
editura viață și sănătate

© 2015 **Viața și Sănătate Kiadó**

A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Az *Ellen G. White-idézetek a Bibliatanulmányokhoz* a Pacific Press® Publishing Association negyedévi kiadványa.

Ezt az idézetgyűjteményt, valamint egyes részleteit nem fordíthatják, módosíthatják, vehetik át, adhatják ki, másolhatják vagy sokszorosíthatják magánszemélyek vagy intézmények a Pacific Press vagy a Heted-napi Adventisták Generál Konferenciájának írásos engedélye nélkül.

Megjegyzés: Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Fordítás és szerkesztés: Zakariás Loránd

Korrektúra: Mezei Áron

Lektorálás: Czinkota András

Tördelés: Szőcs Erzsébet

ISSN 1841-8201

JEREMIÁS PRÓFÉTA

1. Jeremiás próféta elhívása	5
2. Külső és belső válság	13
3. Júda utolsó öt királya	22
4. Dorgálás és büntetés	30
5. Jeremiás próféta szomorúsága	38
6. Szimbolikus cselekedetek	47
7. A válság folytatódik	55
8. Jósiás király kultuszreformja	64
9. Jeremiás próféta igája	72
10. Jeruzsálem pusztulása	80
11. A szövetség	88
12. Vissza Egyiptomba	97
13. Jeremiás könyvének tanulságai	105

1. tanulmány

Jeremiás próféta elhívása

Szombat délután, szeptember 26.

„Az ifjú Jeremiásban Isten olyan embert látott, aki hű lesz megbízásához, és a nagy ellenállással szemben is az igazság mellé áll. Gyermekkorában megbízhatóan élt, és most a kereszt jó vitézeként nehézségeket kell elviselnie: »Ne mondd, hogy fiatal vagy – mondta az Úr választott követének –, hanem menj, ahova csak küldelek, és hirdesd, amit csak parancsolok! Ne félj tőlük, mert én veled leszek, és megmentelek!« »Kösd azért derekadra övedet, indulj, és hirdesd nekik mindazt, amit én parancsolok. Ne ijedj meg tőlük, különben én ijesztelek meg általuk! Megerősített várossá teszek ma téged: vasoszloppá és ércfallá az egész országgal szemben, Júda királyaival, vezetőivel, papjaival és az ország népével szemben. Harcolnak ellened, de nem bírnak veled, mert én veled leszek, és megmentelek! – így szól az Úr.« (Jer 1:7–8, 17–19)” *(Próféták és királyok, 407–408. o.)*

„Miközben gyors léptekkel közeledett az egész nemzetet sújtó katasztrófa, Jeremiás a jelen csüggesztő képein túl többször megpillanthatta a jövő dicső távlatait, amikor Isten kiváltja népét az ellenség földjéről, és visszatelepíti Sionba. Elétárult az az idő, amikor az Úr megújítja velük kötött szövetségét. »Olyan lesz a lelkük, mint az öntözött kert, és nem hervadoznak többé.« (Jer 31:12)” *(Próféták és királyok, 408–409. o.)*

„Ha van valami e földön, ami az embert megszentelt buzgalomra készíteti, csak az igazság, ahogyan Jézusban van. A megváltás magasatos, fenséges műve. Krisztus, »aki bölcsességül lőn nekünk és igazságul és szentségül és váltságul.« Gondviselésében az Úr gyakran kijelentette, hogy egyedül csak a kinyilatkoztatott igazság: Isten Igéje mentheti meg az embert a bűntől, s őrizheti meg a bűnözéstől, a törvény áthágásától.

A bűn gonoszságát kipellengérező Igének hatalma, befolyása van az ember szívére, hogy az embert megigazítsa, és igazultan is tartsa. A Mindenható mondta, hogy tanulmányozzuk az Ő Igéjét és engedelmessé váljunk annak, valósítsuk meg az életünkben. Ez az Ige olyan változhatatlan, mint Isten jelleme – tegnap és ma és mindörökké ugyanaz.” (*Bizonyságtételek a lelkészeknek*, 80–81. o.)

Vasárnap, szeptember 27.: A próféták

„Az Atya követeket küldött Izraelhez, és általuk kérte őket, hogy térjenek vissza hozzá. Ha felfigyeltek volna a hívásra, ha Baált otthagynak az élő Istenhez tértek volna, soha nem hangzott volna el Illés ítéletet hirdető üzenete. De az intések, amelyek az élet illatát jelenthették volna, a halál illatát hozták. Önérzetükben sértették meg őket, és megharagudtak a követekre. Most pedig mélységesen gyűlölték Illés prófétát. Ha kezükbe került volna, örömmel adták volna át Jézabelnek – mintha elhallgattatásával szavai beteljesedését meggátolhatnák! A súlyos csapás ellenére is szilárdan megmaradtak bálványimádásukban. Így növelték a gonoszságot, amely a menny büntetését hozta az országra.

A lesújtott Izrael gyógyulásához csak egyetlen út vezetett. Meggyógyul, ha teljes szívéből az Úrhoz tér és elfordul bűneitől, amelyek a Mindenható büntetését hozták rá. Neki szólt az ígélet: »Ha majd bezárom az eget, és nem lesz eső, vagy parancsolok a sáskának, hogy leegyék a földet, vagy ha dögvészt bocsátok népemre, de megalázza magát népem, amelyet az én nevemről neveznek, ha imádkoznak, keresik az én arcomat, és megtérnek gonosz utaikról, én is meghallgatom a mennyből, megbocsátom vétküket, és meggyógyítom országukat.« (2Krón 7:13–14) Elő kellett idézni ezt az áldott célt, és Isten továbbra is visszatartotta tőlük a harmatot és az esőt, amíg határozott reformáció nem történik.” (*Próféták és királyok*, 127–128. o.)

„Isten arra vár, hogy bűnbocsánatának áldását, az életszentség ajándékait árassza mindazokra, akik hisznek és elfogadják az általa felajánlott üdvösséget. Krisztus készen áll, hogy így szóljon a bűnbánó bűnöshöz: »Lásd! Levettem rólad a te álnokságodat, és ünnepi ruhákba öltöztet-

telek téged!» (Zak 3:4) Jézus Krisztus vére az ékesen szóló könyörgés, amely a bűnös érdekében beszél, közbenjár. Ez a vér »megtisztít minden bűntől« (1Jn 1:7).

Kiváltságotok, hogy Jézus szeretetében bízotok üdvösségetekért. A legteljesebb, legbiztosabb, legnemesebb módon, hogy mondjátok, Ő szeret engem, elfogad engem, benne bízom, mert életét adta értem. A legjobban eloszlatja a kételyt, ha kapcsolatunk van Krisztus jellemével. Ő mondja: »Aki énhozzám jön, azt semmiképpen ki nem vetem.« Más szóval nem vethetem ki, mert szavamat adtam, hogy elfogadom. Fogjad szaván Jézust, ajkad pedig hirdesse, hogy győzelmet arattál.» (*Bizonyságtételek a lelkészeknek*, 517. o.)

„Isten, a mi örömünk és üdvösségünk szüntelenül gondol ránk. Az ókori próféták alig szóltak a jelenükhöz, inkább a mi időnknek szánták üzenetüket, tehát jövődöléseik ránk vonatkoznak. »Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk; megírtak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknél vége elérkezett.« (1Kor 10:11) »Akiknek megjelentette, hogy nem maguknak, hanem nekünk szolgáltak azokkal, amelyeket most hirdetnek néktek azok, akik prédikáltak néktek az evangéliumot az egeből küldött Szentlélek által; amikbe angyalok vágyakoznak betekinteni.« (1Pt 1:12)

A Biblia volt a tanulmánykönyved. És jól van ez így, mivel ez Isten igazi tanácsa. Ez igazgat minden szent befolyást, amellyel a világ teremtése óta bír. Rendelkezünk a bátorító jelentéssel, mely szerint Énokh Istennel járt. És ha Énokh Istennel járt abban a züllött, özönvíz előtti korban, legyünk bátrak, kövessük a példáját, mert a világ nem árthat nekünk, és minden megvesztegető befolyása ellenére mi is járhatunk az Úrral. Bennünk is élhet Krisztus lelkülete.» (*Manuscript Releases*, 7. kötet, 417. o.)

Hétfő, szeptember 28.: Jeremiás családi háttere

„Napjainkban pedig az Úr kijelenti órállóinak, hogy ha hűtlenek, ha nem figyelmeztetik a veszélyben lévőket, akkor bűneikben hálnak meg. »De vérét – mondja Isten – a te kezedből kívánom meg.« (Ez 33:8) Ám

ha a menny hírnökei felemelik feddő és figyelmeztető szavukat, hogy visszavezessék a bűnöst a jó útra, de nem hallgat rájuk, akkor az órálló tisztán áll, a vétkező bűnei miatt hal meg, vére a saját lelkén szárad.

Ezek a komoly, ünnepélyes dolgok világosan tárulnak elé. Isten némelyeket apostolokul, prófétákul, evangélistákul, pásztorokul, tanítókul adott, a szentek tökéletesítése céljából, szolgálat munkájára, Krisztus testének építésére, míg mindannyian eljutunk a hitnek egységére. Ő mondja népének: »Isten szántófeldje, Isten épülete vagytok.« (1Kor 3:9) Állandóan haladjunk, törjünk előre. Követői lépésről lépésre juszanak előbbre az egyenes úton, hogy még a béna se botoljon meg. Akik Istenért akarnak dolgozni, dolgozzanak értelmesen, hogy kiegészítsék fogyatékoságaikat, és dicsőítsék Izrael Urát, Istenét. Álljanak meg az igazságban, dolgozzanak az igazság Napjának világosságában. Így viszik a gyülekezetet előbbre, felfelé, a menny felé. Így mindjobban láthatóvá válik elkülönülése a világtól.” (*Bizonyságtételek a lelkészeknek*, 406. o.)

„Az Úr ezt üzenté népének Jeremiás által: »Térj meg, elpártolt Izrael... akkor nem haragszom rátok! Mert én hű vagyok – így szól az Úr –, nem tart örökké haragom. Csak ismerd el bűnödöt, hogy hűtlenül elhagytad Istenedet, az Urat... Térjete meg, elpártolt fiaim! – így szól az Úr –, mert én vagyok Uratok.« »Térjete meg, elpártolt fiaim! Meggyógyítlak benneteket, bár elpártoltatok.« (Jer 3:12–14, 22)

E csodálatos kérlelésekkel együtt az Úr megmondta tévelygő népének a szavakat is, amellyel visszatérhetnek hozzá. Szóljanak így: »Itt vagyunk, eljöttünk hozzád, mert te vagy, Uram, a mi Istenünk! Bizony csak csalás folyt a halmokon, zajongás a hegyeken. Bizony csak Istenünk, az Úr szabadítja meg Izraelt... Fetrengünk a gyalázatban, szégyenpír a takarónk, mert vétkeztünk Istenünk, az Úr ellen, mi is, őseink is. Ifjú korunktól mind a mai napig nem hallgattunk Istenüknek, az Úrnak szavára.« (Jer 3:22–25)” (*Próféták és királyok*, 410. o.)

Kedd, szeptember 29.: Jeremiás próféta elhívása

„Prófétai küldetéséről Jeremiás ezt írta: »Kinyújtotta kezét az Úr, megérintette a számat, és ezt mondta nekem az Úr: Én most a szádba

adom Igéimet! Lásd, én a mai napon népek és országok fölé rendellek, hogy gyomlálj és irts, pusztíts és rombolj, építs és plántálj!» (Jer 1:9–10)

Istennek hála e szavakért: »Építs és plántálj!« Jeremiás ezekből bizonyosodott meg arról, hogy Ő helyreállítani és gyógyítani akar. Az elkövetkező években kemény üzeneteket kellett tolmácsolnia. Bátran kell szólnia a közeledő gyors büntetésről. Sineár síkságai felől »veszedelem« tör »az ország egész lakosságára«. »Ítéletet mondok fölöttük minden gonoszáguk miatt – nyilatkoztatta ki az Úr –, mert elhagytak engem.« (Jer 1:14, 16) A prófétának e kijelentéseken kívül azt is el kellett mondania, hogy Isten bocsánatot hirdet azoknak, akik megtérnek gonoszágukból.” (*Próféták és királyok*, 409. o.)

„A prófétákat a legrégebb időtől fogva Istentől kijelölt tanítóknak ismerték el. Az volt a legmagasabb értelemben vett próféta, aki közvetlen sugallatra beszélt, és közölte a néppel az Úrtól kapott üzeneteket. Prófétáknak nevezték azokat is, akiket bár nem közvetlenül ihletve, de mégis a menny hívott el, hogy tanítsák a népet az Ő útjaira és munkáira.” (*Előtted az élet*, 46. o.)

„Most is sokaknak Ábrahámhoz hasonló próbája van. Nem hallják közvetlenül a mennyből Isten hangját, de ő szól hozzájuk Igéjének tanítása és gondviselésének eseményei által. Talán azt kívánja tőlük, hogy adják fel a gazdagságot és megbecsülést ígérő életpályájukat, hagyják el kellemes és előnyös társaságukat, szakadjanak el rokonságuktól, hogy önmegtadást igénylő viszontagságos, áldozatos útra lépjenek. Isten feladatot szánt nekik, de a barátok, a rokonok befolyása és a jólét akadályozná a megvalósításhoz fontos jellemvonások kifejlődését. Az Atya kivonja őket az emberi befolyás alól, elveszi tőlük az emberi segítséget; érezteti velük, hogy az Ő segítségére van szükségük, és megtanítja őket egyedül benne bízni, hogy kinyilatkoztathassa önmagát nekik. Ki kész Isten hívására megtagadni dédelgetett terveit és lemondani meghitt barátairól? Ki vállal új feladatokat, és ki lép ismeretlen területre, hogy odaszánt szívvel végezze a menny munkáját, Krisztusért nyereségnek tartva a veszteségeket? Aki ezt teszi, annak olyan hite van, mint Ábrahámnak, és osztozni fog vele abban az »igen-igen nagy örökségben«,

amelyhez »nem hasonlítható«, »amiket most szenvedünk« (2Kor 4:17; Róm 8:18).» (Pátriárkák és próféták, 126–127. o.)

Szerda, szeptember 30.: Vonakodó próféták

„Amikor Jób a forgószelelől meghallotta az Úr hangját, így kiáltott: »Hibáztatom magam, és bánkódom a porban és hamuban!« (Jób 42:6) Amikor Ésaías látta az Úr dicsőségét, és hallotta a kérubokat énekelni: »Szent, szent, szent a seregek Ura«, így kiáltott: »Jaj nékem, elvesztem!« (Ésa 6:3, 5) Pál, miután a Lélek elragadta a harmadik égig, és olyan dolgokat hallott, amelyet ember nem mondhat el, »minden szentek között a legkisebbnek« nevezte magát (2Kor 12:2–4; Ef 3:8). A szeretett tanítvány, János, aki Jézus keblén pihent, és látta dicsőségét, halottként esett az angyal lábához (Jel 1:17).

A Kálvária keresztyének árnyékában haladók nem dicsőítik önmagukat, és nem állítják kérkedve, hogy nem bűnösök. Érzik, hogy bűneik okozták azt a szenvedést, amely megtörte Isten Fiának szívét. Ez a gondolat alázattal tölti el őket. Akik legközelebb vannak Jézushoz, ők látják a legtisztábban, hogy milyen esendő és bűnös az ember, és reménységüket egyedül a megfeszített és feltámadt Megváltó érdemeibe vetik.” (A nagy küzdelem, 471. o.)

„Az apostolokról olvashatjuk: »Azok pedig kimenvén, prédikáltak mindenütt, az Úr együtt munkálván velük, és megerősítvén az Igét a jelek által, amelyek követték.« (Mk 16:20) Miként Krisztus kiküldte tanítványait, úgy küldi ki ma gyülekezetének tagjait. Ugyanaz a hatalom, mellyel az apostolok rendelkeztek, számukra is létezik. Ha Isten az ő erősségük, akkor együttműködik velük, és munkájuk nem lesz hiábavaló. Ismerjék fel, hogy arra a műre, amelyben munkálkodnak, az Úr nyomta rá pecsétjét. Ő intette Jeremiást: »Ne mondd ezt: Ifjú vagyok én; hanem menj mindazokhoz, akikhez küldelek téged, és beszéld mindazt, amit parancsolok néked. Ne félj tőlük, mert én veled vagyok, hogy megszabadítsalak téged!« Azután az Úr kinyújtotta kezét, megérintette szolgája ajkát, és így szólt hozzá: »Íme, az én Igémet adom a te szádba.« (Jer 1:7–9) Nekünk is megparancsolja az Úr, hogy menjünk ki, és hirdessük

azokat az Igéket, amelyeket szánkba ad; ajkunkon érezzük szent kezének érintését.

Krisztus szent kötelességet bízott egyházára. Valamennyi tagja legyen Isten élő csatornája, melyen keresztül eljuttatja a világnak kegyelmének kincseit, Jézus kimeríthetetlen gazdagságát. A Megváltó legfőbb kívánsága, hogy képviselői legyünk, akik megismertetik a világgal lelkületét és jellemét. A világnak pedig legnagyobb szükséglete, hogy az Üdvözítő szeretete emberek által nyilvánuljon meg. Az egész menny olyan férfiakra és nőkre vár, akik által Isten kinyilatkoztathatja a kereszténység erejét.” (*Az apostolok története*, 599–600. o.)

Csütörtök, október 1.: A mandulafa ága

„Aki helyet enged a szívében Jézusnak, megismeri szeretetét. Isten mindenkit megalégít, aki jellemének képmását akarja magára öltetni. A Szentlélek mindig megsegíti rá tekintő lelket, megmutatja neki Krisztus dolgait. Ha a tekintet a Megváltóra szegeződik, a Lélek nem szűnik meg munkálkodni, amíg az ember át nem alakul az Ő képére. A tiszta szeretet megtisztítja és nagylelkűvé teszi az embert, magasabb tudásra, a mennyei dolgok alaposabb ismeretére teszi alkalmassá, hogy elérhesse a teljességet. »Boldogok, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot: mert ők megalégtettek.« (Mt 5:6)” (*Jézus élete*, 302. o.)

„Milyen jó lenne, ha az emberek megértenék, hogy hitetlenségük és szomorú háborgásuk Sátánt magasztalja, miközben Jézus Krisztus üdvözítő, minden bűntől megszabadító munkáját megfosztja a dicsőségtől... Másszunk ki e sötét veremből. Neveljük értelmünket, hogy tudatosuljon bennünk, mit tett Jézus az érdekünkben. Képezzük elménket, hogy hit által megálljon Isten előtt a hegyen, minden kísértés között...

A hegyről helyes rálátásunk lesz Jézus személyére. Sátán nem lesz képes ördögi árnyát vetni lelkünk és az Üdvözítő közé, hogy besötétítse Krisztus képét, hamis fényben tüntetve fel Őt, és arra lázítsa szívünket, hogy ne higgyünk jóságában, irgalmában és szeretetében.” (*Our High Calling*, 136. o.)

Nem arra hívtunk el, hogy emberi példaképet kövessünk. Nincs oly bölcs emberi teremtés, aki a mércénk lehetne. Jézus Krisztusra kell tekintenünk, aki teljes a feddhetetlenségben és a szentségben. Ő a mi hitünk Fejedelme és bevégezője. Ő a példaember. Az Ő tapasztalata a mi tapasztalatunk mércéje, amelyhez igazodnunk kell. Magunkra kell öltöznünk jellemét. Gondolatainkat az élet bonyodalmairól és nehézségeiről öfelé kell fordítanunk, hogy elváltozzunk az Ő képére és hasonlatosságára...

Jézus Krisztus, a mi Üdvözítőnk azért jött e földre, hogy hozzánk hasonlóan mindenben megkísértessen, és bebizonyítsa a világegyetemnek, hogy e bűnnel teli világban is az ember élhet úgy, hogy az tetszen Istennek... Keressük azokat az áldásokat, amelyeket Krisztus elérhetővé tett számunkra, hogy egyre nagyobb mértékben részesülhessünk kegyelméből; lelkünkbe élő, cselekvő és egyre erősödő hit áradjon, hit, mely e csodálatos ígéletben gyökerezik: »Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig!« (Mt 28:20)» (In Heavenly Places, 166. o.)

Péntek, október 2.

További tanulmányozásra: *Bizonyságtételek*, 9. kötet, 239. o.; *A nagy küzdelem*, 609–610. o.

2. tanulmány

Külső és belső válság

Szombat délután, október 3.

„Aki hű a kevesen, a sokon is hű az; és aki a kevesen hamis, a sokon is hamis az.» (Lk 16:10)

Isten cselekvő szolgálata közvetlenül egybefonódik az élet hétköznapi teendőivel, legalázatosabb foglalatosságaival. A Mindenható elhívott, hogy ott szolgáljuk Őt, ahová helyezett bennünket. Ő rendel minket egy bizonyos helyre, nem mi választjuk. Lehet, hogy a családjunk az a hely, ahol egy ideig – vagy állandóan – szolgálnunk kell. Meg kell felelnünk ennek a szent elhívásnak, ezért fel kell rá készülnünk, hogy minél hívebben képviseljük Urunkat ebben a szolgálatban.

Az Úr próbára tesz minket, hogy lássa, milyen sajátságokkal járunk hozzá jellemünk építéséhez. Ha fásultak, közönyösek, hanyagok és felületesekek vagyunk mindennapi, apró kötelezettségeinkben, soha nem készülünk fel Isten hűségesek szolgálatára... Aki hűtlen a legapróbb dolgokban, kétségtelenül hűtlen lesz a magasabb, nagyobb felelősséggel járó pozíciókban is.

A kis dolgok fontosságát alábecsülik, csupán azon okból kifolyólag, hogy *kicsik*, pedig nagy befolyásoló erővel rendelkeznek mind a jóra, mind a rosszra. Az ember ezen apró felelősségekből tanul, és készül fel az élet kihívásaira. Részt képezik a lélek nevelése és a megszentelődés folyamatának. A kis dolgokban tanúsított hűség segít Isten szolgálójának egyre jobban visszatükröznie Krisztus képét.” (*That I May Know Him*, 331. o.)

„Minden pillanatban, melyben nem vigyázunk és nem órködünk, ki vagyunk téve az ellenség támadásának és annak a veszélynek, hogy a sötétség hatalmasságai legyőzzenek minket. Sátán meghagyta angyalainak, hogy éberek legyenek, törjenek le mindenkit, akit csak lehet; igye-

kezzenek kiismerni azoknak a kedvenc bűneit és fogatkozásait, akik az igazságot vallják; sötétséget árásszanak körülöttük, hogy ne örködjének éberén, és hogy oly utakra térjenek, amelyekkel szégyent hoznak arra az igazságra, melyet állítólag szeretnek – és bánatot a gyülekezetre. A meg-tévesztett, elővigyázatlan lelkeket mindig nagyobb és nagyobb sötétség veszi körül, mialatt a menny világossága elhamvad. Többé nem képesek felismerni dédelgetett bűneiket, és Sátán hálót sző körülöttük, míg végül csapdájába esnek.

Isten a mi erősségünk. Rá kell tekintenünk bölcsességért és veze-tésért, s miközben az Ő dicsőségét, a gyülekezet javát és saját lelkünk megmentését tartjuk szem előtt, igyekeznünk kell kedvenc bűneinket legyőznünk. Igyekezzünk minden egyes nap személyesen újabb győ-zelmeket kivívni; tanuljunk meg teljesen egyedül is megállni és töké-letesen az Úrban bízni. Minél előbb megtanuljuk, annál jobb. Ismerje be mindenki az elkövetett hibáit, és örködjön, nehogy bűnei legyöz-zék őt, hanem győzzön felettük. Így teljes lesz Istenbe vetett bizalmunk, és a gyülekezetet számos nehézségtől kíméljük meg.” (*Tapasztalatok és látomások*, 105. o.)

Vasárnap, október 4.: Rövid történelem

„Isten a népét Kánaánba helyezte, hogy az erkölcsi romlás áradatát megállítsa, hogy az ne árássa el a világot. Ha Izrael hűségese marad Urá-hoz, győzelemről győzelemre vezette volna őket. Mert a kananeusoknál még nagyobb és hatalmasabb népeket is kezébe akart adni. Ez volt az ígélet: »Mert ha szorosán megtartjátok mind e parancsolatot, amelyet én parancsolok néktek... akkor kiúzi az Úr mindazokat a nemzeteket tielőletek, és úrrá lesztek nálatok nagyobb és erősebb nemzeteken. Minden hely, amelyet lábatok talpa megnyom, tiétek lesz, a pusztától a Liba-nonig, és a folyóvíztől, az Eufrátesz folyóvizétől a nyugati tengerig lesz a ti határotok. Nem állhat meg senki előttetek; azt műveli az Úr, a ti Iste-netek, hogy féljenek és rettegjenek titeket az egész föld színén, amelyre rátapostok, amint megmondta néktek.« (5Móz 11:22–25)

Ám magasztos küldetésükkel mit sem törődve a kényelem útját és saját vágyuk kielégítését választották, és elszalasztották a föld elfogla-

lására adott alkalmat. Sok nemzedéket kínzott a bálványimádó népek maradéka, mely a próféta jóvendőlése szerint szálla volt szemükben és tövis az oldalukban (4Móz 33:55).” (*Pátriárkák és próféták*, 544. o.)

„Mikor átnéztem a szombattartóknak adott bizonyágtételeket, amelyek rámutatnak Isten népének veszélyeire, és leírják a magasztos állapotot, amelyre az Úr szeretné, ha eljutnának, bámulatba ejtett a menny számos figyelmeztetésben megnyilvánuló gondossága és irgalma. Ha megmaradnak Isten szeretetében és kiválnak a világból, rájuk helyezi különleges áldását és világosságát, hogy körülöttük ragyogjon. Jóra serkentő hatásukat érezni lehetne a munka minden ágában és az örömhír mezőinek összes részén. De ha elmulasztják, hogy összhangba kerüljenek az Üdvözítő gondolatával, ha továbbra is annyira kevés fogalmuk lesz a munka fenségességéről, mint a múltban, akkor tekintélyük és példájuk ijesztő átoknak bizonyul majd. Kárt tesznek akkor, és csakis kárt. Ruhájukon becses lelkek vérért találják majd.

Figyelmeztető bizonyágtételeket ismételttem el. Megkértem: kicsoda fogadta meg azokat? Ki bánta meg buzgón bűneit, bálványimádását? Ki nyomult előre odaadóan máris a magasztos hivatás jutalmáért, melyre az Úr felülről hívott el minket Krisztus Jézus által? Kin látszik meg Isten benső munkálása, mely mindenkor lemondáshoz és szerény önfeláldozáshoz vezet? A megintettek közül ki különült el a világtól, a világ szeretetétől és bűnös kívánságaitól, hogy naponta növekedjék a kegyességben és Urunknak és Üdvözítőnknek, Jézus Krisztusnak ismeretében? Kiket látunk, hogy Isten különösen felhasználná, általuk és rajtuk keresztül munkálkodva, hogy kibontsa a lobogót, és a gyülekezetet is felsorakoztatná, hogy próbára tegyék az Urat, hogy lássák kitölti-e rájuk áldásait?

Aggódva vártam, hogy Isten ráhelyezi-e valakire Szentlelkét, és az igazság eszközeül használja-e fel, mellyel felrázná és rendbe tenné gyülekezetét. Csaknem kétségbe estem, mikor évek múltán tanúja voltam az egyszerű, őszinte odaadástól való eltávolodásnak, melyet Isten feltárt előttem, noha egyszerűségnek, őszinte odaadásnak kellene jellemeznie követői életét. Egyre kevesebben viselik szívükön, mind kevesebben odaadók Isten munkája iránt. Megkértem, hogy akik állítólag hisznek a bizonyágtételekben, mennyire akarnak azok világossága szerint

élni? Mennyire vették figyelembe a kapott figyelmeztetéseket? Mennyire engedelmeskedtek a kapott utasításoknak?” (*Bizonyságtételek*, 2. kötet, 483–484. o.)

Hétfő, október 5.: A két királyság

„A törvényszegők sok alkalmat kaptak a megtérésre. Amikor a legmélyebbre sülyedtek a hitehagyásban, és a legnagyobb volt a nyomoruk, Isten a megbocsátás és a remény üzenetét küldte hozzájuk. »Az vitt romlásba téged, Izrael – hirdette –, hogy ellenem, segítőd ellen lázadtál. Hol van királyod? Szabadítsa meg városaidat!« (Hós 13:9–10)

»Jöjjetek, térjünk meg az Úrhoz – könyörgött a próféta –, mert Ő megsebez, de meg is gyógyít, megver, de be is kötöz bennünket. Két nap múltán életre kelt, harmadnapra föltámaszt bennünket, és élünk majd előtte. Ismerjük hát meg, törekedjünk megismerni az Urat! Eljövetele biztos, mint a hajnalhasadás, eljön hozzánk, mint az őszi eső, mint a tavaszi eső, mely megáztatja a földet.« (Hós 6:1–3)

Az Úr gyógyulást és békességet kínált a terveit szem elől tévesztőknek, amely által minden korban meg akarja szabadítani a Sátán hatalmával törbe csalt bűnösöket. »Kigyógyítom őket a hűtlenségből, szívből szeretni fogom őket, mert elfordult róluk haragom. Harmat leszek Izraelnek: virágzik majd, mint a liliom, gyökeret vernek, mint a Libanon fái. Ágai szétterülnek, ékes lesz, mint az olajfa, és illatos, mint a Libanon. Újra Isten oltalmában fognak élni, gabonát termesztenek, virágzanak, mint a szőlő, híresek lesznek, mint a libanoni bor. Efraimnak semmi köze többé a bálványokhoz. Én meghallgatom, és törődöm vele. Olyan vagyok, mint a zöldellő ciprus, tőlem kapod gyümölcsöd.« (Hós 14:4–9)

Az Úr nemzedékről nemzedékre elnéző volt makacs gyermekeivel szemben. Kihívó lázadásuk ellenére még mindig vágyott arra, hogy szabadítójukként nyilatkoztassa ki önmagát.” (*Próféták és királyok*, 283–285. o.)

„Nem hús és vér ellen tusakodunk, hanem uralkodók ellen, hatalmak ellen, a gonoszság lelkei ellen. Az Úr bátorítani akar, hogy néz-

zünk rá, minden erőnk Forrására, az egyedülire, aki segíthet. Lehet, hogy emberekre tekintünk, akik tanácsokkal halmoznak el, de ezek a tanácsok erőtlennek bizonyulhatnak. Viszont ha Izrael Istene elkezdi egy munkát az érdekünkben, azt minden bizonnyal sikeresen be is fejezi. Szeretnénk hinni, hogy igazak vagyunk a menny előtt, de ha úgy látjuk, hogy van min változtatnunk, tegyünk komoly erőfeszítéseket annak érdekében, hogy jó viszonyban legyünk vele. Személyesen is tennünk kell valamit. Ne kockáztassuk örök életünket azzal, hogy feltételezésekre alapozunk! Rendet kell teremtenünk életünkben; követnünk kell Isten kéréseit, és késznek kell lennünk együttműködni vele (lásd 2Krán 20:15). Isten igazsága világossága által dolgozik bennünk, nekünk pedig engedelmeskednünk kell minden parancsolatának.” (*Hetednapi Adventista Bibliamagyarázat*, 3. kötet, 1132. o.)

Kedd, október 6.: Két gonosz

„Isten azért hozta ki az izraelitákat Egyiptomból, hogy tiszta, szent és boldog népként telepíthesse le őket Kánaán földjén. Ennek a célnak a megvalósítása érdekében fegyelmezési, nevelési folyamatnak vetette alá őket saját és leszármazottaik java érdekében. Ha készek lettek volna megtagadni étvágyukat, és engedelmesen elfogadják Isten bölcs megszorításait, akkor a testi gyengeség és betegség ismeretlen lett volna közöttük. Leszármazottaik fizikai és értelmi erő birtokába kerültek volna. Tiszta és világos felfogó képességük és érzékelésük lett volna az igazságról és a kötelességről; éles megkülönböztető és egészséges ítélő képességgel rendelkeztek volna. Az a tény azonban, hogy Isten korlátozásainak, követelményeinek nem voltak hajlandók magukat alávetni, nagyon megnehezítette a számukra kilátásba helyezett égi eszmény elérését és a nekik szánt áldások elnyerését.” (*Pátriárkák és próféták*, 378. o.)

„A papok, valamint a főemberek túlságosan belemerültek a különféle ceremóniákba. A vallási szertartások szigorú betartása teljesen kielégítette őket, s így képtelenek voltak másokkal megismertetni a mennyből származó élő igazságot. Önigazságukkal teljesen elégedettek voltak, és semmi vágyat nem éreztek arra, hogy magasabb lelkiiséget vigyenek

a vallási ceremóniákba. Isten emberek iránti jóindulatát nem tekintették az egész emberiség részére szóló általános adománynak, hanem saját jó cselekedeteikkel és érdemeikkel hozták összefüggésbe. A szeretetből munkálkodó, lelket nemesítő hit nem kapcsolódhatott a farizeusok valóságához, mely pusztán ceremóniákból és emberi rendeletekből állt.” (*Az apostolok története*, 15. o.)

„Az Úr Mózes által elmondta a népnek, hogy mi lesz hűtlenségük következménye. Ha megtörik a szövetséget, amelyet vele kötöttek, elszakadnak tőle, az élettől, és áldásai nem áradhatnak rájuk. »Vigyázz magadra – mondta Mózes –, hogy el ne felejtkezzél az Úrról, a te Istenedről, meg nem tartván az Ő parancsolatait, végzéseit, rendeléseit, amelyeket én parancsolok néked e mai napon; hogy mikor eszel és jól laksz, és szép házakat építesz, és lakozol azokban; és mikor a te barmaid és juhaid megsokasodnak, és ezüstöd és aranyad is megsokasodik, és minden jószágod megszorodik: fel ne fuvalkodjék akkor a te szíved, és el ne felejtkezzél az Úrról, a te Istenedről... És ne mondd ezt a te szívedben: Az én hatalmam és az én kezemnek ereje szerezte nékem e gazdagságot!... Ha pedig teljesen megfedkezél az Úrról, a te Istenedről, és idegen istenek után jársz, és azoknak szolgálatsz, és meghajtod magadat azoknak; bizonyosságot teszek e mai napon tiellenetek, hogy végképpen elvesztek.« (5Móz 8:11–14, 17, 19–20)

A zsidó nép nem fogadta meg az intést. Elfeledkeztek Istenről, és szem elől tévesztették azt a szent kiváltságot, hogy ők az Urat képviselhetik. A kapott áldások nem jelentettek áldást a világnak. Előnyös helyzetüket csak a maguk dicsőségére használták fel. Megfosztották az Örökkévalót a tőlük várt szolgálattól, embertársaikat pedig a vallási eligazítástól és a szent példamutatástól. Az özönvíz előtti világ lakóihoz hasonlóan gonosz szívük elgondolásait követték. Üres mutatvánnyá silányították a szent dolgokat, amikor ezt mondták: »Az Úr temploma, az Úr temploma ez.« (Jer 7:4) Hamis színben tüntették fel Isten jellemét, meggyalázták nevét és beszennyezték templomát.” (*Krisztus példázatai*, 291–292. o.)

Szerda, október 7.: A babiloni veszély

„Néhány év elteltével az Úr meglátogatta Joákimot e rettenetes ítélettel. Először azonban irgalmasan közölte változhatatlan szándékát a megátalkodott néppel. Joákim uralkodásának negyedik évében »Jeremiás próféta Júda egész népének és Jeruzsálem minden lakosának« hangsúlyozta, hogy több mint húsz esztendőn át, »Jósiásnak... tizenharmadik esztendejétől fogva a mai napig« (Jer 25:2–3), bizonyosságot tett Isten mentő szándékáról, de szavait semmibe vették. Most az Úr ezt üzentek nekik: »Azért ezt mondja a seregek Ura: Mivel nem hallgattatok beszédemre, elhoztam észak valamennyi népét – így szól az Úr – meg szolgálmat, Nabukodonozort, Babilónia királyát. Rázúdítom erre az országra, lakóira és valamennyi szomszédos népre. Kiirtom őket, megborzad és felszisszen, aki látja, mert örökre romhalmazzá teszem őket. Megszüntetem náluk a vidám örvendezés zaját, a vőlegény és a menyasszony örömét, a malomzúgást és a mécsvilágot. Ez az ország szörnyű romhalmazzá lesz, és ezek a népek Babilónia királyának fognak szolgálni hetven esztendeig.« (Jer 25:8–11)” (*Próféták és királyok*, 430–431. o.)

„A legenyhébb büntetés, amellyel az irgalmas Isten a lázadó népet sújthatta, a babiloni uralkodó előtti meghódolás volt. De amennyiben hadakoznak a szolgaság ellen, tapasztalniuk kell a menny teljes szigorral sújtó büntetését.” (*Próféták és királyok*, 444. o.)

„Az idők végezetén lesznek emberek, akik zavart keltenek és lázító munkát végeznek az Isten parancsolatait megtartók között. De ahogy Jeremiás idejében a hamis látnokokra lesújtott az Atya ítélete, ugyanúgy korunk hamis prófétáira is lesújt, és megkapják méltó büntetésüket, mert az Úr nem változott meg. Akik hazugságokat jövendölnek, arra bátorítják az embereket, hogy könnyelműen tekintsenek a bűnre. Amikor majd napvilágra kerülnek gonosz tetteik rettenetes következményei, megpróbálják megvádolni a hűséges prófétákat, akiket felelőssé tesznek a nehézségért, akárcsak a boldogtalanságukért Jeremiást vádoló zsidók.

Akik az Úr ellen lázadnak, mindig találnak maguk mellé hamis prófétákat, akik jóváhagyják cselekedeteiket és hízelegnek nekik, míg el

nem vesznek. Az álnok szavak gyakran vonzóbbak az igazaknál, amint azt az izraeliták közt élő hamis tanítók esete is bizonyítja. Ezek az úgynevezett próféták Isten iránti állítólagos buzgóságukban sokkal több követőt találtak, mint az Úr által küldött igazi próféta egyszerű, tiszta üzenetével.” (*Hetednapi Adventista Bibliamagyarázat*, 4. kötet, 1158. o.)

Csütörtök, október 8.: Hamis eskü

„Krisztus a magvetőről szóló példázatában azt szemlélteti, hogy a magvetés különböző eredményei a talajon múlnak. A magvető és a mag mindegyik példában ugyanaz. Jézus azt tanítja e példákkal, hogy ha Isten Igéje nem ér el eredményt a szívünkben és az életünkben, annak okát magunkban kell keresnünk. Az eredmény nem független az akaratunktól. Az igaz, hogy nem tudjuk önmagunkat megváltoztatni, de dönthetünk, és tőlünk függ, mivé akarunk válni. Nem kell megmaradnunk útszéli vagy köves talajú, sem pedig tövisekkel körülvett hallgatóknak. Isten Lelke állandóan azon munkálkodik, hogy megtörje azt az elvakító varázst, amely az embert a világ fogságában tartja. Megpróbálja felébreszteni benne a maradandó kincsek utáni vágyat. Az ember azért válik közömbössé, nemtörődömmé az Úr szavával szemben, mert ellenáll a Szentléleknek. Az ember maga felelős szíve keménységéért, ami miatt a jó mag nem ver gyökeret; és gonoszsága növekedéséért, ami meggátolja a jó mag kifejlődését.

Művelnünk kell szívünk kertjét. Mélységes bűnbánatnak kell felszántania a talajt. A mérgező, sátáni hajtásokat ki kell irtani. Azt a talajt, amelyet egyszer már belepett a tövis, csak szorgalmas munka árán lehet termővé tenni. A szív bűnös hajlamait is csak buzgó igyekezettel, Jézus nevében és erejével lehet leküzdeni. Az Úr erre szólít fel prófétája által: »Szántatok magatoknak új ugart, és ne vessetek tövisek közé!« (Jer 4:3) »Vessetek magatoknak igazságra; arassatok kegyelem szerint!« (Hós 10:12) Ezt a munkát Jézus akarja elvégezni értünk, és arra kér, hogy legyünk ebben munkatársai.” (*Krisztus példázatai*, 56. o.)

„Jó lenne, ha szemünk előtt lebegne mindaz, ami hamarosan történni fog ezen a földön. Nincs idő viccelődni, személyes érdekeket hajhászni!

Ha korunk, amelyben élünk, nem képes felrázni és komolyságra hangolni bennünket, akkor mi tehetné? Vajon nem arra ösztönöz a Szentírás, hogy minden eddiginél tisztább és szentebb szolgálatot végezzünk?” (*Selected Messages*, 2. kötet, 400. o.)

„Amint egyre közeledik hozzánk az az idő, amikor a magasságban honoló lelki gonoszság és törvénytelenység hatalmasságai összecsapnak az igazsággal, amikor Sátán csaló hatalma annyira erős lesz, hogy megpróbálja még a választottakat is félrevezetni, éber, fejlett, a menny bölcsességével beragyogott ítélő képességgel kell rendelkezniük, hogy eldönthessük, melyik lélek származik Istentől, és melyik Sától. Az emberi erőfeszítés szálainak egybe kell szövődniük az isteni hatalom szálaival, hogy véghezvihessük küldetésünket a végső időben.” (*Selected Messages*, 2. kötet, 15. o.)

Péntek, október 9.

További tanulmányozásra: *Boldog otthon*, 327. o.

3. tanulmány

Júda utolsó öt királya

Szombat délután, október 10.

„Isten prófétája által kijelentette, hogy király fog uralkodni Izrael felett, de ez még nem jelentette azt, hogy a királyság az Ő akarata szerint való, vagy hogy a népnek javára lesz. Csupán a tényt szögezte le, amely abból állt, hogy Izrael nem hallgatott Ura tanácsára, ezért saját útjára bocsátotta őt. Hóseás azt mondja, hogy Isten haragjában adott királyt népének (Hós 13:11). Ha az emberek saját útjukra indulnak anélkül, hogy kikérnék a menny tanácsát; vagy ellenkeznek akaratával, az Úr elengedi őket, hogy keserű tapasztalataik beláttassák velük cselekedetük téves voltát, és bűnbánatra készítsék őket. Az emberi bölcsesség és kevélység csakhamar veszedelmes vezetőnek bizonyul. És előbb lesz átok, mint áldás, amit az emberi szív Isten akarata ellenére megkíván.

A Mindenható elvárta, hogy népe Őt áldások forrásának és törvényadójának tekintse. Mert tőle való függésének tudatában állandóan közelebb kell jutnia hozzá. Ennek következtében pedig fennköltté, nemessé növekedik, és méltóvá lesz a választott nép a mennyei elhíváshoz. De ha embert ültetnek a trónra, ő szívüket, gondolataikat elvonja Istentől, hogy inkább emberi erőben, mint a szent hatalomban bízzanak.”
(*Pátriárkák és próféták*, 605–606. o.)

„Jeremiás elmondta, hogy miért sújtják Júdát az elkezdődött büntetések, és nemes lélekkel védte Istennek a legsúlyosabb büntetésben is megmutatózó igazságos és irgalmas voltát. A próféta fáradhatatlanul dolgozott. Szeretett volna átfogni minden társadalmi osztályt. Ezért hatáskörét kiterjesztette Jeruzsálemen túl a környező vidékre is, és sokszor ellátogatott az ország különböző részeire.

Az egyházhoz intézett bizonyágtételeiben Jeremiás állandóan utalt a törvénykönyv tanításaira, melyet Jósias uralkodása alatt tiszteletben

tartottak. Ismét hangoztatta, milyen fontos a végtelenül irgalmas és könyörületes Istennel kötött szövetség megőrzése, aki a Sínai-hegyen kinyilatkoztatta a Tízparancsolatban foglalt elveket. Jeremiás figyelmeztető és kérlelő szavai eljutottak a birodalom minden részére. Mindenkinek alkalma nyílt megtudni, mi Isten szándéka a nemzettel.” (*Próféták és királyok*, 428–429. o.)

Vasárnap, október 11.: Jeremiás szolgálata Jósiás király idején

„Trónra lépésekor a hitük tisztaságát megőrzők reménykedni kezdtek abban, hogy megállítja az országot a romlás lejtőjén; mert az új király félte Istent, jóllehet csak nyolcéves volt. Kezdetől fogva »azt tette, amit helyesnek tart az Úr. Mindenben ősatyjának, Dávidnak az útján járt, és nem tért el arról sem jobbra, sem balra.« (2Kir 22:2)” (*Próféták és királyok*, 384. o.)

„A király remegett a jövőtől, amikor olvasta annak az ítéletnek megjövődését, amely gyorsan lesújt a makacsul engedetlenkedőkre. Nagy volt Júda romlottsága. Vajon hogyan végződik tartós hitehagyása?

A király már korábban sem nézte közömbösen az elharapózó bálványimádást. »Uralkodása nyolcadik évében, még ifjú korában« teljesen Isten szolgálatára szentelte magát. Négy évvel később, húszesztendőskorában buzgó szívvel elhatározta, hogy eltávolítja alattvalóitól a kísértést. Megtisztítja »Júdát és Jeruzsálemet az áldozó halmoktól, a bálványoszlopoktól, a faragott és öntött bálványszobroktól. Lerombolták az ő jelenlétében Baál oltárait... a bálványoszlopokat, a faragott és öntött bálványszobrokat összetörette, porrá zúzatta és szétszórta azoknak a sírján, akik áldoztak nekik. Az oltárokon elégette papjaik csontjait. Így tisztította meg Júdát és Jeruzsálemet.« (2Krón 34:3–5)

A fiatal uralkodó nem elégedett meg azzal, hogy Júdában elvégezte ezt a munkát, kiterjesztette munkaterületét Palesztinának azokra a részeire is, ahol korábban a tíz törzs lakott. Ott már csak egy erőtlen maradék volt. »Így cselekedett – hangzik a jelentés – Manassé, Efraim és Simeon városaiban is, egészen Naftaliig.« Csak akkor tért vissza Jeruzsálembe, amikor már széltében-hosszában bejárta a romba dőlt ottho-

nok borította vidéket, »az oltárokat és a bálványoszlopokat, összetörette a bálványszobrokat, porrá zúzatta... Izrael egész országában. Azután visszatért Jeruzsálembe.« (2Krán 34:6–7)

Jósiás királyi hatalmát kora ifjúságától kezdve Isten szent törvénye elveinek megdicsőítésére igyekezett felhasználni. Most, amikor Sáfán, az íródeák olvasott neki a törvénykönyvből, az ismeret kincsestárát fedezte fel benne; erőteljes szövetségest abban a reformációs munkában, amelynek mélységesen vágyott megvalósítására az országában. Elhatározta: tanácsai szerint jár el, és minden tőle telhetőt megtesz, hogy népevel megismertesse tanításait, és – ha lehet – a menny törvénye iránt tiszteletet és szeretetet ébresszen bennük.” (*Próféták és királyok*, 396–398. o.)

Hétfő, október 12.: Jóház és Jójákim: az utódok

„A próféta világosan feltárta: mennyei Atyánk azért küldi büntetését, hogy »tudják meg a népek, hogy ők csak emberek« (Zsolt 9:21). »Ha mégis szembeszálltok velem, és nem akartok rám hallgatni – figyelmeztette népét –, akkor... szétszórlak a nemzetek közé, és kirántott karddal üldözlek benneteket. Országotok pusztasággá lesz, városaitok pedig romhalmazzá.« (3Móz 26:21, 33)

Miközben a közelgő pusztulásról szóló kinyilatkoztatások nyomatékosan hangzottak a fejedelmek és a nép előtt, uralkodójuk, Jójákim, akinek bölcs lelki vezetőként kellett volna előljárni a bűnvallomásban, reformációban és jó cselekedetekben, önző élvezetekkel töltötte idejét. Így tervezgetett: »Hatalmas palotát építek, tágas felső szobákat« (Jer 22:14); a cédrusfával burkolt és vörösre festett ház csalással és elnyomással szerzett pénzen épült.

A próféta haragra gerjelt, és Isten sugallatára ítéletet mondott a hitetlen uralkodóra.” (*Próféták és királyok*, 429. o.)

„Isten, népén keresztül, azt kívánja a bűnös világ tudomására hozni, hogy nem hagyja őket ott a pusztulásra. Különösen azokat segítsük, akiket az igazságért űztek ki otthonaikból, akik az igazságért szenvednek. Egyre jobban rászorulnak majd a bőkezű, kitárt, adakozó szívekre, akik magukról megfeledkezve gondoskodnak az Úr szereteteiről. Nem sza-

bad gondoskodás nélkül magukra hagynunk Isten népének szegényeit. Találjunk módot, hogy megélhetéshez jussanak. Lesz, akit meg kell tanítanunk dolgozni. Külön segítségre szorulnak, akik keményen, erejük végső megfeszítéséig dolgoznak családjuk eltartásáért. Viseljünk gondot róluk, és segítsünk nekik munkát találni. Alapítványt kellene létrehozunk az Istent szerető, parancsait megtartó szegény családok támogatására.

Gondoskodjunk róla, hogy ne költjük másra az erre félretett összegeket. Nem mindegy, ha azokat a szegényeket segítjük, akik Isten parancsainak megtartása következtében szegényedtek el s szenvednek, vagy ha azért hanyagoljuk el a szegény hívőket, hogy az istenkáromlókat segíthessük, akik lábbal tapossák a menny parancsait. Isten figyelmbe veszi a különbséget. A szombattartók ne menjenek el közömbösen az Úr szenvedő, szükségét látó gyermekei mellett, hogy azok terhét viseljék, akik továbbra is áthágyják Isten törvényét, és akik megszokták, hogy segítséget fogadjanak el bárkitől, aki kész eltartani őket. Ez nem helyénvaló hittérítés. Ez nem egyezik meg Isten tervével.

Ahol gyülekezetet alapítunk, a gyülekezet tagjai gondoskodjanak az ínségben lévő hívőkről. De ne álljanak meg ennél. Másokat is segíté-
zenek, tekintet nélkül hitükre. Lesznek ezek között, akik gondoskodásunk eredményeként elfogadják a jelen különleges igazságait.” (*Bizonyságtételek*, 6. kötet, 269–270. o.)

„Isten ügynökeinek kell tartanunk magunkat, akik minden erejükkel a szükségben lévőkön segítenek. Együtt kell dolgoznunk az Atyával. Egyesek nagyon ragaszkodnak rokonaikhoz, barátaikhoz, de egyáltalán nem kedvesek azokkal, akiknek valóban szükségük van kedves együttérzésükre, jóságukra, szeretetükre. Őszinte szívvel tegyük fel a kérdést: ki az én felebarátom? A felebarátok közé nemcsak munkatársaink, barátaink, gyülekezetünk tagjai és a velünk egyféleképpen gondolkodók tartoznak, hanem az emberiség családjának minden tagja. Jót kell tennünk mindenkivel, főként hittestvéreinkkel. Meg kell mutatnunk a világnak, hogy mit jelent engedelmeskedni Isten törvényének. Szeretnünk kell az Urat a legszentebb szeretettel, felebarátainkat pedig úgy, mint önmagunkat.” (*Welfare Ministry*, 45–46. o.)

Kedd, október 13.: Jójákinak, Júda királyának rövid uralkodása

„Mily szerető szánalommal közölte tervét Isten fogoly népével! Tudta, helyzetük nagyon nehéz lesz Babilonban, ha a hamis próféták beszédének hitelt adva gyors szabadulásra számítanak. A tüntetéssel és zendüléssel szigorra, óvatosságra és szabadságuk további korlátozására készítetik a káldeus hatóságokat. Mindez szenvedést és szerencsétlenséget vonna maga után. Ő azt szerette volna, ha csendesen alávetik magukat sorsuknak, és szolgaságukat a lehető legkellemesebbé teszik. Így tanácsolta őket: »Építsetek házakat, és lakjatok bennük! Ültessetek kerteket, és egyétek azok gyümölcsét! (...) Fáradozzatok annak a városnak békességén, ahová fogságba vitettelek benneteket, és imádkozzatok érte az Úrhoz, mert annak békességétől függ a ti békességetek is!« (Jer 29:5–7)” (*Próféták és királyok*, 441–442. o.)

„Túl kevés a hitünk. Ó, de jó lenne, ha hitre vezethetném népemet! Nem szükséges eksztatikus állapotba jutnunk ahhoz, hogy hitünket gyakoroljuk. Mindössze annyit kell tennünk, hogy hiszünk Isten szavában, ahogy szeretteink szavában is hiszünk. Az Úr szólt, és szavát teljesíteni fogja. Nyugodtan bízzatok ígéréteiben, mivel mindent teljesíteni fog, amit megígért. Ne nyugtalankodjatok! Bízzatok! Isten szava igaz. Cselekedjetez úgy, mint akik hisznek ígéreteinek!” (*Selected Messages*, 83–84. o.)

„»Ha hiheted azt, minden lehetséges a hívőnek.« (Mk 9:23) A hit köt össze bennünket a mennyyel, és ad erőt, hogy meg tudjunk küzdeni a sötétség hatalmaival. Isten Krisztusban lehetővé tette minden rossz jellemvonal megfékezését és minden kísértés legyőzését, bármilyen erős legyen is. De sokan gyengének érzik hitüket, és ezért távol maradnak Jézustól. Elesetségük és méltatlanságuk tudatában bízzák magukat könnyörületes Megváltójuk irgalmára! Ne önmagukra nézzenek, hanem Krisztusra! Aki az emberek közt járva betegeket gyógyított és démonokat űzött ki, ma is ugyanaz a hatalmas Isten. Ragadják meg ígéreteit, mint az élet fájának leveleit: »Aki hozzám jó, semmiképpen ki nem vetem.« (Jn 6:37) Amikor hozzá fordulsz, hidd el, hogy Ő elfogad, mert

megígérte. Míg ezt teszed, nem pusztulhatsz el! Soha!” (A nagy Orvos lábnyomán, 65–66. o.)

„Annak tudata, hogy az Úr szeme rajtunk van, és füle nyitott imáink meghallgatására, örömmel tölt el bennünket. A gondolat, hogy van egy hű Barátunk, akire lelkünk minden titkát rábízhatjuk, olyan kiváltság, amelyet szavakkal soha nem lehet kifejezni.

Azok a férfiak és nők, akiknek tetszik Jézus Krisztus vallása, nem lesznek feszültek, idegesek, elégedetlenek, ingatagok. A szívüket átható Krisztus békéje megerősíti jellemüket.

Nem szabad megengedned, hogy bármi megfossza lelkedet a békétől, nyugalomtól, annak érzésétől, hogy Isten már ebben a pillanatban elfogad téged. Higgy ígéreteiben! Mind a tied, ha eleget teszel az Úr által rendelt utasításoknak. Az Ő szeretetében kiteljesedő tökéletes pihenés titka abban rejlik, hogy minden utadat órá bízod.

A Krisztus szolgálatára elkötelezett léleknek olyan békében van része, amit a világ nem adhat meg neki, de el sem vehet tőle.” (My Life Today, 176. o.)

Szerda, október 14.: A zsákutca vége...

„Jeremiás sírva kérlelte Sedékiást, mentse meg magát és népét. Szíve fájalmában aggódó lélekkel bizonygatta neki, hogyha nem fogadja meg Isten tanácsát, az élete és minden java a babilóniaiakhoz jut. A király azonban rossz irányban indult el, és nem akart visszafordulni a megtett úton. Úgy döntött, hogy a hamis próféták és azok tanácsát követi, akiket valójában megvetett, és akik kinevették, mert gyengeségből olyan könnyen teljesítette kívánságaikat. Feláldozta emberi mivoltának nagy-szerű szabadságát, és a közvélemény meghunyászkodó rabszolgája lett. Ő nem akart szántsándékkal rosszat tenni, de azt sem határozta el, hogy bátran kiáll az igazságért. Jóllehet meg volt győződve Jeremiás tanácsának értékéről, nem volt erkölcsi bátorsága az engedelmességre, és következetesen haladt tovább a rossz irányban.” (Próféták és királyok, 457–458. o.)

„A zsidó nép példaként áll előttünk arra vonatkozóan, miként ér véget Isten hosszútűrése. Jeruzsálem lerombolása a világ összeomlását jelképezi. Annak ajka, aki mindig áldást mondott a bűnvallóra, bátorító szavakat szólt a szegénynek és szenvedőnek, és megvidámította az alázatos szívűt, ezúttal átkot szórt azokra, akik előtt megnyitotta a világosságot, de akik nem értékelték és nem fogadták el. Kijelentette, hogy mindazok, akik úgy gondolták, elmenekülhetnek tiszta, érthető szava elől, és inkább emberi hagyományokat követnek, bűnösnek nyilvánítatnak, és rájuk hárul a világ teremtése óta meggyilkolt összes próféta halálának felelőssége.

Isten kemény, feddő szavakkal újra és újra megállította a zsidókat törvénytelen útjukon, de ők törvényszegő cselekedeteikkel kihívták haragját, a seregek Urának törvényét elvetették, és végül Istenük egyetlen Fiát is elutasították. Minden bűnben eltelt évszázaddal csak gyűlt a Mindenható haragja. Vétkeiket nem felejthette el, és amikor elérkezett a büntetés ideje, a szent helyről parancs hangzott el az Atya becsületének védelmére és törvénye felmagasztalására.” (*Hetednapi Adventista Biblia-magyarázat*, 3. kötet, 1133. o. – Ellen G. White magyarázata)

Csütörtök, október 15.: A sötét évek (a maradék)

„Ma is sok az olyan álpróféta, akik előtt a bűn alig tűnik visszatszítónak. Panaszkodnak, hogy Isten hírnökeinek megrovásai és figyelmeztetései fölöslegesen nyugtalanítják a nép békéjét. Ők maguk sima és álnok tanításaikkal végzetesen elosztatják a bűnös aggályait. A romlott papok így bűvölték meg az ősi Izraelt is hízalgő üzeneteikkel. Jólétet jósoló üzeneteik kellemesebbek voltak, mint a megtérést és engedelmeséget tanácsoló igaz látnoké.

Isten szolgálai tanúsítsanak gyöngéd, szánakozó lelkületet, s mutassák ki, hogy nem személyes cél tüzeli őket a néppel való bánásmódjukban, és nem örülnek annak, ha az Úr nevében a harag üzenetét közvetítik. Mégsem szabad visszariadniuk, hogy rámutassanak a hibákra, melyek megrontják a menny hitvalló népét, sem hogy törekedjenek úgy hatni rájuk, hogy elforduljanak tévedéseiktől és engedelmeskedjenek az Úrnak.” (*Bizonyságtételek*, 4. kötet, 185. o.)

„A közelgő ítéletről szóló jövendölések így összevegyültek a végső és dicsőséges szabadulás ígéreteivel. Akik szeretnének Istennel megbékelni és a hitehagyás közepette szent életet élni, erőt kapnak minden próbában, és hatalmas erővel tudnak bizonytságot tenni az Örökkévalóról. Az eljövendő korszakok során szabadulásuk híre túlszárnyalja, amit Isten Izrael fiaiért az Egyiptomból való kivonulás idején tett. Az Úr kijelentette prófétája által, hogy eljönnek azok a napok, »amikor nem azt mondják többé, hogy él az Úr, aki fölhozta Izrael fiait Egyiptom földjéről, hanem azt, hogy él az Úr, aki felhozta, hazahozta Izrael házának utódait észak földjéről és mindazokból az országokból, amelyekbe szétosztotta őket; és a maguk földjén fognak lakni« (Jer 23:7–8). Ilyen csodálatos jövendöléseket mondott Jeremiás Júda országa történetének utolsó éveiben, amikor a babilóniaiak megszerezték a világaluralmat, és ostromló seregei Sion falai ellen is felsorakoztak.

A szabadulás ígérete kellemes zeneként hatott azok fülének, akik kitartottak Jahve tiszteletében. Az előkelő és az egyszerű otthonokban, ahol a szövetséget megtartó Isten tanácsait még mindig tiszteletben tartották, újra és újra elismételték a próféta szavait. A gyermekeket is mélyen érintették e szavak. Fialat, fogékony lelkükre maradandó benyomást tettek.” (*Próféták és királyok*, 427. o.)

Péntek, október 16.

További tanulmányozásra: *Bizonyságtételek a lelkészeknek és az evangélium szolgálóinak*, 353–354. o.; *Bizonyságtételek*, 4. kötet, 176–185. o.

4. tanulmány

Dorgálás és büntetés

Szombat délután, október 17.

„Ebben a nemzedékben sokan ugyanazt az utat járják, amit a hitetlen zsidók. Látták Isten erejének megnyilatkozását, a Szentlélek a szívükhöz szólt, mégis ragaszkodnak hitetlenségükhöz, és ellenállnak. Isten figyelmeztetéseket, feddéseket küld nekik, de nem hajlandók megvallani tévedéseiket, elvetik üzenetét, küldöttét. Pontosan azok az eszközök válnak számukra botránykővé, melyeket Ő megmentésükre használ fel.

Az elbukott Izrael gyűlölte Isten prófétáit, mert rejtett bűneiket napvilágra hozták. Akháb ellenségének tekintette Illést, mert a próféta hűségesen megfeddte a király titkos bűneit. Ugyanúgy ma is, Krisztus szolgálja, a bűnök megfeddője megvetéssel, visszavágásokkal kerül szembe. A bibliai igazság, Krisztus vallása küzd az erkölcsi tisztátalanság erős árja ellen. Az előítélet most még erősebb az emberek szívében, mint Krisztus idejében. Krisztus nem felelt meg az emberek várakozásainak, élete megfeddte bűneiket, ezért elvetették Őt. Így most is, Isten Igéjének igazsága nem egyezik az emberek eljárásaival, természetes hajlamaival, s ezek utasítják vissza az igazság világosságát. Sátán arra indítja az embert, hogy kételkedjen Isten Igéjében, és saját, független ítélete szerint cselekedjen. Inkább a sötétséget választják, mint a világosságot, bár ezzel lelküket veszélyeztetik. Akik gáncsokoskodnak Krisztus szavain, azok egyre inkább okot találnak az áskálódásra, mígnem elfordulnak az Igazságtól és az Élettől. Így van ez ma is. Isten nem szándékozik minden akadályt elhárítani, amit az emberi szív felállíthat igazsága ellen. Azoknak, akik elutasítják a világosság drága sugarait, melyek áttörik a sötétséget, Isten Igéjének titkai sohasem tárulnak fel. Számukra az igazság rejtve marad. Vakon járnak, s nem ismerik a rájuk váró pusztulást.”
(*Jézus élete*, 587–588. o.)

„Törekednünk kell arra, hogy jellemünk a mennyei modell szerint átalakuljon. Minden rossz szokásunkat el kell hagynunk. A besározott tiszta szívre kell, hogy szert tegyen, az önzőnek le kell mondania énjéről, a büszkének meg kell szabadulnia gőgjétől, az önelégültnek el kell fogadnia, hogy Jézus nélkül semmire sem megy...

Hittel kapaszkodjunk Krisztusba! Sátán ügynökök által munkálkodik. Kiválasztja azokat, akik még nem ittak az élő vizekből, akiknek lelke szomjazza az újat, az érdekeset, és készek bármilyen kútból inni, amelyet útjuk során találnak. Hallani fogjuk a hangokat: »Íme, itt van Krisztus!« – de nekünk nem szabad hinnünk nekik. Szilárd bizonyítékaink vannak az igazi Pásztor hangját illetően, amely hív bennünket. Ezt mondja: »Én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az Ő szeretetében.« (Jn 15:10) Isten törvénye alázatos ösvényén vezeti juhait, és sosem bátorítja őket arra, hogy letérjenek róla...

Senkit se vezessen félre Sátán! Isten törvénye pont olyan szent, mint a trónusa, és általa ítélt meg minden embert, aki valaha élt ezen a világon. Nincsen más mérce, amely szerint a jellem megmérettetik.” (*That I May Know Him*, 300. o.)

Vasárnap, október 18.: A két út

„A Krisztus korabeli zsidókhöz hasonlóan ma is sokan hallanak és hisznek, mégsem hajlandóak engedelmeskedni és elfogadni Jézus igazságát. Attól félnek, hogy elveszítik a világ nyújtotta előnyöket. Elméjük elfogadja ugyan az igazságot, az engedelmisség azonban az önmegtagadás és áldozatok keresztjének viselését feltételezi, s mivel nem emberekben, hanem Istenben kell bíznia, eltávolodik a kereszttől. Lehet, hogy Jézus lábánál van, és naponta tanul tőle, akinek ismerete örök élet, de nem hajlandó tiszta szívből követni Őt.

Minden megváltott embernek alá kell vetnie terveit, ambícióit, önfelmagasztalását Isten akaratának, és oda kell, hogy menjen, ahova az Úr vezeti. Értelmét át kell adnia Krisztusnak, hogy megtisztítsa és kicsiszolja azt. Erre minden alkalommal sor kerül, amikor megfelelő figyelmet szentel Jézus tanításainak. Nehéz az énnak naponta meghalnia, még akkor is, ha szeme előtt megnyílik az isteni kegyelem csodá-

latos története és végtelen szeretete, melyet kinyilatkoztat a szükségben lévő lélek számára.” (*This Day With God*, 64. o.)

„Önmagától egyetlen ember sem ismerheti fel hibáit. »Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt?« (Jer 17:9) A szánkkal talán elismerjük lelki szegénységünket, de szívünk tiltakozik. Míg Istennek lelki szegénységről beszélünk, lehet, hogy szívünket majd szétveti a gőg felsőbbrendű alázatosságunk és igaz voltunk érzetében. Csak egy úton juthatunk igazi önismeretre: Krisztust kell szemlélnünk. Az ember azért tartja magát igaznak, mert nem ismeri a Megváltót. Ha Jézus tiszta és tökéletes lényét figyeljük, igazi megvilágításban látjuk meg saját gyengeségünket, szegénységünket és hibáinkat. Meglátjuk magunkat öngazultságunk rongyaiban. Felismerjük, hogy éppoly elvesztettek és gyógyíthatatlanok vagyunk, mint minden más bűnös. Belátjuk, hogy ha üdvözülni fogunk, azt nem a saját jószágunknak köszönhetjük, hanem Isten végtelen kegyelmének.” (*Krisztus példázatai*, 159. o.)

„Saját erőnkől nem szerezhethjük meg és nem is gyakorolhatjuk Krisztus vallását, mivel szívünk csalárdabb mindennél. Jézus azonban megmutatta, hogyan tisztulhatunk meg a bűntől. »Elég néked az én kegyelmem« (2Kor 12:9) – mondja. Amikor őrá, hitünk Fejedelmére és bevégzőjére tekintünk, meglátjuk arca világosságát, közvetíteni fogjuk ragyogását, és felnövünk a Jézusban élő ember magaslatára. Vallásunk vonzó lesz, mert az Üdvözítő feddhetetlenségének illatát terjeszti. Boldogok leszünk, mivel lelki eledelünk és italunk a feddhetetlenség, béke és öröm lesz.” (*Isten csodálatos kegyelme*, 248. o.)

Hétfő, október 19.: Júda bűne

„Nem könnyű befogadni az üzenetet, amely elámítottnak és összes lelki kegyesség híjával levőnek mondja azokat, akik biztonságban érzik magukat lelki életük felől, s azt képzelik, hogy gazdagok a lelki ismeretekben. A megszenyeltetlen szív »csalárdabb mindennél és végtelenül gonosz«. Sokan azzal hitegetik magukat, hogy jó keresztények, noha egyetlen fény sugar sem hull rájuk Jézustól. Nincs életerős, személyes

tapasztalatuk az istenfélő életben. Arra van szükségük, hogy mélyrehatóan és alaposan megalázzák magukat Isten előtt, mielőtt eszükbe vennék, hogy tényleg rászorulnak a komoly és kitartó lelki igyekezetre, hogy biztosítsák a lélek becses kegyességeit.

Isten lépésről lépésre vezeti népét. A keresztyény élete szakadatlan harc és menetelés. E harcban nincs fegyverszünet. Állandó, meg nem szűnő erőfeszítéssel tudjuk csak megtartani a győzelmet az ördög kísértései felett. Népünk az igazság tisztasága és ereje által aratja diadalait. A Szentírás félreérthetetlen bizonyoságtételének sokasága tart meg bennünket megdönhetetlenül az álláspontunkban. Mégis súlyos hiányosságban szenvedünk a Biblia szerinti alázat, türelem, hit, szeretet, lemondás, éberség és önfeláldozás lelkületének területein. Művelnünk kell hát magunkban a Biblia szerinti megszentelődést. Bűn uralkodik Isten népe között. Nem fogadják el a laodíceai üzenet félreérthetetlen intését. Sokan ragaszkodnak kételyeikhez és kedves bűneikhez, közben annyira elámítják magukat, hogy úgy beszélnek és gondolkodnak, mintha semmire se lenne szükségük. Szerintük nem érdemelték meg Isten Lelkének intéseit, vagy rájuk nem vonatkoznak. Holott ezeknek van legégetőbb szükségük Isten kegyelmére és lelki tisztánlátásra, hogy felismerjék hiányosságukat a lelki jellegű ismeretek terén. Hiányzik belőlük csaknem minden vonás, ami elengedhetetlen a keresztyény jellem tökéletesítéséhez. Nem ismerik gyakorlatból a Biblia igazságait, melyek alázatos szívű életre vezetnék őket, arra, hogy alávéssék magukat Krisztus akaratának. Nem élnek összhangban az Ige valamennyi követelményével.” (*Bizonyoságtételek*, 3. kötet, 253–254. o.)

„Amikor az új szívről beszél, Jézus az ember megújult elméjére, életére, egész megújult lényére utal. Megváltozott szívvel rendelkezni azt jelenti, hogy érzelmeinket a világról Krisztus felé fordítjuk, elménk megújul, megújulnak szándékaink és céljaink is.

Mi a megújult szív ismertető jele? A megváltozott élet. Napról napra, óráról órára meg kell halnia az önzésnek és a büszkeségnek, és akkor megnyilatkozik az emberben a jóság lelkülete. Nem szakadozva, hanem állandó, folyamatos jelleggel. Megváltozik szavakban és cselekedetekben kibontakozó magatartása, embertársait többé nem tünteti

fel kedvezőtlen megvilágításban, hanem mindenben Krisztus utasításait követi...

Ahelyett, hogy világgá kürtölné mások hibáit, minden erejével azon lesz, hogy türelmet gyakorolva gyógyítson, és a sebeket bekötözze... A kemény lelkületű ember faragatlan, modortalan, nem hússzíve, hanem érzéketlen kőszíve van. Egyetlen reménye, hogy ráesik a kősziklára, és széttörik apró darabokra. Isten mindnyájukat tégelybe teszi, és tűzben megpróbálja, akárcsak az aranyat. Amikor meglátja saját képét visszatükröződni benne, kiveszi onnan... Krisztus vallásának uralma alá kell vonnia egész lényét, képességeit meg kell erősítenie, újítania, tisztítania és finomítania. Külsőségek és hangzatos szavak nélkül nyilatkozik meg egy tisztességes, önzetlen élet formájában. Csakis Isten ereje változtathatja a kőszívet hússzívvé.” (*Isten fiai és leányai*, 100. o.)

Kedd, október 20.: Jeremiás figyelmeztetése

„Bűnének beismerése helyett Káin továbbra is igazságtalansággal vádolta Istent. Féltékenykedett Ábelre, és gyűlölte őt. Dühösen gyalázta, és megpróbálta vele megvitatni, ahogy Isten bánt velük. Ábel szelíden, de bátran és határozottan védte Isten igazságosságát és jóságát. Megmondta Káinnak, miben tévedett, és megpróbálta meggyőzni arról, hogy a hiba benne van. Azzal bizonyította Isten könyörületességét, hogy megkímélte szüleik életét, pedig azonnali halállal büntethette volna őket. Ábel hangoztatta, hogy Isten szereti őket, különben nem áldozná fel szent és ártatlan Fiát, hogy ő szenvedje el azt a büntetést, amit ők érdemeltek meg. Ez csak még jobban felbőszítette Káint. Az esze és a lelkiismerete azt mondta, Ábelnek van igaza; de feldühödött, hogy aki megszokta fogadni az ő tanácsát, most ellenkezni merészel vele, és nem osztozik lázadásában. Tomboló haragjában megölte testvérét.

Káin gyűlölte és meggyilkolta testvérét, nem valami hibáért, amit Ábel elkövetett volna, hanem »mivel az ő cselekedetei gonoszok voltak, a testvérei pedig igazak« (1Jn 3:12). Minden korszakban a gonoszok gyűlöltek azokat, akik jobbak voltak, mint ők. Ábel engedelmes élete és rendíthetetlen hite Káinnak állandó dorgálásként hatott. »Mert minden, aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra,

hogyan az ő cselekedetei fel ne fedessenek.« (Jn 3:20) Minél tisztább az a fény, amely Isten hű szolgálójának jelleméből tükröződik, annál feltűnőbbek a gonoszok bűnei, és annál eltökéltebben próbálják elpusztítani azokat, akik megzavarják nyugalmaikat.” (*Pátriárkák és próféták*, 74. o.)

„Isten gyermekei az utolsó napokban válasszák a világosságot a sötétség helyett... Keresniük, várniuk kell a világosságot... A fény egyre erőteljesebben fog ragyogni, hogy felfedje az emberek számára Jézus igazságát, hogy jellemüket megváltoztassa és az erkölcsi sötétséget – amelybe Sátán bele akarja rántani Isten népét – mindenhol feloszlassa... Ahogy közeledünk a végidőhöz, sokkal mélyebb és élesebb ítélő képességre, a menny szavának határozott ismeretére, az Úrral megélt élő tapasztalatra, megszentelt szívre és életre lesz szükségünk.” (*That I May Know Him*, 347. o.)

Szerda, október 21.: Jeremiás siralma

„Istennek mindig vannak emberei, akikre rábízta üzenetét. A Szentlélek meglágyítja szívüket, és bizonyoságtéveszésre készíti őket. A szent buzgalomnak és a mennyei készítésnek köszönhetően végzik küldetésüket, anélkül, hogy hideg fejjel végiggondolnák, milyen következményekkel járhat az Úr szavának hirdetése. Isten követőjében azonban hamar tudatosul, mit kockáztat. Megállapítja, hogy önnön személye és üzenete bírálatok tárgyává válik. Magatartását, életét, javait felforgatják, magyarázzák, üzenetét boncolgatják és véges, emberi ítéletükkel elutasítják. Eléri Isten által kijelölt célját egy ilyen üzenet? Sajnálatos módon nem, mivel a hallgatóknak nincs megszentelt szívük.

Ha a tanítványnak nincs megingathatatlan hite és legyőzhetetlen bátorsága, ha szívét nem erősítette meg az Istennel megélt naponkénti közösség, bizonyoságtételét meg fogja változtatni oly módon, hogy az tetsszen hallgatóinak. Ha megpróbálja kikerülni a kritikákat, eltávolodik Istentől, és bizonyoságtétele szelíd, de élettelen lesz. Ráébred, hogy elveszítette bátorságát és hitét, és igyekezete teljesen erőtlen. A világ tele van hízogó és magukat tettető emberekkel, akik engednek a másoknak való megfelelés kísértésének. Nagyon kevesen vannak a hűségesekek, akik

nem személyes érdekeiket tartják szem előtt, és túlságosan szeretik felebarátaikat ahhoz, hogy elszenvedjék, hogy bűnben élnek.” (Review and Herald, 1885. április 7.)

„Egyetlen apostol vagy próféta sem mondta magát büntelennek. Az Isten közelségében élő emberek – akik inkább feláldozták volna életüket, mintsem tudatosan rosszat tegyenek, akiket az Úr mennyei világossággal és erővel tisztelt meg – megvallották, hogy lényük bűnös. Nem bíztak a testben. Nem állították, hogy van saját igazságuk, hanem teljesen Krisztus igaz voltában bíztak. Ez áll mindazokra, akik Jézust szemlélik.” (*Krisztus példázatai*, 160. o.)

„Nem késik el az ígérettel az Úr.« (2Pt 3:9) Isten nem felejt el és nem hanyagolja el gyermekeit, csak hagyja, hogy a gonoszok megmutassák valódi jellemüket, nehogy azoknak, akik követni kívánják Isten akaratát, téves fogalmaik legyenek róluk. Az igazak még azért is kerülnek a szenvedések kohójába, hogy ők maguk is megtisztuljanak; hogy példájukból mások is meglássák, milyen kézzelfogható a hit és a kegyesség; hogy következetességük kárhoztassa a gonoszt és a hitetlent.

Az Örökkévaló hagyja, hogy a gonosz boldoguljon, és kimutassa vele szemben gyűlöletét, hogy amikor betelik gonoszságának mértéke, és elpusztul, ebben a pusztulásban mindenki Isten igazságos és irgalmas voltát ismerje fel. Sietve közeleg a mennyei bosszúállás napja. Mindazok, akik áthágták az Úr törvényét, és sanyargatták népét, megkapják cselekedeteik méltó büntetését. Isten, minden kegyetlenséget és jogtalanságot, amit hűséges gyermekei ellen elkövettek, úgy büntet meg, mintha Krisztus ellen tették volna.” (*A nagy küzdelem*, 48. o.)

„Az élet tengerén haladó összes hajó kormánykerekénél a mennyei kapitánynak kell állnia. Mégis sokan a vízbe taszítják a hajóskapitányt, amikor kitör a vihar, és valaki másra bízzák a vezetést, vagy saját maguk veszik át. Ilyenkor következik be a hajótörés, és mindenért a kapitányt vádolják, mivel veszélyes vizeken vezette a hajót. Ne bízzátok emberekre az életeteket, hanem mondjátok: Az Úr az én segítségem! Az Ő tanácsát keresem!” (*A keresztyén nevelés alapelvei*, 348. o.)

Csütörtök, október 22.: Kétségbeejtő helyzet

„Láttam, hogy Isten megvizsgálja és megpróbálja népét. Mint aranyat, addig finomítja őket, míg ki nem ég belőlük a salak, mígnem bennük tükröződik vissza képmása. Most nem él bennük az igénytelenség, a lemondás lelkülete. Nem szívesen viselik el a nehézségeket. Nem szívesen szenvednek az igazságért, noha Isten mindezt elvárja tőlük. Nem mondanak le akaratukról. Nem szentelik magukat oda teljesen az Úrnak. Nem lelik legnagyobb örömeiket akaratának teljesítésében. A lelkészekből és a gyülekezet tagjaiból hiányzik a lelkiesség és a valódi istenfélelem. Az Úr mindent meg fog rendíteni, ami megrendíthető. Isten a legmegpróbálóbbr helyzetbe fogja vinni népét. Mindenkinék megalapozva, meggyökeresedve és beágyazva kell lennie az igazságban, különben kétségkívül elbuknak. Ha az Atya ihlető jelenlétével megnyugtatja és táplálja lelküket, akkor ki fognak tartani, még ha sötét és tövises is az út. Mert a sötétség hamar elmúlik, és igazi világosság fog ragyogni örökre. Felhívták figyelmemet Ésaías 58:1–15. és a Jeremiás 14:10–12. verseiben olvasható igékre, mint nemzetünk jelen állapotának leírására. Népünk fiai elhagyták és elfelejtették Istent. Más isteneket választottak, és a maguk romlott útjait követték, míg Ő el nem fordult tőlük. A föld lakosai eltapossák Isten törvényét, és megtörik örök szövetségét.” (*Bizonyságtételek*, 1. kötet, 355–356. o.)

Péntek, október 23.

További tanulmányozásra: *That I May Know Him*, 240. o.

5. tanulmány

Jeremiás próféta szomorúsága

Szombat délután, október 24.

„Kegyetlen csúfolást kellett elviselnie. Érzékeny lelkét át- meg átjárták a gúny nyilai. Azok szórták rá, akik semmibe vették tanításait és azt, hogy felelősséget érez megtérésükért. »Nevetséges lettem minden nép előtt, és gúnydalt énekelnek rólam egész nap.« »Nevetnek rajtam egész nap, engem gúnyol mindenki.« »Akik jóakaróim voltak, mind a bukásomra várnak: Talán rá lehet szedni! Hatalmunkba ejtjük, és bosszút állunk rajta!« (Sir 3:14; Jer 20:7, 10)

A lelkiismeretes próféta azonban naponként erőt kapott mindezek elviselésére. »De az Úr velem van, mint erős vitéz – jelentette ki hittel. – Ezért elbuknak üldözőim, nem bírnak velem. Igen megszégyenülnek, kudarcot vallanak, gyalázatuk soha nem megy feledésbe!« »Énekeljétek az Úrnak, dicsérjétek az Urat, mert kiragadja a szegény ember életét a gonoszok hatalmából!« (Jer 20:11, 13)

Jeremiás ifjúkori és későbbi szolgálatának tapasztalataiból ezt a tanulságot vonta le: »Az ember nem ura élete útjának, és a rajta járó nem maga irányítja lépteit!« Megtanult így imádkozni: »Fenyíts minket, Uram, de mértékkel, ne haragodban, hogy semmivé ne tégy!« (Jer 10: 23–24)

Amikor ki kellett innia a szenvedés és a fájdalom poharát, amikor gyötrelme ezeket a szavakat adta ajkára: »Nem lehet reménykednem és bizakodnom az Úrban«, emlékezetébe idézte mindazt, amit Isten érte tett, és ujjongva kiáltotta: »Szeret az Úr, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma: minden reggel megújul. Nagy a te hűséged! Az Úr az én osztályrészem – mondom magamban –, ezért benne bízom. Jó az Úr a benne reménykedőkhöz, a hozzá folyamodókhöz. Jó csendben várni az Úr szabadítására.« (Sir 3:18, 22–26)” (*Próféták és királyok*, 420. o.)

„A Megváltó hű követői minden korban az Úr eljövételében reménykedtek. »Ismét eljövök« – mondta Jézus búcsúzóul az Olajfák hegyén, és ez az ígélet fénybe borította tanítványai előtt a jövőt. Öröm és reménység költözött szívükbe, amit a fájdalom nem tudott elfojtani, sem a megpróbáltatás megfakítani. Szenvedés és üldözés közepette »a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsőséges megjelenése« volt a »boldog reménység« (Tit 2:13). (A nagy közdelem, 302. o.)

„A próba idején fog meglátszani, ki tette Isten Igéjét élete szabályává. Nyáron nem lehet különbséget tenni az örökzöld és a többi fa között. De amikor eljön a tél és a fagy, az örökzöld változatlan marad, a többi fa pedig lehullatja leveleit. A kétszínű hitvallót sem lehet most megkülönböztetni az igazi kereszténytől. De küszöbön van az az idő, amikor a különbség nyilvánvaló lesz. Ha feltámad az ellenségeskedés, ha újra úr lesz a vakbuzgóság és a vallási türelmetlenség; ha lángra lobban az üldözés, a langymelegek és a képmutatók meginognak és feladják hitüket. De az igazi keresztény sziklaszilárdan megáll. Hite erősebb, reménysége fényesebb lesz, mint amilyen a jólét napjaiban volt.” (A nagy küzdelem, 602. o.)

Vasárnap, október 25.: Istentelen papok és próféták

„Isten kéréssel fordul a tévedőkhöz. Megpróbál rámutatni vétkükre, hogy megtérésre vezethesse őket. De ha ők nem akarják megalázni szívüket előtte, ha inkább önmagukat magasztalják, mint Őt, az Úrnak ki kell mondania felettük az ítéletet. Semmilyen látszólagos közeledés Istenhez, semmilyen kijelentés, mely azt bizonygatná, hogy kapcsolatban állnak vele, nem változtathatja meg az Úr ítéletét azokkal szemben, akik inkább a világ erejében bíznak, mint az Atya mindenható karjában. Ha Isten választott népének tagjai odamentek volna, ahová rendelte őket, és a szent és örök igazság birtokosaiként megkeresték volna megváltó üzenetükkel a pogány lakosságot, Jeruzsálem ma is ép lenne. Ők azonban inkább lázadtak. És amikor Isten mindent megtett értük, amit Istenként megtehetett – elküldte és feláldozta egyszülött Fiát –; mivel nem ismerték az Írásokat és a menny hatalmát, elutasították az egyetlen

segítséget, mely megmenthette volna őket a katasztrófától. »Ez az örökös; gyertek, öljük meg őt, és a miénk lesz az örökség.« (Mk 12:7)

Isten elrendelte, hogy Izrael világosság legyen a népek között, és általuk visszahívja őket. Csakhogy maga Izrael is lelkileg megvakult, és süket füle nem hallotta az Úr üzeneteit, melyek által megnyithatta volna értelmüket.” (*Hetednapi Adventista Bibliamagyarázat*, 4. kötet, 1156. o.)

„Az Úr arra kéri az embert, hogy szabad teremtményként kövesse az Ige utasításait. Krisztus követőinek minden pillanatban tiszteletben kell tartaniuk a keresztény elveket – mindenek előtt és mindenek felett szeretni Istent, majd úgy szeretni a felebarátot, mint saját személyét; továbbítani a világosságot és az áldásokat a sötétségben lévőknek, édes vizet adni a szomjúhozó zarándokoknak... Kereszténységünknek tisztának kell lennie, és szüntelenül növekednie kell. A mennyei ítélőszéknek Krisztusban teljes léleknek kell nyilvánítania bennünket.” (*This Day With God*, 311. o.)

„Mindenki szabadon megválaszthatja, milyen hatalom uralkodjék rajta. Senki sem bukhat olyan mélyre, senki sem olyan gonosz, hogy ne találhatna szabadulást Jézusban. A megszállott ember ima helyett csak Sátán szavait tudta kiejteni, a szív kimondatlan kérése mégis meghallgatásra talált. Nincs olyan kiáltása a rászoruló léleknek, még ha nem is tudja szavakba önteni, mely észrevétlen maradna. Aki kész szövetségi kapcsolatra lépni a menny Istenével, Ő nem hagyja az ördög hatalmában, sem saját természetének gyöngeségei között. A Megváltó hívja őt: »Fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem!« (Ésa 27:5) A sötétség erői minden lélekért harcolnak, aki egyszer már uralmuk alatt állt, ám Isten angyalai győzedelmes erővel vívnak ugyanazért a lélekért. Az Úr így szól: »Elvétethetik-e a préda az erőstől, és megszabadulhatnak-e az igazak foglyai? [...] Így szól az Úr: az erőstől elvétetnek a foglyok is, és megszabadul a kegyetlen zsákmánya, és háborgatóidat én háborítom meg, és én tartom meg fiaidat.« (Ésa 49:24–25)” (*Jézus élete*, 258–259. o.)

Hétfő, október 26.: Jeremiás lelki szenvedése

„Isten nem a bűnösök kedvét kereső és nekik hízogó követeket akar küldeni. Nem akarja hiú biztonságba ringatni a békesség üzenetével a megszenvedetlen embert. Inkább felébreszti a bűnös lelkiismeretét, és a meggyőzés éles nyilával hatol lelkébe. Szolgáló angyalok tárják fel neki a menny félelmes végzéseit, hogy hiányérzetét elmélyítsék, és kimondassák vele a lelkét mardosó kérdést: »Mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?« (Csel 16:30) Az a kéz, amely porig aláz, a bűnt megfeddi, a gőgöt és becsvágyat megszegyeníti, ugyanaz a kéz felemeli a bűnbánót, a megsebzettet. Aki megengedi a büntetést, mélységes együttérzéssel kérdezi: »Mit tegyek érted? Mit szeretnél?«

Amikor az ember a szent és irgalmas Isten ellen vétkezik, nincs szebb az őszinte megbánásnál, a keserű könnyekkel való bűnvallásnál. Ő ezt kívánja tőle. Nem fogadhat el mást, csak megtört szívet és töredelmes lelket.” (*Próféták és királyok*, 435–436. o.)

„Habár az ember természetes hajlama ellenkezik ezzel, a hívőnek mégis a tiszta igazságot kell hirdetni, mely erővel zúgni fog a hallgatók fülében. Kötelességük ezt megtenni. Be kell mutatniuk a világi örömeket Istennél jobban szerető embereknek, mekkora veszély leselkedik rájuk, és milyen ítéletben lesz részük, ha nem térnek meg. Mivel ezt az üzenetet nem kellemes hirdetni, és a címzettek sem veszik jó néven a figyelemztetést, Isten felszólítja szolgálattelvőit, hogy mindenáron legyenek hűségesek küldetésük során. Sérelmek érik majd őket, olyan rejtett bűnököt fedeznek fel, amelyeket nem tarthatnak többé titokban. A próféta mondja: »Kialts teljes torokkal, ne kíméld; mint trombita emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek bűneiket és Jákob házának vétkeit. Holott ők engem mindennap keresnek, és tudni kívánják útjaimat, mint oly nép, amely igazságot cselekedett, és Istene törvényét el nem hagyta; kérik tőlem az igazságnak ítéleteit, és Istennek elközelgését kívánják.« (Ésa 58:1–2)” (*The Voice in Speech and Song*, 345–346. o.)

„Lehet-e az Úr előtt igaz az ember? Hogyan igazulhat meg a bűnös? Egyedül Krisztus által kerülhetünk Istennel összhangba, juthatunk szentségre. De hogyan juthatunk el Jézushoz? Bűneink tudatában ma is

sokan kiáltják az első pünkösd napján összegyűlt tömeggel együtt: »Mit cselekedjünk?« Péter apostol első szava ez volt: »Térjete meg!« Röviddel ezután pedig így szólt: »Bánjátok meg azért, és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek!« (Csel 2:37–38; 3:19)

A bűnbánat a bűn feletti bánkódást és az attól való elfordulást jelenti. Mindaddig nem hagyunk fel vétkeinkkel, amíg azok bűnös voltát fel nem ismerjük. Életünkben akkor történhet meg csak a valódi változás, ha teljes szívvel elfordulunk a bűntől.” (*Jézushoz vezető út*, 23. o.)

Kedd, október 27.: Égő tűz a csontjaimban

„A próféta úgy cselekedett, ahogy Isten parancsolta. Azután visszatért a városba, megállt a templom udvarában, és kijelentette az egész nép hallatára: »Így szól a seregek Ura, Izrael Istene: El fogom hozni erre a városra és a hozzá tartozó többi városra mindazt a veszedelmet, amit kijelentettem róla. Mert megmakacsolták magukat, és nem hallgattak beszédemre.« (Jer 19:15)

A próféta szavai, ahelyett, hogy bűnvallomásra és megtérésre készítették volna a népet, haragra gerjesztették a hatalmon levőket. Ennek következményeként Jeremiást megfosztották szabadságától. A bebörtönzött, kalodába zárt próféta továbbra is hirdette a menny üzenetét az ott állóknak. Nem lehetett elhallgattatni az üldözéssel. Az igazság Igéje – mondta – »perzselő tűzzé vált szívemben, csontjaimba van rekesztve. Erőlködtem, hogy magamban tartsam, de nincs rajta hatalmam.« (Jer 20:9)” (*Próféták és királyok*, 431–432. o.)

„Isten választott eszközei minden korban gyalázatot és üldözést szenvedtek el az igazságért. Józsefet gyalázták és üldözték, mert erkölcsös maradt, Dávidot, Isten kiválasztott szolgáját, mint a vadat, úgy üzték ellenségei. Dánielt oroszlánverembe dobták a menny iránti hűsége miatt. Jób elvesztette földi javait, betegsége még rokonaiban és barátai-ban is undort keltett, de hűsége Isten iránt nem ingott meg. Jeremiás sem szűnt meg hirdetni az Úrtól nyert igazságot, noha bizonyágtétele annyira felbőszítette a királyt és a hercegeket, hogy a szennygödörbe dobatták. Istvánt megkövezték, mivel a megfeszített Krisztust prédikálta.

Pált börtönbe vetették, megvesszőzték, megkövezték és végül megölték, mert Istennek hűséges követe maradt a pogányok között. Jánost is száműzték Pátmosz szigetére »az Isten beszédéért és a Jézus Krisztus bizonyágtételéért« (Jel 1:9)

Az emberi állhatatosság e példái igazolják, hogy Isten ígéretei bizonyosak, jelenléte állandó, és kegyelme megtart. Bizonyítják a hit erejét, mely ellenáll a világ hatalmának. A hit munkája, hogy a legsötétebb órákban Istenben nyugodjunk, hogy érezzük, ha bármennyire megkísért és űz is a vihar, a kormányt Atyánk tartja kezében. Csupán hitsemünkkel tudunk fölé emelkedni a mulandó dolgoknak, hogy az örök valóság igazi értékét helyesen becsüljük fel...

Ilyen az élete mindenkinek, aki kegyesen akar élni Krisztus Jézusban. Gyalázat és üldözés vár mindazokra, akikben Krisztus lelkülete él. Az üldözés módja és mikéntje változhat a kornak megfelelően, azonban az indítók – a lelkület, melyből az üldözés fakad – ma is ugyanaz, mint volt Ábel idejében és minden időben, amikor öldökölték az Úr választottait.” (Az apostolok története, 575–576. o.)

Szerda, október 28.: „Átkozott legyen az a nap!”

„Senki az apostolok vagy a próféták közül nem állította magáról, hogy büntelen lenne. Azok az emberek, akik a legközelebb éltek Istenhez, inkább lemondtak volna saját életükről, minthogy bűnt kövessenek el. Akiket az Úr mennyei világossággal és erővel áldott meg, azt vallották magukról, hogy bűnös természettel rendelkeznek. Nem emberben bíztak, nem állították, hogy feddhetetlenek, hanem teljes lényükkel Krisztus feddhetetlenségére bízták életüket. Így tesz mindenki, aki az Üdvözítőre tekint.” (The Faith I Live By, 111. o.)

„Hozzátok gondotokat, örömtöket, szükségleteiteket, aggodalmaitokat és mindazt, ami nyom és kínoz, Isten elé! Terheiteket sohasem találja nehéznek, soha nem fáraszthatjátok ki Őt. Ő, aki hajatok szálát is számon tartja, nem közömbös gyermekei szükségletei iránt. »Igen irgalmas az Úr és könyörületes.« (Jak 5:11) Nyomorunk és jajkiáltásunk a szívéig hat. Vigyétek hozzá mindazt, ami a szíveteket nyomja. Senki

sem oly nehéz, hogy ne bírná el, mert hisz Ő tart fenn világokat, Ő kormányozza a világmindenség ügyeit. Békességünk feltételei közül egyik sem annyira jelentéktelen, hogy ne részesítené figyelemben. Élettapasztalataink egyetlen fejezete sem olyan homályos, hogy el ne olvashatná; nem lehet olyan nehéz a helyzetünk, hogy meg ne oldhatná. Legkisebb tanítványát sem érheti kár, nem kínozhatja gond a szívünket, nem érhet öröm, és őszinte ima nem hagyhatja el ajkunkat, amely iránt ne viselgetne közvetlen érdeklődéssel. »Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket.« (Zsolt 147:3) Isten és minden egyes lélek között oly gyengéd és bensőséges a viszony, mintha kivüle más lélek nem volna, akiért szeretett Fiának életét áldozta.” (*Jézushoz vezető út*, 100. o.)

„Minden körülmény közepette őrizzük meg Krisztusba vetett bizalmunkat! Ő legyen a minden számunkra: az első és az utolsó, mindenben a legjobb. Ezért neveljük nyelvünket, hogy mindig Őt dicsőítse, ne csak akkor, amikor vidámak vagyunk, és okunk van az örömrre.

Szívünk mindig legyen tele Isten drága ígéreteivel, hogy megvigasztalhassuk az elkeseredetteket, és megerősíthessük az elfáradtakat. Így tanulhatjuk meg azoknak a mennyei angyaloknak a nyelvét, akik – ha hűségesek maradunk – az örökkévalóságon keresztül a társaink lesznek. Naponta haladnunk kellene jellemünk tökéletesítésében, és minden bizonnal haladni is fogunk, ha szüntelenül célunk lebeg a szemünk előtt: a mennyei hívás jutalma Jézus Krisztusban. Ne Sátán hatalmáról, hanem Isten végtelen erejéről beszéljünk!” (*Isten fiai és leányai*, 328. o.)

Csütörtök, október 29.: A próféta ellen szőtt tervek

„Az a tény, hogy próbákat kell elviselnünk, tanúsítja, hogy az Úr valami értéket lát bennünk, amit fejleszteni akar. Ha nem látna bennünk semmi olyat, amivel nevének dicsőséget szerezhethénk, akkor nem fordítana időt a csiszolásunkra. Ő nem vet értéktelen köveket a kohójába. Az az értékes érc, amelyet Ő tisztít. A kovács tűzbe veti a vasat és az acélt, hogy megtudja, miként viselkednek ezek a fémek. Az Úr beleengedi választottait a szenvedések kohójába, hogy meglássa, milyen a természetük, és hogy alkalmassá tehetők-e szolgálatára.

A fazekas veszi az anyagot, és kedve szerint formálja. Gyúrja és dagasztja. Széthasítja és összenyomja. Megnedvesíti, azután megszáritja. Majd egy darabig hozzá sem nyúl. Amikor már teljesen képlékeny, újra munkába veszi, és edényt készít belőle. Megformázza, és a korongon igazítja és lecsiszolja. Megszáritja a napon, és kiégeti a kemencében. Így lesz használható az edény. Ekként akar a nagy Mester is bennünket alakítani és formálni. Mint az agyag a fazekas kezében, úgy vagyunk mi is az Ő kezében. Ne próbáljuk mi végezni a fazekas munkáját! A mi részünk: engedni, hogy a nagy Mester formáljon bennünket.” (A nagy Orvos lábnyomán, 471–472. o.)

„Nem tudjuk, mit tesz majd Isten velünk, ha alávetjük magunkat az Ő akaratának. Az Úr tudja, mit hozhat ki az emberből. Vannak az Atya által látott feladatok, amelyeket mi a törekeny hitünkkel nem veszünk észre. »Mert Isten munkatársai vagyunk: Isten szántóföldje, Isten épülete.« (1Kor 3:9) Urunk számon tartja minden kellemetlen jellemvonásunkat, és tudja, hogy ha az ember elsajátítja Krisztus alázatát, Ő képes lesz alakítani, csiszolni harcossá lelkületét, kedvetlen hozzáállását, és lényege minden kapacitását működőképes állapotra emeli országára előrehaladása érdekében. Az ember teljes életét akarja nemesíteni... A Szentlélek ereje által a legelvetemültebb jellemet is a jelenvaló küldetés számára alkalmas értékes eszközzé alakíthatja.” (Our High Calling, 335. o.)

„Senki se csalja meg önmagát e tekintetben. Ha a szívben büszkeség, önmaga nagyra becsülése, uralomvágy, bekapzáltság, szentségtelen nagyravágyás, zúgolódás, elégedetlenség, keserűség, rágalmazás, hazudozás, csalás él, akkor Krisztusnak ott nincs helye. Bizonyítékok igazolják, hogy Sátán lelkülete és jelleme uralja, nem pedig a szelíd és alázatos szívű Jézus Krisztusé. Keresztény jellemmel kell bírnotok, amely megállja a helyét. Lehet, hogy jó szándékaitok vannak, jóindulatot mutatok, értelmesen hirdetitek az igazságot, de mégsem vagytok alkalmasak Isten országára. Jellemetekben értéktelen anyag is van, amely az aranyat értéktelenné teszi. Nem értékelt el a színvonalat. Nem hordozátok Isten pecsétjét. Annak a napnak a tüze megemészt, mert aranyatok értéktelen, hamis.

Akik azt állítják, hogy hiszik az igazságot, alaposan meg kell térniük, vagy pedig elbuknak a próbák napján. Isten népének magas színvonalat kell elérnie. Legyen szent nép, megtartásra való nép, választott nemzetiség – jó cselekedetre igyekező.” (*Bizonyságtételek a lelkészeknek*, 441. o.)

Péntek, október 30.

További tanulmányozásra: *Az apostolok története*, 574. o.

6. tanulmány

Szimbolikus cselekedetek

Szombat délután, október 31.

„Az égő csipkebokor, amelyben Krisztus Mózesnek megjelent, Istent nyilatkoztatta ki. Az Istenség bemutatására választott szimbólum csak egyszerű bokor volt, amin látszólag nem volt semmi figyelemre méltó – mégis magába rejtette a Végtelet. Az örök irgalmú Isten a legszerényebb jelképbe burkolta dicsőségét, hogy Mózes meg ne haljon, amikor rátekint. Ugyanígy érintkezett Isten Izraellel nappal felhőoszlopban, éjjel tűzoszlopban; kinyilatkoztatta akaratát az embereknek, és megismertette velük kegyelmét. Isten elrejtette dicsőségét, eltakarta fenségességét, hogy a véges ember gyöngé szemével rátekinthessen. Krisztusnak »a mi nyomorúságos testünkben« (Fil 3:21) kellett eljönnie, »emberekhez hasonlónak lévén« (Fil 2:7). A világ szemében nem volt ékesége, ami miatt vonzódtak volna hozzá, mégis Ő volt a testet öltött Isten, a menny és a föld világossága. Dicsőségét eltakarta, nagyságát és fenségét elrejtette, hogy közelbe juthasson a szomorú, megkísértett embernek.

Isten Mózes által parancsot adott Izraelnek: »Készítsenek nekem szent hajlékot, hogy űközöttük lakozzam« (2Móz 25:8), és a szentélyben, népe között lakozott. A pusztában, fáradságos vándorlásuk egész ideje alatt velük volt jelenlétének szimbóluma. Hasonlóképpen állította fel szentélyét Krisztus az emberiség táborának közepén. Sátorát az emberek sátrai mellé helyezte, hogy közöttük lakhasson, és megismertesse velük isteni jellemét és életét. »És az Ige testté lett, és lakozék miközöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki tejes vala kegyelemmel és igazsággal« (Jn 1:14).» (Jézus élete, 23–24. o.)

„A Biblia Istent jelöli meg szerzőjeként, mégis emberi kezek jegyezték le szavait. A könyvek változatos stílusa a különböző emberi tollak stílusából fakad. Minden benne foglalt igazságot Isten ihletett (2Tim 3:16),

mégis emberi szavakban jutnak kifejezésre. A Szentlélek által a végtelen Isten kiárasztotta világosságát szolgálói elméjébe és szívébe. Álmodások és látomások által nyilatkoztatta ki magát számukra, és azok, akik ily módon jutottak az igazság birtokába, a mennyei gondolatokat emberi nyelven megfogalmazták.” (*Selected Messages*, 1/25. o.)

„Krisztus tanítási stílusa szép és vonzó volt, és mindig is az egyszerűség jellemezte. Képek és szimbólumok által nyilatkoztatta a mennyei birodalom titkait, és az egyszerű emberek örömmel hallgatták, mivel értették szavait, melyek nem voltak választékos, szótárhasználatot igénylő szavak.” (*Tanácsok szülőknek, oktatóknak és diákoknak*, 240. o.)

Vasárnap, november 1.: Szimbólumokban rejlő igazság

„Sátán élénk érdeklődéssel figyelt minden áldozattal kapcsolatos eseményt. Az áldozat vére ontásához társított odaadás és fennköltség nagyon kellemetlen érzést keltett benne. Számára ezt a ceremóniát titokzatosság burkolta, de mivel nem volt buta tanuló, felfogta, hogy az áldozati adományok az ember jövőbeni megváltására utaltak. Látta, hogy az adományok a bűnbánatot jelképezték. Ez nem egyezett terveivel, és azonnal kísértetni kezdte Kain szívét, hogy fellázadjon az ellen az áldozat ellen, amely az eljövendő Megváltó áldozatát jelképezte.

Egyrészt Ádám bűnbánata, melyet a vétke miatti fájdalom bizonyított, másrészt a Krisztus általi üdvösségbe vetett reménysége, melyet cselekedetei és bemutatott áldozatai igazoltak, nagy csalódást okozott Sátánnak. Abban reménykedett, hogy Ádámot örökre a saját pártjára állíthatja.

Kain és Ábel két nagy embercsoportot jelképez. Ábel papként fennkölt hittel hozott áldozatot, Kain kész volt a földje terméseiből áldozni, de anélkül, hogy áldozati vért is bemutatott volna az Úrnak. Szívében nem ment végbe bűnbánat, és nem hitt az eljövendő Megváltóban. Nem ismerte be, hogy szüksége van Üdvözítőre. Büszke szíve számára ez függőséget és megalázkodást jelentett volna.

Ábel, aki hitt az eljövendő Üdvözítőben, jobb áldozatot mutatott be Istennek. A feláldozott állat vére azt jelentette, hogy ő bűnös volt, de bűnei eltávolították, és bűnbánóként hitt az eljövendő áldozati vér

üdvözítő erejében. Sátán a hitetlenség és lázadás atyja. Megtöltötte Kain szívét kétségekkel és ártatlan testvérével és Istennel szembeni haraggal, mivel a testvére áldozatát a menny elfogadta, az övét pedig nem. Őrült dühében meggyilkolta testvérét.” (*Confrontation*, 22–23. o.)

„A felemelt kígyó jelképe világossá tette számára a Megváltó küldetését. Amikor Izrael népe közül sokan elpusztultak a tüzes kígyók marásától, Isten utasította Mózeset, hogy készítsen egy érc kígyót, és helyezze el magasan a gyülekezet közepette. Azután hírül adták a táborban, hogy aki feltekint a kígyóra, életben marad. A nép jól tudta, hogy a kígyónak önmagában nincs ereje, nem tud segíteni. Krisztust szimbolizálta. Ahogyan a pusztító kígyók képmására készített jelképet felemelték gyógyulásuk érdekében, úgy fog az Üdvözítő megjelenni »a bűn testének hasonlóságában« (Róm 8:3). Számos izraelita úgy tekintett az áldozati szolgálatokra, mintha bennük lenne az erő, amely megszabadít a bűntől. Isten meg akarta nekik tanítani, hogy ezeknek sincs már nagyobb értékük, mint az érc kígyónak. Arra kellettek, hogy gondolataikat a Megváltóra irányítsák. Sem sebeik gyógyulásáért, sem bűneik bocsánatáért maguk semmit nem tehettek, csupán Isten ajándékába vetett hitüket kellett megmutatniuk. Rá kellett tekinteniük, hogy éljenek.” (*Jézus élete*, 174–175)

Hétfő, november 2.: A fazekas és az agyag

„A fazekas kezébe veszi, akarata szerint formálja az agyagot. Egyre gyúrja és munkálja. Kettéosztja majd újra összenyomja. Megáztatja, majd újra szikkadni hagyja. Egy ideig heverteti, anélkül, hogy hozzányúlna. Amikor teljesen gyúrható, folytatja munkáját; edényt készít belőle. Megformálja, csinosítja, simítja a korongon. Majd megszáritja a napon, és a kemencében kiégeti. Így lesz belőle használható edény. A nagy Mester így kíván alakítani bennünket. S ami az agyag a fazekasnak, legyünk mi is azok az Isten kezében. Ne próbáljuk mi elvégezni a fazekas munkáját.” (*Bizonyságtételek*, 8/186–187. o.)

„Az ember sokat kínlódik, amikor olyasmin töri a fejét, amit Isten megtiltott. Siránkozik, vergődik, egyre nehezebb neki. Viszont ha formálható

agyagként a Fazekas kezére bízva magát, használható, ékes edény lesz belőle. Az agyag megmunkálható. Ha csak Istentől függne, emberek szárait gyúrná, alakítaná a számára szükséges edényekké.

Isten keze formálja az agyagot az Ő szolgálatára. Pontosan tudja, milyen edényt szeretne. Minden embert egy küldetéssel bízott meg, és tudja, hol veszi a leginkább hasznát a szolgálatának. Sokan Isten akarata ellen cselekszenek, és mindent elrontanak. Isten óhaja az, hogy mindenki a mennyei vezetést kövesse. Ő majd minden embert odahelyez, ahol megalázkodhat és egységre juthat Krisztussal. Ha énetek megalázkodik és együttműködik Istennel, együtt imádkoztok és szolgáltok, mindegyikőtök elfoglalja a maga helyét, mint különböző színű szálak a mintás, Istennek tetsző szövetben.” (*Lift Him Up*, 65. o.)

„Istent nem lehet kikutatni. Nem szabad megpróbálnunk fellebbenteni azt a függönyt, amely mögött Isten fensége rejtőzik. Ez vakmerőség lenne. Az apostol így kiált: »Mely igen kikutathatatlanok az Ő ítéletei, és kinyomozhatatlanok az ő útjai!« (Róm 11:33). Abból, amit fel tudunk fogni hozzánk való viszonyából és a szándékaiból, határtalan szeretettel és irgalommal párosuló végtelen hatalmat látunk. Mennyei Atyánk mindent bölcsen és igazságosan irányít. Mi pedig ne legyünk elégedetlenek és bizalmatlanok, hanem tisztelettel és hódolattal hajtsuk meg fejünket! Terveiből Isten csak annyit nyilatkoztat ki, amennyinek ismerete a javunkat szolgálja. Azon túl pedig bízunk abban a kézben, amely mindenható, és abban a szívben, amely tele van szeretettel!

Isten elegendő bizonyítékot adott ahhoz, hogy hinni tudjunk, de soha nem fogja a hitelenség minden okát megszüntetni. Aki okot keres a kételkedésre, fog találni. Akik pedig addig nem hajlandók Istenben hinni és szavának engedelmeskedni, amíg minden akadály és a kétely minden lehetősége el nem tűnik, azok soha nem fogják megismerni a világosságot.” (*A nagy küzdelem*, 527. o.)

Kedd, november 3.: Egy nemzet hanyatlása

„A fazekas addig gyúrja, alakítja az agyagot, míg szándékának megfelelő edényt készít belőle. Az emberi agyag megmunkálását Isten

kegyelme és igazsága teszi tökéletessé, hogy a Nagy Fazekas dicsősége nyilatkozthasson meg az arányos, szép, szolgálatra formált edényben.

A Fazekas csak abból az agyagból formálhat számára használható ékes edényt, amely az Ő kezére lett bízva. A keresztény élet naponkénti átadást, állandó engedelmességet és győzelmet feltételez. Minden nap újabb és újabb győzelmeket érünk el. Énünket hátra kell hagynunk, és Isten szeretetét kell ápolnunk nap mint nap. Csakis így növekedhetünk Krisztusban. Így alakulhat át életünk a mennyei modell szerint.

Isten keze formálja az agyagot az Ő szolgálatára. Ő pontosan tudja, milyen edényt szeretne.” (*Our High Calling*, 335. o.)

„Láttam, hogy az a veszély fenyeget, hogy Isten hitvalló gyermekei is elzülленek. Az erkölcstelenség rakja, egyre rakja a férfiakra és nőkre a rabláncokat. Mintha megbűvölték volna őket, mintha nem lenne erejük, hogy ellenálljanak és legyőzzék étvágyukat, szenvedélyüket. Istenben az erő, és általa nyerhetünk erőt mi is. Ha valaki megragadja Jézus életadó erejét, az újjáéleszti azokat, akik Krisztus nevét veszik magukra. Veszedelem és kockázatok vesznek körül. Csak akkor vagyunk biztonságban, ha gyengeségünk tudatában élünk, ezért hitünk erejével mindenható Szabadítónkba kapaszkodunk. Félelmetes időkben élünk. Semmi esetre sem szabad beszűntetnünk a virrasztást és az imát, egyetlen percre sem! Tehetetlen lelkünknek feltétlenül Jézusra, együtt érző Megváltónkra kell támaszkodnia.” (*Bizonyságtételek*, 3/473. o.)

„Abban az időben, amikor Krisztus a tanítványokat megbízta az evangéliumi üzenet hirdetésével, az Isten és Igéje iránti hit majdnem kihalt a világból. A zsidó nép, amely Jahve ismeretével büszkélkedett, Isten Igéjét felváltotta a hagyományokkal és emberi spekulációkkal. Önző becsvágy, hivalkodás, kapzsiság töltötte be az emberek gondolatvilágát. Az Isten iránti tisztelet és az emberek iránti irgalom ismeretlenné vált közöttük. Az önzés volt az uralkodó elv, és Sátán akarata érvényesült az emberiség nyomorában és lealacsonyodásában.

Sátán ügynökei vették birtokukba az embereket. Isten lakóhelyévé teremtett emberi testek démonok lakóhelyévé lettek. Érzékeiket, idegeiket és szerveiket természetfölötti lények a leghitványabb vágyak

kielégítésére készítették. Az embereket gonoszok légiói vették birtokukba, és arckifejezésükre a démonok nyomták rá bélyegüket.

Milyen a világ állapota ma? Vajon a Biblia iránti hitet nem rombolta le a *magasabb kritika* és korunk bölcsekedése, akárcsak Krisztus idején a hagyomány és a rabbinizmus? Most nem éppúgy a kapzsiság, a becsvágy és a szórakozás vágya tartja rabságban az emberek szívét, mint akkor? Az állítólagos keresztény világban – még Krisztus állítólagos egyházában is – milyen kevés embert irányítanak a keresztény elvek! Az üzleti, a társadalmi és a családi életben, még vallásos körökben is, milyen kevesen teszik Krisztus tanításait a mindennapi élet szabályává!” (A nagy Orvos lábnyomán, 142. o.)

Szerda, november 4.: A cserépkorsó története

„Sokan, akik őszintén Isten szolgálatára szentelődtek, meglepődnek és csalódnak, amikor soha addig nem tapasztalt akadályokkal, próbákkal és tanácsalansággal szembesülnek. Krisztusi jellem és az Úr szolgálatára való alkalmasság elnyeréséért könyörögnek, és ugyanakkor a körülményeik mintha minden rossz tulajdonságukat elő akarják csalni. Olyan hibák mutatkoznak meg, amelyeknek létezéséről még csak sejtelmük sem volt. Az ősi Izraelhez hasonlóan kérdezik: »Ha az Úr vezet minket, miért érnek minket ezek a dolgok?«

Pontosan azért esnek meg ezek velük, mert Isten vezeti őket. A megpróbáltatások és akadályok Isten fegyelmező eszközei – a sikernek Isten által megszabott feltételei. Ő, aki olvas az emberek szívében, jobban ismeri jellemüket, mint ők maguk. Egyes emberekben olyan képességeket és hajlamokat lát meg, amelyek helyesen irányítva használhatók lehetnének műve előbbre vitelében. A gondviselő Isten különféle helyzetekbe és körülményekbe viszi bele őket, hogy felfedezzék jellemük előttük is rejtett fogyatékoságait. Alkalmat ad nekik arra, hogy ezeket a hibákat kijavítsák, és alkalmassá tegyék magukat szolgálatára. Sokszor beleengedi őket a szenvedések tüzébe, hogy megtisztuljanak.” (A nagy Orvos lábnyomán, 470–471. o.)

„Isten hosszútűrése sokszor felbátorítja az embereket a bűnre; de büntetésük biztos és borzalmas lesz, még ha az el is halasztódik. »Mert mint a Perázim hegyén, felkel az Úr, és mint Gibeon völgyében, megharagszik, hogy megtegye munkáját, amely szokatlan lesz, és hogy cselekedje dolgát, amely hallatlan lesz« (Ésa 28:21). Irgalmas Istenünknek a büntetés szokatlan cselekedet. Ő maga üzeni prófétája által: »Mondjad nékik: Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában, hanem hogy a hitetlen megtérjen útjáról és éljen« (Ez 33:11). »Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmaságú és igazságú... megbocsát hamisságot, vétket és bűnt« (2Móz 34:6-7).

Nem bosszúálló az Úr, de parancsolatainak megszegői felett ítéletet tart. Ezt meg kell tennie azért is, hogy a föld lakói teljesen el ne romoljanak, és el ne pusztuljanak. És hogy némelyeket megmentsen, el kell, hogy törölje azokat, akik bűneikben konokul kitartanak. »Hosszútűró az Úr és nagy hatalmú, és nem hagy büntetlenül« (Náh 1:3). Lábbal tiport törvényének tekintélyét rettentő ítéletek által állítja majd helyre. Az a tény pedig, hogy az ítélet végrehajtásától vonakodik, világosan mutatja, milyen kibeszélhetetlenül nagy az ő ítéletét kikényszerítő bűn hatalma, és milyen nagy lesz a bűnös büntetése.» (*Pátriárkák és próféták*, 628. o.)

Csütörtök, november 5.: A lenöv

„Isten különösképpen lelkükre kötötte, hogy ne tévesszék szem elől parancsolatait. Erő és áldás származik engedelmességükből. »Vigyázz nagyon magadra, hogy meg ne feledkezz azokról, amiket saját szemeddel láttál – üzenté az Úr Mózes által. – Ne vesszenek el emlékezetedből egész életedben! Ismertesd meg azokat fiaiddal és unokáiddal is« (9. vers). A Sínai-hegyi törvényadást kísérő félelmetes jeleneteket nem volt szabad soha elfelejteniük. Világos és határozott figyelmeztetésekkel óvta Isten Izraelt a szomszédos népek bálványimádó szokásaitól. »Nagyon vigyázzatok azért magatokra – hangzott a tanács. – Ne készítetek magatoknak istenszobrot, és semmiféle bálványszobrot... Ha szemedet az égbe emeled, és látod a napot, a holdat és a csillagokat, az ég egész seregét, ne tántorodj meg, ne borulj le azok előtt, és ne tiszteld azokat; mert azokat az ég alatt levő többi népnek hagyta meg Istened, az Úr.« »Vigyázzatok, ne

feledkezzetek meg Isteneteknek, az Úrnak veletek kötött szövetségéről, és ne készíttetek magatoknak istenszobrot semminek a képmására, mert megtiltotta Istened, az Úr» (5Móz 4:15-16.19.23).

Mózes előrelátta, milyen bajok származnak abból, ha eltérnek Jahve rendeléseitől. A mennyet és a földet hívta tanúként, amikor kijelentette, hogy ha a nép – hosszú ígélet-földi tartózkodása után – romlott istentiszteleti formákat vezet be, a faragott képek előtt meghajol, és nem tér vissza Istenhez, az Úr haragra gerjed, ők fogságba jutnak, és szétszóródnak a pogányok között. »Nagyon hamar kivesztek arról a földről, ahova átkeltek a Jordánon, hogy birtokba vegyétek – intette őket. – Nem éltek rajta sokáig, hanem menthetetlenül kipusztultok. Szétszór benneteket az Úr a népek közé, és csak kevesen maradtok meg azok között a nemzetek között, ahova elhajt benneteket az Úr. Ott majd olyan isteneket kell szolgálnotok, amelyeket emberi kéz készített fából és kőből, amelyek nem látnak, nem hallanak, nem esznek és nem szagolnak« (5Móz 4:26-28. o.).

Izrael hitehagyása fokozatosan alakult ki. Nemzedékről nemzedékre Sátán ismételten megkísérelte a választott néppel elfeledtetni azokat a parancsolatokat, rendelkezéseket és döntéseket (5Móz 6:1), amelyeknek örök megtartására ígéretet tett. Sátán tudta, hogy ha sikerül Izraellel elfeledtetnie Istent, és rávennie más istenek követésére, s ha azokat tiszteli és azok előtt borul le; akkor menthetetlenül elvész (5Móz 8:19).» (Próféták és királyok, 294–296. o.)

„A Jézus iránti mély szeretet nem lakozhat olyan szívben, mely nem látja saját bűnös voltát. A kegyelem által átformált lélek csodálni fogja a mennyei jellemet, ezért ha nem látjuk saját erkölcsi idomtalanságunkat, az félreérthetetlenül annak a jele, hogy még nem láttuk meg Krisztus jellemének szépségét és tökéletességét. Minél kevesebb értékelnivalót látunk magunkban, annál több értéket látunk meg Üdvözítőnk jelleméből. Önnön bűnösségünk tudata elvezet Megváltónkhoz, aki megbocsáthatja vétkeinket.» (*Our High Calling*, 27. o.)

Péntek, november 6.

További tanulmányozásra: *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 114. o.

7. tanulmány

A válság folytatódik

Szombat délután, november 7.

„Krisztus mondotta: »Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust« (Jn 17:3). Jeremiás próféta pedig kijelentette: »Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcsességével, az erős se dicsekedjék az erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával. Hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekszik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön; mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr« (Jer 9:23-24.) Az emberi értelem alig tudja felfogni, hogy a szellemi képességek milyen szélességét, mélységét és magasságát érheti el az, aki erre az ismeretre eljutott.

A saját körében mindenki eljuthat a keresztyén jellem tökéletességére. Krisztus áldozata által nyílt meg a lehetőség, hogy a hívő elnyerje mindazt, ami a megszentelődéshez szükséges. Isten felszólít, hogy érjük el a tökéletesség színvonalát; élénk állítja példaképül Krisztus jellemét. A Megváltó földi életében – melyet a gonosszal szemben tanúsított állandó ellenállás csiszolt tökéletessé – bemutatta, miként juthat az ember, Istennel együtt munkálkodva, már itt is, a jellem tökéletességére. Isten így biztosít bennünket, hogy mi is teljes győzelmet arathatunk.” (Az *apostolok története*, 531. o.)

„A szentségtelen állapotból a szentség állapotába történő átalakulás folyamatos. Isten naponta erőfeszítéseket tesz az ember megszentelésére, az embernek pedig együtt kell dolgoznia Vele, kitartóan törekednie a jó szokások kialakítására, ápolására. Kegyelmet kegyelemre kell halmoznia, és ha összead, Isten szorozni fog az érdekében. Megváltónk mindig kész meghallgatni az elszomorodott szívet, és válaszolni a kérdéseire, a kegyelem és a béke pedig megsokszorozódva árad rá. Az Úr örömmel osztja áldásait az embernek a zaklató gonosz elleni küzdelemében.

Egyesek megpróbálnak feljebb jutni a keresztyény jellem fejlődésének lajtorjáján, de amint egy-egy fokkal feljebb jutnak, kezdenek saját erejükben bízni, és fokozatosan szem elől tévesztik Jézust, hitük Fejedelmét és Bevégzőjét. A következmény: a bukás és mindennek az elvesztése, amit addig elértek. Valóban szomorú azoknak a sorsa, akik elfáradván az úton, megengedik lelkük ellenségének, hogy megfossa őket a szívükben kialakult keresztyény erényektől. »Mert akiben ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó, elfelejtkezvén a régi bűneiből való megtisztulásáról« – mondja Péter apostol.” (*Reflecting Christ*, 315. o.)

Vasárnap, november 8.: Aki pedig dicsekszik...

„Isten minden tudás forrása. Végtelenül bölcs, igazságos és jó. Krisztustól elszakadva, a világon élt legbölcsebb emberek sem ismerhették meg Őt. Lehet, hogy bölcseknek tartották magukat és büszkélkedtek megvalósításaikkal, de az a száraz intellektuális ismeret, amellyel rendelkeztek, de amelyből hiányoztak a krisztusi, mély igazságok, a nullával egyenlő. »Ezt mondja az Úr: Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcsességével, az erős se dicsekedjék az erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával; hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok a földön; mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr« (Jer 9:23-24).

Ha az emberek egy pillanatra túlláthatnának véges látókörükön, ha korlátolt tekintetükkel megpillanthatnák a végtelenség töredékét, öndicsérő szájuk elnémulna. E parányi világ lakói korlátoltak. Istennek számtalan világa van, mely engedelmeskedik törvényeinek és ismeri az Ő dicsőségét. Mielőtt az ember tudományos kutatásaiban eljut a legvégső határig, csak akkor kezdődik a végtelenség.

Mielőtt valóban bölcsökké válnának, az emberekben tudatosulnia kell Istentől való függőségük, akinek bölcsessége ki kell, hogy áradjon rájuk. Isten az értelmi és lelki erő kiapadhatatlan forrása.” (*Tanácsok szülőknek, oktatóknak és diákoknak*, 66. o.)

„Mindenki adja fel bűnös útját, és teljes szívből keresse az Urat! Isten jellemet megváltoztató ereje mindenkit átalakít, aki Jézus Krisztus

békéjét keresi. Tanítása mindenkire hat, aki engedelmeskedik Neki, és követi Őt.

Végtelen irgalmában Isten arra törekszik, hogy tudatosítsa az emberben bűnös voltát. Az engedelmes örömét leli törvénye betartásában. Az Úr elméjébe és szívébe vési az Ő törvényét. Beszédét a benne lakozó Üdvözítő ihleti. Hite a szeretetben nyilatkozik meg, és megtisztítja lelkét Sátán minden szennytől. Szíve vágyva vágyakozik Isten után. Előszere-tettel elmélkedik jóságán és irgalmán, mivel az varázslatos számára. Elsa-játítja a menny, az őt befogadó ország nyelvét.” (*The Upward Look*, 297. o.)

„Ha a bűnösöket rávezethetnők, hogy vágyakozó tekintettel nézzenek fel a keresztre; ha csak egyszer megláthatnák a megfeszített Krisztust, akkor felismernék az isteni irgalom mélységét és a bűnnek szörnyű terhét.

Krisztus halála Isten nagy szeretetének bizonyítéka, üdvösségünk záloga. A kereszténytől megvonni a keresztet, annyit jelentene, mint kioltani a napot az égen. A kereszt közelebb visz bennünket Istenhez és kiengesztel Vele. Az atyai szeretet gyöngéd részvételével tekint Isten az Ő Fiának gyötrelmeire, amelyeket elszenvedett azért, hogy az embereket megmentse az örök haláltól, bennünket pedig elfogad szeretett Fiában.

A kereszt nélkül nem lehetne az embernek közössége az Atyával. Minden reménységünk Benne gyökerezik. Róla sugárzik az Üdvözítő szeretetének fénye, és ha a bűnös a kereszt tövéből felnéz arra, Aki megmentéséért meghalt, teljes örömmel örvendhet, mert bűnei megbocsátattak. Hittel térdelve a kereszt alá, eléri azt a legmagasabb helyet, amelyet ember a földön elérhet.

A kereszt által tudjuk, hogy az Atya végtelen szeretettel szeret bennünket.” (*Az apostolok története*, 209–210. o.)

Hétfő, november 9.: Teremtmények vagy a Teremtő?

„Jahve nevét időnként minden hamis isten fölé emelték, és törvényét tisztelték. Időről időre nagyszerű próféták támadtak, hogy erősítsék az uralkodók kezét, és további hűségre biztassák a népet. De a gonoszság magvait, amelyek Roboám trónra lépésekor már kikelték, soha többé nem lehetett gyökerestől kitépni. Az a nép, amelynek Isten egykor ked-

vezett, időnként olyan mélyre süllyedt, hogy közmondásossá vált a pogányok között.

A bálványimádó szokások felé hajlók romlottsága ellenére az irgalmas Isten minden lehetőt megtett, hogy a kettéoszlott birodalmat megmentse a teljes romlástól. Amint múltak az évek, és úgy tűnt, hogy a sátáni erőktől befolyásolt emberek elgondolásai végképp megghiúsítják Isten Izraellel való szándékát, az Úr a választott nép fogsága és helyreállítását által újra megmutatta, hogy javukat akarja.

Az ország kettészakadásával elkezdődött az a csodálatos történet, amelyben megmutatkozott Isten türelme és szerető könyörülete. Öröklött és szerzett gonosz hajlamaik miatt a szenvedések tűzpróbáján vezetett át útjuk. Akiket Isten különleges és jó cselekedetekre igyekvő népévé akart tisztítani, azokkal a próba végül elismertette: »Nincs hozzád hasonló, Uram! Nagy vagy te, s hatalmad által nagy a te neved. Ki ne félne téged, népek királya?... Nincs hozzád hasonló a népek bölcsei között egyetlen országban sem... De az Úr az igaz Isten, élő Isten, örökévaló Király!« (Jer 10:6-7.10).

A bálványimádóknak meg kellett tanulniuk, hogy a hamis istenek képtelenek felemelni és üdvözíteni. »Az istenek kivesznek a földről és az ég alól. Nem ők alkották az eget és a földet« (Jer 10:11). Az ember csak akkor talál nyugalmat és békét, ha engedelmeskedik az élő Istennek, a mindenség Teremtőjének és Urának.» (*Próféták és királyok*, 96–97. o.)

„Gyakran keresztény életünk tele van veszedelmekkel és olyan kötelességekkel, amelyeket felettébb nehéz vagy szinte lehetetlen teljesítenünk. Képzeletünk sokszor küszöbön álló romlásokat, sőt halált láttat meg velünk. Isten hangja azonban tisztán csendül a fülünkbe: »Indulj előre!« Engedelmeskednünk kell ennek a parancsnak még akkor is, mikor nem látunk át a lelki vagy testi szemeink előtt leereszkedett sötétségen, és a hideg hullámokat már érezzük lábunk körül. Azok az akadályok, amelyek meg akarják gátolni előrehaladásunkat, sohasem tűnnek el előlünk, ha a lelkünk ingadozik vagy kételkedik. Ha nem tudunk engedelmeskedni addig, amíg a bizonytalanság minden árnyéka el nem tűnik előlünk és a vereség veszélye el nem hárul, akkor nem fogunk engedelmeskedni sohasem. A hitetlenség ezt suttogja fülünkbe: »Vár-

junk addig, amíg az akadályok el nem tűnnek, és világosan látjuk azt az utat, amelyen járnunk kell!» A hit előre ösztönöz, mert mindent hisz, mindent remél.” (*Pátriárkák és próféták*, 290. o.)

„Sátán ügynökei és a mennyei intelligens lények között állandó harc folyik. Lucifer az emberek lelkével játszik, akik ha látnák, mennyire alatomosak csaló kísértései, ha észrevennék mennyei külsőbe öltöztetett ámtításait, sokkal elővigyázatosabbak lennének. Az ember egyre kevésbé bízna önnön értelmében, és egyre inkább Istenben. De ha lelki szeme vak, nem láthatja Sátán megtévesztő tetteit, melyekkel Isten népét a biztos ösvényről a csúszós, bizalomra méltatlan útra tereli.” (*The Upward Look*, 95. o.)

Kedd, november 10.: Bűnbánatra való felhívás

„A próféta szilárdan képviselte az igaz élet elveit, amelyeket a törvény könyve olyan világosan ismertetett. A Júda földjén uralkodó állapotok miatt csak a legerélyesebb intézkedések hozhattak javulást. Ezért Jeremiás nagyon buzgón fáradozott a megtérni nem akarókért. »Szántások fel új szántóföldet – kérlelte őket –, ne vessetek a tövisesek közé!« »Tisztítsd meg szívedet a gonosztól, ó, Jeruzsálem, hogy megszabadulhass!« (Jer 4:3.14).

A nép nagy része azonban nem vette komolyan a bűnbánatra és reformációra való felhívást. Jósiás, a kegyes király halála óta mindazok, akik a nemzeten uralkodtak, hűtlenek voltak megbízatásukhoz, és sokakat tévútra vittek. Joakház után, akit Egyiptom királya távolított el a trónról, Jósiás idősebb fia, Joákim lett a király. Joákim uralkodása kezdetétől fogva Jeremiásnak nem sok reménye volt arra, hogy megmenntetheti szeretett országát a megsemmisüléstől, és a népet a fogságtól. Mégsem volt szabad hallgatnia, mialatt pusztulás fenyegette az országot. Akik hűségesek maradtak Istenhez, azokat bátorítania kellett a jó cselekvésére, a bűnösöket pedig serkentenie – ha lehetséges – a gonosztságtól való elfordulásra.” (*Próféták és királyok*, 412. o.)

„Elérkezett a mély önvizsgálat ideje. Amíg Jósiás uralkodott, a nép reménykedésének volt némi alapja. De többé már nem járhatott közben értük, mert elesett az ütközetben. A nép bűnei olyanok voltak, hogy

a közbenjárás ideje már majdnem elmúlt. »Ha maga Mózes és Sámuel állna is élém, akkor sem esne meg a szívem ezen a népen – mondta az Úr... Ha pedig megkérdezik tőled, hogy hová menjenek, ezt válaszold nekik: Így szól az Úr: Aki halálra méltó, a halálba, aki fegyverre méltó, a fegyver elé, aki éhínségre méltó, az éhínségbe, és aki fogságra méltó, a fogságba!« (Jer 15:1-2).

Ha Júda most semmibe veszi Isten felkínált kegyelmét, a megátalkodott népet ugyanolyan büntetés sújtja, mint ami több mint egy évszázaddal előbb az északi birodalmat. Isten most ezt az üzenetet küldte nekik: »Ha nem hallgattok rám, és nem éltek törvényem szerint, amit elétek tártam, és nem hallgattok szolgálóimnak, a prófétáknak beszédére, akiket hozzátok küldtem – még hozzá idejében küldtem, de ti nem hallgattatok rájuk –, akkor úgy bánok ezzel a házzal, mint Silóval; ezt a várost pedig gyalázzni fogja a föld minden népe!« (Jer 26:4-6).” (*Próféták és királyok*, 415)

„Jézus a világ iránti irgalomból halogatja eljövételét, hogy a bűnösöknek alkalmuk legyen meghallgatni az intést, és Jézusban menedéket találni, mielőtt Isten kiönti haragját.” (*A nagy küzdelem*, 458. o.)

Szerda, november 11.: Jeremiásra a biztos halál vár

„Hitetlenek tömegei, elutasítva a biztos prófétai beszédet, habozás nélkül, hiszékenyen elfogadják a vádat azok ellen, akik merik korholni a divatos bűnöket. Ez a szellem egyre nagyobb teret hódít. A Biblia világosan hirdeti annak az időnek a közeledtét, amikor a polgári törvények annyira beleütköznek Isten törvényébe, hogy annak, aki Isten minden rendelkezésének engedelmeskedik, gonosztevőket megillető gyalázatot és büntetést kell elszednie.

Ennek tudatában mi az igazság hirdetőjének kötelessége? Gondolja vajon azt, hogy nem kell az igazságot hirdetni, mivel az igazság az emberek sokszor csak a követelmények megkerülésére vagy elvetésére indítja? Nem. Neki sincs oka elhallgatni Isten Szavának igazságait – ha ellenkezést vált is ki –, mint korábban a reformátoroknak sem volt. A szentek és mártírok hitvallását megörökítette a krónika a későbbi nemzedékek

áldására. A szentség és rendíthetetlen becsületesség példaképeinek a története fennmaradt, hogy bátorságot öntsön azokba, akiknek ma kell bizonyosságot tenniük Istenről. Nem csak önmagukért kapták az erőt és az igazságot, hanem hogy általuk Isten ismerete bevilágíthassa a földet. Ha Isten e nemzedék idején is adott szolgálóinak világosságot, akkor árasztaniuk kell azt a világra.” (*A nagy küzdelem*, 459. o.)

„Isten gyermekei a világ millióihoz arányítva mindig is csupán egy kicsiny nyáját alkottak. Ha azonban helytállnak az igazságért, ahogy szent Igéjében kinyilatkoztatta, Isten lesz mentsvárjuk. A Mindenható széles pajzsa alatt meghúzódnak. Isten mindenkor: a többség! És amikor majd az utolsó trombitaszó áthatol a halottak börtönén, az igazak pedig örömujjongva, győztesen jönnek elő és kiáltják: »Halál, hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmad?«, akkor Isten gyermekei, Istennel, Krisztussal, az angyalokkal és minden idők állhatatos és hűséges híveivel egyesülve, biztonnal többségben lesznek (1Kor 15:55).

Krisztus őszinte tanítványai követik Őt, súlyos küzdelmeken át, kitaranak Mellette, önmegtagadás és keserű csalódások ellenére is. Mindez azonban megismerteti velük a bűn utálatosságát, nyomorúságát, és undorral fordulnak el attól. Mint Krisztus szenvedéseinek részestársai, hivattak, hogy dicsőségében is osztozzanak. Szent látomásban látta a próféta Isten maradék gyülekezetének végső győzelmét.” (*Apostolok története*, 590. o.)

„A gyalázkodás és gúnyolódás közepette Noé Isten megingathatatlanságának tanúja volt. Alázatossága és feddhetetlensége feltűnő módon ellentétben állt a felháborító gyilkosságokkal, ármánykodással és erőszakkal, mely körülvette őt. Szavaiból erő sugárzott, mert Isten hangja szólalt meg általa az emberért. Istennel, a végtelen hatalommal való kapcsolata megerősítette őt, s így képes volt százhusz éven keresztül hirdetni nemzedékének olyan események bekövetkeztét, amelyek az emberi elme ítélőképessége szerint lehetetlenségnek tűntek. Egyeseket sikerült is meggyőznie, és a figyelmeztetéseknek köszönhetően az életükön is változtattak volna, de mivel olyan sokan voltak a gyalázkodók és gúnyolódók, ők is inkább hozzájuk csatlakoztak: ellenálltak az irgalom hívó

szavának, és nem voltak hajlandók megváltozni. Hamarosan ők is a csúfolódók hadát gyarapították. A legmerészebb és legkihívóbb magatartásuk nekik volt, hiszen azok a legaljasabb és legbűnösebb emberek, akik valaha ismerték az igazságot, de eltávolodtak attól, mivel ellenálltak Isten bűnről meggyőző Szentlelkének... Mennyire egyszerű és gyermeki volt Noé hite a hitetlen, gúnyolódó sokaság közepette!... Példát mutatott a világnak arról, mit jelent hinni Isten szavának.” (*Reflecting Christ*, 322. o.)

Csütörtök, november 12.: Jeremiás felmentése

„Ekkor a jövendőmondás Lelke szállott a tanítványokra. A vádlotakból vádlók lettek, és a tanácsban ülőket megvádolták Krisztus megölésével. »A mi atyáinknak Istene – jelentette ki Péter – feltámasztotta Jézust, kit ti fára függesztve megölétek. Ezt az Isten fejedelemmé és megtartóvá emelte jobbjaival, hogy adjon az Izraelnek bünbánatot és bűnöknek bocsánatát. És mi vagyunk néki bizonyosságai ezen beszédek felől; és a Szentlélek is, kit Isten adott azoknak, akik neki engednek« (Csel 5: 30-32).

Ez a beszéd a zsidókat nagyon felháborította, és elhatározták, hogy az igazságszolgáltatást saját kezükbe veszik. A foglyokat minden további kihallgatás és a római hatóság megkérdezése nélkül megölik. Krisztus halálában már úgyszólván bűnrészesek voltak, most pedig a tanítványok vérével akarták kezüket beszennyezni.

A tanácsban azonban volt egy ember, aki a tanítványok szavaiban felismerte Isten szavát. Ez a férfi Gamáliel volt, jó hírnevű, nagy tudású és magas állású farizeus. Világos értelmével felfogta, hogy az az erőszakos lépés, amelyre a papok ragadtatják magukat, végzetes következményekkel járna. Mielőtt az egybegyűltekhez szólt volna, kivezetette a foglyokat. Nagyon jól tudta, hogy kikkel áll szemközt. Tisztában volt vele, hogy Krisztus gyilkosait semmi sem tartóztathatja vissza szándékuk véghezvitelétől.

Azután nagyon megfontoltan és nyugodtan beszélni kezdett hozzájuk: »Izrael férfiai, vigyázzatok magatokra ez emberekkel szemben, mit akartok cselekedni!... Mostanra nézve is mondom néktek, álljatok el ez

emberektől, és hagyjatok békét nékik; mert ha emberektől van e tanács, vagy e dolog, semmivé lesz. Ha pedig Istentől van, ti fel nem bonthatjátok azt; nehogy esetleg Isten ellen harcolóknak is találtassatok» (Csel 5:38-39).

A papok felismerték e beszéd ésszerűségét, és kénytelenek voltak Gamáliel szavait elfogadni. Alig tudták azonban előítéletüket és gyűlöletüket visszafojtani. Csak nagy vonakodás és tiltakozás között bocsátották el a tanítványokat, miután megverették és megfenyegették őket, és megparancsolták nekik, hogy Jézus nevében ne prédikáljanak. »Ők annakokáért örömmel menének el a tanács elől, hogy méltókká tétettek arra, hogy az ő nevéért gyalázzal illettessenek. És mindennap a templomban és házanként nem szűnnek vala meg tanítani és hirdetni Jézust, a Krisztust« (41-42. vers).» (*Az apostolok története*, 82–83. o.)

Péntek, november 13.

További tanulmányozásra: *Apostolok története*, 532. o.

8. tanulmány

Jósiás király kultuszreformja

Szombat délután, november 14.

„Hogy lázadást szíthasson az elbukott emberi nemzetségben, [Sátán] Istent igazságtalannak tünteti fel azért, mert az embernek megengedte törvénye áthágását. Ha az Isten igazságos, és mindent előre tud – mondta a ravasz kísértő –, akkor miért engedte próbának kitenni, bűnt elkövetni az embert, hogy nyomorúság legyen a sorsa a földön és végül meghaljon? Ádám gyermekei pedig elfeledkeztek Isten hosszútűró irgalmáról, amelylyel megajándékozta az embert egy másik próba lehetőségével. Figyelmen kívül hagyták azt a bámulatot, nagy áldozatot, amibe lázadásuk került a menny Királyának. Hallgattak a kísértőre, és zúgolódtak az egyetlen lény ellen, aki meg tudja őket menteni Sátán romboló hatalmától.

Ezrek és ezrek ajkáról visszhangzik ma is ugyanez a lázadó panasz Isten ellen. Nem látják be, hogy ha Isten megfosztana bennünket a választás szabadságától, akkor elrabolná tőlünk azt az előjogunkat, hogy értelmes lényekként éljünk, és pusztán gépies teremtményekké tenne bennünket. Istennek nem az a szándéka, hogy akaratunkon uralkodjon. Isten szabad erkölcsi lényekké teremtett bennünket. Hasonlóan az összes többi világok lényeihez, nekünk is alá kell magunkat vetnünk az engedelmesség próbájának. Sohasem kerülünk olyan helyzetbe, hogy a gonosznak való behódolásunk elkerülhetetlen legyen. Soha semmi olyan kísértés vagy próbatétel nem érhet bennünket, amelynek képtelenek lennénk ellenállni. Isten olyan bőségesen gondoskodott rólunk és látott el bennünket mindazzal, amire szükségünk van, hogy egyáltalán nem kell vereséget szenvednünk a Sátánnal való küzdelmünkben.” (*Pátriárkák és próféták*, 331–332. o.)

„Törvényeknek van alárendelve minden – kicsiny és nagy, mozgó és mozdulatlan –, s ezeket a törvényeket nem lehet figyelmen kívül hagyni. Ez alól a szabály alól nincs kivétel, mert Isten semmiről nem felejtkezett

meg, amit teremtett. A természetben mindent természeti törvények irányítanak, az ember azonban – aki gondolkodó lényként képes megérteni a követelményeket, az erkölcsi törvényt – saját maga felelős annak megtartásáért. Egyedül az embernek, a teremtés koronájának adott Isten lelkiismeretet az isteni törvény szent kívánalmainak megértésére, és szívet, hogy azt úgy tudja szeretni, mint ami szent, igaz és jó. Isten azonnali és tökéletes engedelmességet vár az embertől, de senkit nem kényszerít arra. Mindenki szabad erkölcsi lény.

Az ember személyes felelősségének súlyát kevesen értik helyesen, pedig annak kulcsfontosságú jelentősége van. Mindannyian vagy engedelmeskedünk, ami által élni fogunk, vagy áthágjuk Isten törvényét, kérdőre vonva tekintélyét, aminek következményeként jogos büntetésben lesz részünk. A kérdés minden lélekhez nyomatékkal szól: Engedelmeskedsz-e a mennyei hangnak, a Sínai-hegyen elmondott Tízparancsolatnak, vagy inkább a tömeggel tartasz és az izzó törvénybe taposol? Az Istent szeretők legnagyobb öröme a parancsolatok megőrzésében és az olyan dolgok véghezvitelében van, amik Isten szemében kedvesek. A természet szerinti szív azonban gyűlöli Isten törvényét, és küzd annak követelményei ellen. Az emberek elzárták lelküket az isteni világoosság elől, mert nem kívántak annak fényében járni. Szívük tisztaságát, Isten elismerését és a mennybejutás reményét feláldozták az önző vágyak és a világi nyereség oltárán.” (*Selected Messages*, 1/216–217. o.)

„Isten minden teremtett földi lénye közül egyedül az ember lázadt fel. Értellemmel bír, megérti, mit vár el tőle a menny törvénye, és van lelkiismerete, hogy büntudatot érezhessen, de az engedelmeség békéjét és örömét is megtapasztalhatta. Szabadnak teremtette, maga döntheti el, hogy engedelmeskedik-e vagy sem. Az örök élet jutalma meg van ígérve mindazoknak, akik teljesítik akaratát, miközben haragjának fenyegetése a törvényét semmibe vevők feje felett lebeg.” (*The Sanctified Life*, 76. o.)

Vasárnap – november 15.: Manassé és Ámon uralkodása

„Júda országa, amely Ezékiás egész idejében virágzó volt, Manassé gonosz uralkodásának hosszú évei alatt újra mélyre süllyedt. A pogányság

újjáéledt, és sok embert bálványimádásba vitt. »Manassé tévelygésbe vitte Júdát és Jeruzsálem lakóit, és még gonoszabb dolgokat követtek el, mint azok a népek, amelyeket kipusztított az Úr Izrael fiai elől« (2Krn 33:9). Az előbbi nemzedékek dicsőséges világossága után a babona és tévelygés sötétsége következett. Súlyos bűnök támadtak, a zsarnokság, sanyargatás, minden jónak gyűlölete burjánzott. Elveszett a jogosság, és győzött az erőszak.

De ezekben a veszedelmes időkben is voltak Istennek és az igazságnak bizonyágtevői. Ezékiás uralkodása idején a Júdát ért nehéz próbák sok embert szilárd jelleművé alakítottak. Ez a jellem most védőbástyaként állt az elharapódzó gonoszság ellen. Az igazság és jogosság melletti bizonyágtevésük felkeltette Manassé és hatalmon levő társai haragját, akik a mindent rosszálló hang elnémításával akarták állandósítani gaztetteiket. »Manassé nagyon sok ártatlan vért is ontott, amivel megtöltötte Jeruzsálemet egyik végétől a másikig...« (2Kir 21:16).” (*Próféták és királyok*, 381–382. o.)

„»E világon nyomorúságotok léssen« (Jn 16:33), mondja Krisztus, de bennem békét találtok.

A próbák, szenvedések és gyűlölködések Isten által rendelt eszközök a búza és a konkoly szétválasztására. Büszkeségünket, önzésünket, bűnös szenvedélyeinket és a világi élvezetek szeretetét le kell győznünk. Azért engedi meg Isten életünkben a szenvedést, hogy megpróbáljon és megvizsgáljon, és tudatosítsa bennünk jellemünk rossz vonásait. Az Ő ereje és kegyelme által győznünk kell, hogy az isteni természet részesei lehessünk, miután elszakadtunk a világi kívánságoktól. „Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk; mivel-hogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók” (2Kor 4:17-18). Szendvedéseink, keresztünk, kísértéseink, próbáink Isten eszközei, melyek megtisztítanak és megszentelnek: felkészítenek minket a mennyország számára.

Szendvedéseiteket azért engedte meg a mindenekfelett bölcs Isten, hogy közelebb vonjon titeket kegyelme trónusához. A fájdalmas és próbák által engedelmességre inti, meggyőzi gyermekeit. Ez a világ Isten műhelye, ahol megmunkál, felkészít bennünket a mennyei udvar számára. Kemény szívünkről legyalulja az érdekességet, hogy elfoglalhassuk

a számunkra félretett helyet a mennyei otthonban. Gyötrelem és szenvedés által a keresztény megtisztul, megerősödik, és krisztusi jellem költözik szívébe.” (*Isten csodálatos kegyelme*, 89. o.)

Hétfő, november 16.: Az új király

„Isten válaszolt hűséges gyermekei kiáltására. A prófétával – akit szószólóul választott – elmondatta, hogy megbünteti a népet, amely tőle elfordulva pogány isteneknek szolgál. A jövő után érdeklődők közül még életben lesznek egyesek, amikor csoda útján fogja alakítani a föld uralkodó népeinek ügyeit, és a babiloniakat juttatja hatalomra. Ezek a »rettenetes, félelmetes« (Hab 1:7) káldeusok Istentől rendelt korbácsként hirtelen lecsapnak Júda földjére. Júda fejedelmeit és a nép színe-javát fogolyként viszik Babilonba. Júda városait, falvait és megművelt szántó-földjeit elpusztítják. Semmit sem kímélnek.

Habakuk bízott abban, hogy Isten szándéka népével ebben a rettenetes büntetésben is valahogyan teljesülni fog. Alázatosan hajol meg Jahve kinyilatkoztatott akarata előtt. »Uram, ősidőktől fogva te vagy az én szent Istenem!« – kiáltott fel! Hitével túllátott a közvetlen jövő ijesztő kilátásain. Megragadva a drága ígéretet, amelyek Istennek benne bízó gyermekei iránti szeretetéről tanúskodtak, hozzátette: »Nem fogunk meghalni!« (Hab 1:12). Hitének megvallásával letette ügyét és minden hívő zsidó ügyét a könyörületes Isten kezébe...

Az a hit, amely erőt adott Habakuknak, valamint minden szentnek és igaznak is a súlyos próba idején, ma is élteti Isten népét. A legsötétebb órákban, a legijesztőbb körülmények között is bízhat a keresztény hívő a minden fény és hatalom Forrásában. Nap mint nap megújulhat reménye és bátorsága Istenbe vetett hite által. Az igaz ember a hite által él. Isten szolgálatában nem kell sem csüggedni, sem bizonytalankodni, sem félni! Az Úr nemcsak valóra váltja a benne bízók legdrágább reményeit, hanem annál többet tesz. Megadja azt a bölcsességet, amelyre különböző helyzetekben szükség van.” (*Próféták és királyok*, 385–387. o.)

„Szükséges, hogy naponta, óráról órára bízunk Jézusban. Megígérte, hogy kegyelmével el tudjuk hordozni a jelen terheit, és teljesíteni tudjuk

kötelességeinket. Sokakat leterhel, hogy a jövő bajaira gondolnak, már ma viselik a holnap terheit, azonban megpróbáltatásaik jórészt a képzeletükből származnak. Jézus mára ígéri kegyelmét. Felszólít, hogy ne terheljük és ne nyugtalanítsuk magunkat a holnap gondjaival, mert »elég a mának a maga baja« (Mt 6:34).» (*Bizonyságtételek*, 5/200. o.)

„Szenvedésünk nem a földből sarjad. Minden megpróbáltatással, melyet ránk mér, Istennek célja van, mely javunkat szolgálja. Bármely csapás, mely ledönti bálványainkat, gondviselése bármely megnyilatkozása, mely elszakít a földi örömtől, és érzéseinket erősen Istenhez kapcsolja, mennyei áldás. Az ágak lemetszése fájhat egy ideig, »ámde utóbb az igazságnak békességes gyümölcsével fizet azoknak, akik általa gyakoroltatnak« (Zsid 12:11). Hálával kell elfogadnunk mindent, ami felébreszti lelkiismeretünket, felemeli gondolatainkat és megneemesíti életünket. A gyümölcstelen ágakat levágják és a tűzbe vetik. Legyünk hálásak, hogy a fájdalmas metszésnek köszönhetően megőrizhetjük kapcsolatunkat az élő Szőlőtővel, mert ha együtt szenvedünk Vele, uralkodni is együtt fogunk Vele. A nehézség, mely legjobban megpróbálja hitünket, és amely azt az érzést kelti bennünk, hogy Isten elhagyott minket, közelebb visz Őhöz, hogy minden terhünket letegyük lába elé, és megtapasztaljuk az Ő békéjét... Isten szereti és gondját viseli leggyengébb teremtményének is, és nincs nagyobb gyalázat, minthogy kételkedjünk irántunk való szeretetében. Tápláljuk az élő hitet, mely a sötétség és megpróbáltatás idején bizalmát Istenbe helyezi.» (*My Life Today*, 93. o.)

Kedd, november 17.: Jósias király a trónon

„Az izraeliták története az önámítás súlyos veszélyére tanít. Sokan nem látják, mely igen bűnös a természetük, és nem értik meg a megbocsátás kegyességét. Természetük sötétjében élnek, kísértéseknek és súlyos ámításoknak kitéve. Bár távol állnak Istentől, mégis elégedettek az életükkel, noha Isten borzad a viselkedésüktől. Ezek mindig harcban állnak Isten Lelke vezetésével, különösen a feddéssel. Nem szeretik, ha zavarják őket. Időnként önzésből fakadó félelem és jó szándék tör rájuk, máskor aggályos gondolatok és meggyőződések, mégsem élnek

elég mély lelki életet, mert nem rögzítették magukat az örök kősziklához. Sosem látják be, hogy szükség van a szókimondó bizonyágtételre. A bűn nem tűnik előttük undorítósnak, mert nem járnak a világosságban, amint Krisztus a világosságban van.

További csoportot alkotnak azok, akik nagy világosságot, rendkívüli meggyőződést, és Isten Lelke munkálkodásainak valódi élményét nyerték, az ördög sokágú kísértése mégis legyőzte őket. Nem becsülik meg a világosságot, melyet Isten nyújtott nekik. Nem hallgatnak Isten Lelkének figyelmeztetéseire és intéseire, ítélet alatt állnak. Sosem értenek egyet a köntörfalazás nélküli bizonyágtévéssel, mert elítéli őket.

Isten azt akarja, hogy népe legyen egységes, értsék meg egymást, forrjanak össze egyazon elvben, egyazon felfogásban. Ezt lehetetlen elérni, ha nincs a gyülekezetben világos, éles, életerős bizonyágtévézés. Az volt a Krisztus imája, hogy tanítványai legyenek egyek, amint ő is egy az Atyával.” (*Bizonyágtételek*, 3/361. o.)

„Pál mélységesen vágyott arra, hogy az emberek meglássák és felfogják Krisztus alázatosságát. Meg volt győződve arról, hogy ha rá lehetne vezetni őket a menny Fensége által hozott csodálatraméltó áldozat átgondolására, az önzés eltűnne szívükből. Az apostol hosszasan időzik egyik pontnál a másik után, hogy valamennyire felfogjuk, milyen csodálatos az, ahogy a Megváltó leereszkedett a bűnösök érdekében. A figyelmet először arra irányítja, hogy Krisztus a mennyben Atyja kebelén volt. Azután bemutatja Őt, amint félreteszi dicsőségét, és önként kiteszi magát az emberi élet megalázó állapotának, vállalva egy szolga kötelezettségeit, engedelmes lévén halálig – és ami a legszegényetesebb, legfelháborítóbb és leggyötrelmesebb – a kereszthalál. Tudunk-e Isten szeretetének e csodálatos megnyilatkozására hála és szeretet nélkül és annak a ténynek mélységes átérzése nélkül gondolni, hogy mi nem a magunkéi vagyunk?” (*A nagy Orvos lábnyomán*, 501. o.)

Szerda, november 18.: A törvény könyve

„Az Úr házában talált törvénykönyvből olvastak fel Jósiás király előtt, aki megszaggatta ruháit, és megparancsolta szent szolgálatot végző

embereinek, hogy érdeklődjenek felőle és népe felől az Úrtól, hiszen eltávolodtak rendelkezéseitől. Magához hívatta Izrael férfait, és mindenki halatára felolvastatott a könyvből. Hangsúlyozták a vezetők és a nép bűneit, a király maga is fölállt előttük, és megvallotta vétkeit. Bűnvallást tett, és megfogadta, hogy teljes szívéből megtartja az Úr rendelkezéseit. Jósias mindaddig nem nyugodott meg, míg a nép nem tett meg minden tőle telhetőt, hogy elhagyván hitetlenségét, visszatérjen Istenhez, és szolgálja Őt.

Vajon nem ezt kell tennünk nekünk is ma? Szüleink vétkeztek, mi pedig a nyomukban járunk, Isten azonban megnyitotta a törvény könyvét, és a hűtlen Izrael meghallja az Úr parancsait. Bűneiket világgá kürtölik, és Isten haragja lesújt minden lélekre, aki nem tér meg, míg a világgosság beragyogja ösvényét.

Jósias megalázkodott, amikor meghallotta a figyelmeztető, elítélő szavakat, melyek törvénytaposó életük miatt lesújtottak rájuk. Sírt az Úr előtt. Teljes megtérésen és reformon ment keresztül, Isten pedig elfogadta erőfeszítéseit. Izrael egész közössége ünnepélyesen szövetséget kötött Jahvéval, és fogadalmat tett, hogy megőrzi parancsolatait.

Ez ma a mi munkánk. Hinnünk kell, hogy Isten komolyan beszél, és semmiféle kompromisszumra nem hajlandó a gonosszal. Mélyen meg kellene alázkodnunk az Úr előtt, és inkább veszítsünk el bármit, mint Isten kegyét.” (*Reflecting Christ*, 57. o.)

„Jósias mélyen megrendült, amikor első ízben hallotta az ősi iratban foglalt intéseket és figyelmeztetéseket. Eddig nem volt igazán tudatában, hogy Isten ilyen világosan tárta Izrael elé »az életet és a halált, az áldást és az átkot« (5Móz 30:19); és milyen sokszor kérlelte őket: válasszák az élet útját, hogy a földön dicséretessé, minden nemzet áldásává lehessenek. »Legyetek erősek és bátrak, ne féljetek és ne rettegjetek tőlük – buzdította Isten Mózes által Izraelt –, mert maga az Úr, a te Istened megy veled, nem hagy el téged, és nem marad el tőled« (5Móz 31:6).

Isten a könyvben sokszorosan ígéri, hogy kész mindent megtenni azok megmentésére, akik bizalmukat teljesen belé vetik. Amiként munkálta az egyiptomi szolgaságból való megszabadításukat, oly hatalmasan munkálja majd letelepedésüket az ígért földjén, s a föld népeinek fejévé teszi őket.” (*Próféták és királyok*, 393. o.)

Csütörtök, november 19.: Jósias reformja

„A király Júdának atyái Istenébe vetett hitét nagy pászka ünnepséggel igyekezett tovább erősíteni, amelyet a törvénykönyvben foglalt rendelkezések szerint tartott meg. A szent szolgálatok irányításával megbízottak elvégezték az előkészületeket, és a nép bőkezűen hozta áldozatait az ünnep nagy napján. »Bizony, nem tartottak ehhez hasonló páskát a bírák ideje óta, akik Izraelt ítélték, sem Izrael, sem Júda királyainak az idejében« (2Kir 23:22). Jósias buzgósága azonban, bármilyen kedves is volt az Úr előtt, nem szerezhette engesztelést régebbi nemzedékek bűneiért. A király követőinek kegyessége sem hozhatott változást azok szívében, akik konokul ragaszkodtak a bálványimádáshoz, és nem akarták az igaz Istent imádni.» (*Próféták és királyok*, 405. o.)

„Jósias szerint a törvény könyvéből történő felolvasás a legmegtisztelőbb tisztség, amelyet betölthetett... Izrael vezetőinek – orvosainknak, iskoláink tanárainak, lelkészeinknek és az Úr intézményei élén szolgáló, bizalmi tisztséget betöltő vezetőknek – legfontosabb teendője rögzíteni a hatáskörükbe tartozó emberek elméjében, hogy »a bölcsesség kezdete az Úrnak félelme« (Zsolt 111:10). Izrael vezetőinek feladata a Szentírás ismeretének terjesztése és az erkölcsi egészség hirdetése, hiszen az Úr Szava az élet fájának egyik levele.» (*Hetednapi Adventista Bibliamagyarázat*, 2/1039)

„Csak az őszinte, bűnbánattal teljes, alázatos és megtört szív tudja Isten szeretetét és a gólgotai áldozat nagyságát valamennyire értékelni. Ahogyan a gyermek szerető atyja előtt beismeri bűnét, ugyanígy ismeri be az őszintén bánkódó lélek is vétkeit Isten előtt. Meg van írva: »Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól« (1Jn 1:9).» (*Jézushoz vezető út*, 41. o.)

Péntek, november 20.

További tanulmányozásra: *Conflict and Courage*, 200. o.

9. tanulmány

Jeremiás próféta igája

Szombat délután, november 21.

„Sátán szüntelenül tevékenykedik, de csak kevesen tudják, mennyire körmönfont, mennyire fáradhatatlan. Isten népe készüljön fel arra, hogy ellenáll a ravasz ellenségnek, mert ettől az ellenállástól reszket Sátán. Jobban ismeri hatalmának korlátait, mint mi, és tudja, hogy könnyen felülkerekedhetünk, ha ellene állunk és szembefordulunk vele. Az isteni erő által a leggyöngébb szent is diadalmaskodhat fölötte és összes angyalán. És ha erőpróbára kerül sor, Isten gyermeke bebizonyíthatja, hogy felülről kapott erőt. Sátán ezért hangtalanul lép, észrevétlenül mozdul, álcázza jelenlétét. Nem kockáztatja a nyílt ütközetet, nehogy felébressze a keresztyén szunnyadó erőit, nehogy a hívő imában Istenhez forduljon.

Az ellenség most utolsó hadjáratára készül az egyház ellen. Olyan jól elrejtőzött, hogy sokan alig hisznek létezésében, még kevésbé tudnak döbbenetes tevékenységéről és hatalmáról. Múltbeli tevékenységét jórészt elfeledték, és ha elébük toppan, nem ismerik fel mint ellenséget, mint a »régi kígyót«, hanem barátjuknak vélik, aki jó munkát végez. Függetlenségükkel büszkélkednek, tetszetős, megbabonázó hatása alatt mégis szívük legalantasabb ösztönzéseinek engedelmessé válnak. Az a meggyőződésük, hogy Isten vezeti őket. Ha megnyithatnánk szemüket, hogy ráismerjenek vezetőjükre, meglátnák, hogy nem Istent, hanem az igazságos tettek ellenségét szolgálják. Ráébrednének, hogy kérkedő függetlenségük a legsúlyosabb bilincs, amelyet Sátán a kiegyensúlyozatlan gondolkodású emberre verhet.” (*Bizonyságtételek*, 5/293–294. o.)

„Jó dolog a Biblia olvasása, de ennél tovább kell mennetek: kutatót kell, megvizsgálnotok minden egyes lapját. Isten megismerése szellemi erőfeszítést igényel. Imában bölcsességet kell kérnetek Istentől, hogy szétválaszthassátok a tiszta igazság búzáját az igaz hitelveknek

emberek és Sátán által elferdített konkolyától. Sátán és emberi ügynökei mindent megtettek, hogy összekeverjék a tévedések konkolyát az igazság búzájával. Törekednünk kell megtalálnunk az elrejtett kincset, keresnünk kell a mennyei bölcsességet, hogy az emberi kitalációkat különválasszuk az isteni parancsoktól. A Szentlélek segíteni fog a megváltási terv nagy és értékes igazsága keresőinek.

Szeretném mindenkiben tudatosítani, hogy a Szentírás alkalmi olvasása nem elégséges. Kutatnunk kell az Írásokat, a szó szoros értelmében. Ahogy a bányásznak érdeke alaposan átkutatni a földet, hogy felfedezze az aranyat, ugyanúgy nektek is végig kell kutatnotok az Írásokat, hogy megtaláljátok a benne elrejtett kincset, amelyet Sátán oly régóta elrejtteni igyekszik az ember elől. Az Úr mondja: »Ha valaki cselekedni akarja az Ő akaratát, megismerheti e tudományról, vajon Isten-től van-e« (Jn 7:17).

Isten Szava igazság és világosság. Mécsesként világítja lépteitek előtt az utat egészen Isten városának kapujáig. Ezért tett Sátán annyi erőfeszítést, hogy akadályokat gördítsen az Úr megváltottjai számára előkészített ösvényre. Ne erőltessétek rá gondolataitokat a Szentírásra! Hagyjátok elgondolásaitokat a kutatás kapuján kívül, és alázatos szívvel, Krisztusban elrejtett énnel, őszinte, imádságos lelkületben keressétek Isten bölcsességét!” (A keresztény nevelés alapelvei, 307–308. o.)

Vasárnap, november 22.: Jeremiás magányos élete

„Elhívása napjától kezdve szolgálata végéig »megvizsgáló«-ként és »kutató«-ként állt Júda előtt. Ember haragja nem diadalmaskodhatott rajta. »Bevehetetlen ércfallá tesznek ezzel a néppel szemben – figyelmeztette előre az Úr –, de nem bírnak veled, mert én veled leszek, megsegítek és megmentelek...« (Jer 6:27; 15:20).

Jeremiás félnék és tartózkodó természetéből adódóan vágyott a visszavonult élet békéjére és nyugalomára, ahol nem tapasztalja szeretett népe megátalkodottságát. Összeszorult szívvel gyötrődött a bűn okozta rontás miatt...

Kegyetlen csúfolódásokat kellett elviselnie. Érzékeny lelkét át- meg átjárták a gúny nyilai. Azok szórták rá, akik semmibe vették tanításait

és azt, hogy felelősséget érez megtérésükért. »Nevetséges lettem minden nép előtt, és gúnydalt énekelnek rólam egész nap.« »...Nevetnek rajtam egész nap, engem gúnyol mindenki.« »...Akik jóakaróim voltak, mind a bukásomra várnak: Talán rá lehet szedni! Hatalmunkba ejtjük, és bosszút állunk rajta!« (JSir 3:14; Jer 20:7.10).

A lelkiismeretes próféta azonban naponként erőt kapott mindezek elviselésére...

Amikor ki kellett innia a szenvedés és fájdalom poharát, amikor gyötrelme ezeket a szavakat adta ajkára: »Nem lehet reménykednem és bizakodnom az Úrban«, emlékezetébe idézte mindazt, amit Isten érte tett, és ujjongva kiáltotta: »Szeret az Úr, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irlalma: minden reggel megújul. Nagy a te hűséged! Az Úr az én osztályrészem – mondom magamban –, ezért benne bízom. Jó az Úr a benne reménykedőkhöz, a hozzá folyamodókhöz. Jó csendben várni az Úr szabadítására« (JSir 3:18, 22-26).” (*Próféták és királyok*, 419–421. o.)

„Azok, akik Jézust akarják követni, harcba sodródnak ezzel a könyörtelen ellenséggel. A keresztény ember minél inkább követi mennyei Példaképét, annál biztosabb, hogy Sátán támadásainak célpontjává lesz. Akik tevékenyen részt vesznek Isten ügyében, akik igyekeznek leleplezni a gonosz csalásait, és bemutatni Krisztust az embereknek, mindazok Pállal együtt elmondhatják, hogy az Urat alázatos lélekkel, könnyhullatások és kísértések között szolgálják.

Sátán a legádázabb és legravaszabb kísértéseivel támadta meg Krisztust, de minden összecsapásnál kudarcot vallott. Azok a csaták miértünk folytak; és azok a győzelmek lehetővé teszik számunkra a győzelmet. Krisztus mindenkinek erőt ad, aki kér tőle.

Sátán senkit nem győzhet le saját beleegyezése nélkül. A kísértő nem kapott hatalmat az akarat irányítására, sem pedig a bűn kikényszerítésére. Elcsüggeszthet, de nem szennyezhet be. Meggyötörhet, de nem fertőzhet meg. Az a tény, hogy Krisztus győzött, öntsön bátorságot követőibe, hogy hősiesen küzdjenek a bűn és a Sátán ellen!” (*A nagy küzdelem*, 510. o.)

Hétfő, november 23.: Jeremiás igája

„Isten Igéjének tanulója a nemzetek történelmében megláthatja az isteni jövendölések szó szerinti teljességét. Babilon végül összeomlott, darabokra hullott és semmivé lett, mert uralkodóik jólétükben azt gondolták, hogy nem függnék Istentől, és országuk dicsőségét emberi eredménynek tulajdonították. A médó-perzsa birodalmat a menny azért sújtotta haragjával, mert Isten törvényét lábbal tiporta. Az Úr féelme nem talált helyet a nép többségének szívében. Elharapódzott a gonoszság, istenkáromlás és romlottság. Az utána következő birodalmak még becselenebbek, még erkölcstelenebbek voltak, és erkölcsi értékük mértéke egyre mélyebbre süllyedt.

A föld minden uralkodója a mennytől kapja hatalmát, és sikere azon múlik, hogyan használja azt. Mindegyikükhöz szól a mennyei Vigyázó: »Én öveztelek föl, noha nem ismertél« (Ésa 45:5). Mindegyikük számára létkérdés, hogy levonja-e a tanulságot a Nabukodonozorhoz intézett szavakból: »Hagyj fel vétkeiddel, légy igazságos, és gonoszság helyett bánj irgalmasan a szegényekkel! Így boldogan élhetsz sokáig« (Dán 4:24).» (Próféták és királyok, 501–502. o.)

„A nemzetek történelme nekünk is szól. Minden népnek és minden egyes embernek megvan a helye Isten csodálatos tervében. Az egyének és nemzetek megmérése ma folyik. A mérleg annak kezében van, aki soha nem téved. Mindenki maga határoz sorsáról, Isten pedig mindent kezében tartva megvalósítja saját szándékát.» (Próféták és királyok, 536. o.)

„Sokak szíve a gondok terhe alatt sajog, mert fel akarnak nőni a világi követelményekhez. A világ szolgálatát választották, elfogadták kuszaságait, magukévá tették szokásait. Így jellemük beszennyeződik, életük megkopik. Érvényesülésük, világi vágyaik kielégítése érdekében megsebzik lelkiismeretüket, a szemrehányás még nagyobb terhét veszik magukra. A szüntelen való aggodás kimeríti az életerőt. Urunk azt szeretné, ha elvetnék a szolgaság igáját. Hívja őket, hogy az Ő igáját hordozzák. Ezt mondja: »Az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű« (Mt 11:30). Megparancsolja, hogy keressék először Isten országát és igazságát, és igérete szerint minden, ami e földi élethez szükséges, megadatik számukra.

Az aggodalmaskodás vak, nem láthat a jövőbe, Jézus azonban kezdettől fogva látja a véget. Minden nehézségben van kész útja, amely a szabadsághoz vezet. Mennyei Atyánk ezerféle módon gondoskodik rólunk – ezekről sejtelmünk sincs. Akik elfogadják azt az egy elvet, hogy az Istennek való szolgálatot és az Ő tiszteletét mindenek fölé helyezték, azok aggodalmai szertefoszlának, sima ösvény tárul lábuk elé.” (*Jézus élete*, 330. o.)

Kedd, november 24.: Próféták harca

„Jeremiás a papok és az egész nép jelenlétében kijelentette, hogy őszintén kívánja, bárcsak az Úr házának edényeit visszatérítenék, és visszahoznák az elhurcolt foglyokat. Ez azonban csak akkor lehetséges, ha a nép megbánja bűneit, és gonosz útjaitól Isten törvénye iránti engedelmességhez fordul. Jeremiás szerette hazáját, és szíve mélyéből kívánta, hogy a nép megalázkodásával elkerüljék a megjövendő pusztulást, de jól tudta, hogy hiába reménykedik. Azt szerette volna, hogy Izrael büntetése a lehető legenyhébb legyen; ezért komolyan kérte őket, vessék alá magukat Babilon királyának az Úr által meghatározott időre...

Így szólt: »Arról a prófétáról, aki békességet jövendő, csak akkor ismerik el, hogy valóban az Úr küldte, ha szava beteljesedik.« Ha Izrael kockáztatni akar, a jövő fejleményei végleg, valóban eldöntik, melyik volt az álpróféta.

De Hananiás fölbőszült e feleletre, levette hát Jeremiás nyakáról az igát, és összetörte. »Majd így szólt Hananiás az egész nép színe előtt: Ezt mondja az Úr: így fogom letörni két esztendő múlva Nabukodonozornak, Babilon királyának igáját az összes nemzet nyakáról. Jeremiás ezután elment onnan.« Ő már megtette kötelességét – figyelmeztette a népet a veszedelemre –, rámutatott az egyetlen útra, melyen visszanyerhetnék Isten tetszését. Bár egyedüli bűne az volt, hogy hűen továbbította Isten üzenetét a hitetlen népnek, mégis kigúnyolták szavait. Felelős állású emberek szólták meg, és próbálták földühíteni a népet, hogy öljék meg őt.” (*Bizonyságtételek* 4 /170–171. o.)

„Aki visszautasítja az Úr szavát, aki saját útját és akaratát akarja megvalósítani, darabokra tépi a küldöttet, amelyet Isten azért küld,

hogy előtte bűnét felfedje. Saját hajlamai szerint viselkedett, rossz útra terelődött. Isten szabálya így hangzik: »Akár esztek, akár isztok, akármit cselekszettek, mindent az Isten dicsőségére műveljetek.« Ámde ezt nem akarja tenni. Az ember, ahogyan gondolkodik, olyan, és úgy él. Belülről, szívéből származnak a Sátán által sugallt gonosz gondolatok. Csűr-csavar, szörszált hasogat formai, alaki kérdésekben. Sátán szelleme az ellenséghez kapcsolja, hogy kevésbé fontos dogákat bírálhasson. Szemében az igazság értéke mindinkább csökken. Az atyafiak vándolója lesz, és vezetőt változtat. A külvilág fontosabb számára, mint a világozságnak áradata, amelyet Isten üzeneteiben a világra árasztott, s amelyek egykor szintén megörvendeztették.” (Az evangélium szolgálái, 408–409. o.)

Szerda, november 25.: A vasból készült iga

„De Jeremiás további üzenetet kapott: »Menj el Hananiáshoz, s mond meg neki: Ezt mondja az Úr: a faigát ugyan összetörted, de én vasigát csinállok helyette. Mert a seregek Ura, Izrael Istene ezt mondja: Vasigát teszek mind e nemzetek nyakára, hogy meghódoljanak Nabukodonozornak, Babilon királyának. Valóban szolgálni fognak neki. Sőt, a föld vadjait is neki adom. Jeremiás ezután így szólt Hananiás prófétához: »Idehallgass, Hananiás! Nem küldött téged az Úr! Mégis arra vitted rá a népet, hogy hazugságban bízzék. Ezért azt mondja az Úr: Elpusztítalak a föld színéről; még ebben az esztendőben meghalsz, mert az Úrtól való elpártolást hirdeted. Meg is halt Hananiás még abban az esztendőben, a hetedik hónapban« (Jer 28:13-17).

Ez a hamis próféta megerősítette Izrael hitetlenségét Jeremiással és üzenetével szemben. Gonosz módra az Úr hírnökének mondta magát, így halálbüntetést szenvedett félelmetes bűne miatt. Jeremiás az ötödik hónapban jósolta meg Hananiás halálát, és a hetedik hónapban bekövetkezett halála bizonyította az igaz próféta szavahihetőségét. Isten azt mondta, hogy megmenti népét, hogy a rájuk helyezett iga könnyű lesz, ha panaszszó nélkül alávetik magukat tervének. Szolgátságuk jelképe a faiga volt, amit könnyűszerrel el lehet viselni; de a szembeszegülést annak megfelelő szigorúság követi, amit a vasiga jelképezett.

Isten azt tervezte, hogy korlátok között tartja Babilon királyát, hogy ne essék emberhalál, sem vérig alázó elnyomás; de mert megvetették a figyelmeztetést és a parancsokat, ezzel a szolgaság teljes szigorát zúdították magukra. Sokkal kellemesebb volt a népnek elfogadni az állátnok üzenetét, aki jólétet jósolt, ezért azt fogadták el. Sértette büszkeségüket, hogy egyre a szemükre hányják bűneiket; sokkal szívesebben rejtették el a szemük elől. Oly erkölcsi sötétségben éltek, hogy föl sem fogták vétküik iszonyúságát, de nem értékelték a megrovás és figyelmeztetés üzeneteit sem, amelyeket Isten küldött hozzájuk. Ha kellően megértették volna engedetlenségüket, elismerték volna az Úr eljárásának igazságos voltát, de elismerték volna a látnokok tekintélyét is. Isten kérlelte őket, hogy térjenek meg, hogy megkímélhesse őket a megaláztatástól, és hogy az ő nevéről nevezett nép ne váljék pogány nemzet adófizetőjévé; ők azonban kigúnyolták tanácsát, és az álprófétákat követték.” (*Bizonyságtételek*, 4/171–172. o.)

Csütörtök, november 26.: Hazugságokban hinni

„A babiloni hamis tanítók között volt két ember, akik magukat szenteknek mondták, noha erkölcstelenül éltek. Jeremiás elítélte gonoszságukat és figyelmeztette őket, hogy milyen veszélyben vannak. A hamis tanítókat ingerelte a dorgálás, és az igaz próféta munkáját igyekeztek lerombolni. Felbujtatták a népet, hogy kételkedjenek szavai hitelében, és Isten tanácsának ellenkezőjét tegyék, vagyis ne engedelmeskedjenek a babiloni királynak. Az Úr Jeremiás által kijelentette, hogy a hamis próféták Nabukodonozor kezébe kerülnek, és szemük láttára megölik őket. Ez a jövődőlés nemsokára szó szerint teljesedett.

Az idők végéig lesznek zavart keltő emberek; lázítanak azok között, akik magukat az igaz Isten képviselőinek vallják. A hamis próféták arra biztatnak embereket, hogy könnyen vegyék a bűnt. Amikor gonosz cselekedeteik következményei nyilvánvalókká lesznek, nehézségeikért azt igyekeznek felelőssé tenni, aki lelkiismeretesen intette őket, amiképpen a zsidók is Jeremiást vádolták balsorsukért. Ma is éppúgy tanúsítható Jahve kijelentéseinek biztos volta, mint ahogy az ősidőkben igazolódott mindaz, amit a prófétákkal üzent.” (*Próféták és királyok*, 442. o.)

„Krisztus földi szolgálata előtt és alatt a vallás tanítói furcsa, hamis és igaz tanok keverékéből álló nézeteket hirdettek, amelyek megtévesztették az embereket, és eltávolították a lelkeket Istentől, akik ugyan még az igazi kegyesség látszatát keltették. A mostani, utolsó időben is hasonló helyzettel állunk szemben társadalmunkban: akik eltávolodnak a hit-től, emberi gondolatokat vegyítenek a mennyei igazságok közé. Bírálják a Szentírást. Ha a lelkészek értelmezései annyira eltérnek egymástól, ebből egyértelműen az következne, hogy a Biblia megbízhatatlan, ellentmondásos? Nem! A probléma az, hogy az emberek ma ugyanúgy járnak el, mint a Krisztus idejében, és emberi szemléleteket tanítanak. Az egyházi tanítók ugyanabban a helyzetben vannak, mint annak idején a farizeusok, akikről Jézus ekképpen vélekedett: »Tévelyegtek, mivel-hogy nem ismeritek sem az Írásokat, sem az Istennek hatalmát« (Mt 22:29). Olyan személyekhez intézte Jézus ezeket a szavakat, akikről azt feltételezték, hogy a Szentírás tanítói és értelmezői...

A Szentírás szavait kiforgatják és tévesen alkalmazzák, az igazság kincseit hamis fényben tüntetik fel. Ezek a lelkileg vak tanítók képtelenek rávilágítani a Szentírás igazi értelmére...

Jézus, aki életét áldozta az emberek üdvösségéért, figyelmeztetett az utolsó idők eseményeire. A tanítványok félrehívták Őt, hogy az utolsó napokról kérdezzék. Ezt mondta nekik a Megváltó: »Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket, mert sokan jönnek majd az én nevemben, akik ezt mondják: *Én vagyok a Krisztus*; és sokakat elhítenek« (Mt 24: 4-5).” (*This Day With God*, 164. o.)

Péntek, november 27.

További tanulmányozásra: *Próféták és királyok*, 446. o.

10. tanulmány

Jeruzsálem pusztulása

Szombat délután, november 28.

„Szolgálatá során Jeremiás soha nem tévesztette szem elől, hogy mily életbe vágóan fontos a szív szentsége az élet sokféle vonatkozásában, különösen a magasságos Isten szolgálatában. Világosan látta a birodalom összeomlását, Júda lakóinak szétszóródását a népek között. Hitszemével azonban mindezeket túllátott, egészen a helyreállítás idejéig. Fülében csengett az isteni ígéret: »Összegyűjtöm nyájam maradékát minden országból, ahová szétszórtam őket, és visszaterelem legelőjükre... Eljön majd az idő – így szól az Úr –, amikor igaz sarjat támasztok Dávidnak, olyan királyt, aki bölcsen uralkodik, jog és igazság szerint jár el az országban. Az ő idejében szabad lesz Júda, Izrael is biztonságban él, és így fogják nevezni: AZ ÚR A MI IGAZSÁGUNK« (Jer 23:3-6).” (*Próféták és királyok*, 426–426. o.)

„Az asszír fogság előtti fél évszázadban olyan volt Izrael gonoszsága, mint Noé korának és minden olyan kornak gonoszsága, amikor az emberek elvetették Istent. Teljesen a bűnözésre adták magukat. A természet Isten fölé emelése, a Teremtő helyett a teremtmény imádása mindig a legdurvább bűnökkel járt együtt. Amikor Izrael népe Baál és Astoret imádatával meghódolt a természet erői előtt, elszakadt mindattól, ami felemelő és nemesítő, s így a kísértés könnyű zsákmánya lett. Lelkük védelmi bástyája leomlott. A tévútra vezetett híveket semmi sem védte a bűn ellen, engedtek az emberi szív szenvedélyeinek.

A proféták felemelték szavukat koruk kiáltó zsarnoksága, felháborító igazságtalansága, rendkívüli fényűzése, botrányos dőzsölése, égbe kiáltó feslettsége és züllöttsége ellen. De hiába tiltakoztak, hiába bélyegezték meg a bűnt.” (*Próféták és királyok*, 281–282. o.)

„Isten elvárja, hogy azonnal, habozás nélkül engedelmessédjünk törvényének. Ám az emberek alszanak, vagy az ellenfél csalásai bénították meg őket, aki ürügyeket, kibúvókat sugalmaz, legyőzi aggályait. Azt mondja nekik, amit Évának mondott a kertben: »Semmi esetre nem fogtok meghalni.« Az engedetlenség nem csak megkeményíti a bűnös szívét és lelkiismeretét, hanem sok esetben mások hitét is megrontja. Ami eleinte igen helytelennek látszott előttük, elveszti gonosz arculatát, mivel folyvást a szemük előtt van, míg csak azt is kérdésessé nem teszik, hogy bűn-e az valóban, s öntudatlanul is ugyanabba a hibába esnek.» (*Bizonyságtételek*, 4/146. o.)

„Hol van Isten népének hite? Miért oly hitetlenek és bizalmatlanok az Úr iránt, aki gondoskodik róluk, és erejével támogatja őket? Isten meg fogja próbálni népe hitét. Feddni fog, s feddéseit szenvedés követi, amennyiben figyelmeztetéseit semmibe veszik. Véget vet bármi áron a bűn végzetes letargiájának, hogy felrázza a Tőle eltávolodott lelkeket, és büntudatot ébresszen bennük.» (*Bizonyságtételek*, 4/254. o.)

Vasárnap, november 29.: Könnyhullatás Tammuzért

„Azok, akiknek lelki vezetőknek kellett volna lenniük a nép között, »Izrael háza vénei«, szám szerint hetvenen, tömjéneznek a bálványistenek előtt, amelyeket bevitték a templom udvarának szent területén levő rejtett csarnokokba. »Nem lát bennünket az Úr« – áltatták magukat Júda férfiai pogány szokásaik gyakorlása közben. »Elhagyta az Úr ezt az országot« – mondták istenkáromlóan (Ez 8:11-12).

»Még más nagy utálatosságokat« is kellett látnia a prófétának. A külső udvarból a belsőbe nyíló ajtónál »Tammuzt« sirató asszonyokat látott. »Az Úr háza belső udvará«-ban pedig »az Úr temploma bejáratánál, a csarnok és az oltár között mintegy huszonöt férfi volt, háttal az Úr temploma felé, arccal kelet felé fordulva, és kelet felé leborulva imádták a napot« (Ez 8:13-16)...

Azokról az elbizakodott, gonosz férfiakról, akik az Úr nevében oda mertek állni a nép elé, Isten Jeremiás által kinyilatkoztatta: »Próféta és pap egyaránt elvetemült, még házamban is megtalálom gonoszságukat«

(Jer 23:11). A Sedékiás uralkodásáról szóló krónika záró történetében, a Júdát érintő rettenetes vádiratban a templom megszentésgeletlenítése újra szerepel. »A papság vezetői és a nép is egyre hűtlenebbé vált, követve a pogány népek minden utálatos szokását – nyilatkoztatta ki a szent író –, és tisztátalanná tették az Úr házát, amelyet ő szentelt meg Jeruzsálemben« (2Krán 36:14).

Júda végzetének napja gyorsan közeledett. Az Úr nem táplálhatta tovább azt a reményt, hogy elhárítja legszigorúbb ítéletét. »Ti talán büntetlenül maradhattok? – kérdezte. – Nem maradtok büntetlenül!« (Jer 25:29).» (Próféták és királyok, 448–450. o.)

„Az új igazság folyamatosan kibontakozik, minden lépésnél újabb és tündöklőbb világosság ragyogja be Isten népének útját, hogy haladása töretlen legyen. Az igazság iránti engedelmességnek meg kell szentelnie bennünket. E biblikus megszentelődés hiányában sok névleges keresztény lelke megszenteltetett szentéllé válik, melyet formalizmus, önzés, álszent lelkület, büszkeség és földi vágyak töltenek meg. Ezek élnek úgy, hogy nincsenek tudatában bűnös voltuknak és a veszélynek, ami rájuk leselkedik, elutasítván az Üdvözítő figyelmeztetéseit, és megvetvén hírnökeiket és azok üzeneteit.

Krisztus szolgálói néha elcsüggedhetnek, amikor az igazság útján akadályokba ütköznek, és munkájuk nehézkesen halad. Küldetésük azonban nem változik: el kell vetniük mindenütt a vizek mentén az igazság magvait. Bármilyen nehézségekkel szembesüljenek, imában Istenhez fordulhatnak. A tornác és az oltár között könnyek közt elpanaszolhatják bánatukat, mondván: »Légy kegyelmes, Uram, a te népedhez, és ne bocsásd szidalomra a te örökségedet« (Jóel 2:17). A Szentírás tanulmányozása és komoly, kitartó, küzdő ima által erősekké válhatnak. Folytassátok munkátokat, testvéreim, ameddig még tart a nap! Mert közeleg az éjszaka, amikor senki sem dolgozhat többé. Figyelmeztetni kell a világot, Isten szólít fel erre. Ha elhanyagoljuk kötelességünket, a lelkek a mi hűtlenségünk miatt vesznek el!« (Signs of the Times, 1882. március 16)

Hétfő, november 30.: Sedékiás király boldogtalan uralkodása

„Az egyiptomiak a körülzárt város segítségére akartak sietni. A káldeusok pedig, hogy őket visszaverjék, egy időre abba hagyták Júda fővárosának ostromát. Sedékiás reménykedni kezdett. Követet küldött Jeremiáshoz azzal a kéréssel, hogy imádkozzék Istenhez a héber nemzetért.

A próféta válasza félelmes volt. Azt mondta, hogy a káldeusok viszszeretnek, és elpusztítják a várost. A parancs elhangzott. A megátalkodott nemzet már nem háríthatta el Isten ítéletét. »Ne áltassátok magatokat« – figyelmeztette népét az Úr. – »A káldeusok... nem fognak elvonulni! Ha megvernétek is az ellenetek harcoló káldeusok egész hadseregét, úgyhogy csak sebesültek maradnának belőle, még ezek is fölkelnének sátruktól, és fölperzselnék ezt a várost« (Jer 37:9-10). Júda maradéknak fogságba kellett mennie, hogy viszontagságok közt tanulja meg azt a leckét, amelyet nem volt hajlandó kedvező körülmények között megtanulni. A szent Vigyázó határozatát nem lehetett megfellebbezni.” (Próféták és királyok, 452–453. o.)

„Miközben Júda fejedelmei hiába vártak Egyiptom segítségére, Sedékiás aggasztó sejtelmek között gondolt Isten börtönbe vetett prófétájára. Napok múltával a király érte küldött, és titokban megkérdezte tőle: »Van-e mondanivalója az Úrnak?« Jeremiás ezt felelte: »Van!« – majd hozzátette: »A babilóniai király kezébe kerülsz« (Jer 37:17)...

A király nem merte nyíltan megvallani, hogy hisz Jeremiásnak. Félelme azonban arra készítette, hogy titokban kikérdezze. Ahhoz gyenge és gyáva volt, hogy a fejedelmek és a nép rosszsorsát vállalva, a próféta szavai szerint meghódoljon Isten akarata előtt...

Végül a fejedelmek felbőszülve Jeremiás újra és újra elmondott tanácsán, amely ellentétben állt elszánt ellenállásukkal, határozottan tiltakoztak a király előtt. Hangoztatták, hogy a próféta a nemzet ellensége; szavai meggyengítették a nép kezét, és bajt hoztak rájuk. Ezért halálra kell ítélni!

A gyáva király tudta, hogy ezek hamis vádak. De hogy megbékítse a magas és befolyásos tisztségviselőket, színlelte: elhiszi hazugságaikat, és Jeremiást átadta nekik, hogy tetszésük szerint bánjanak vele. A prófétát bevetették »Melkijjá királyfi ciszternájába, amely a börtön udvarán

volt. Köteleken bocsátották le Jeremiást, és mivel a ciszternában nem volt víz, csak sár, belesüllyedt Jeremiás a sárba» (Jer 38:6). Isten azonban barátokat támasztott, akik könyörögtek a királynak érte, és Jeremiást visszahelyeztették a börtön udvarába.” (*Próféták és királyok*, 454–456. o.)

Kedd, december 1.: Jeruzsálem bukása

„Milyen pusztítást háríthatott volna el Sedékiás, ha kijelenti, elhiszi, amit a próféta mondott – ami már félig beteljesedett! Ezt kellett volna mondania: Engedelmeskedem az Úrnak, és megmentem a várost a pusztulástól. Ha félek is az emberektől, és szívesen keresném kegyeiket, arra még sincs bátorságom, hogy áthágjam Isten parancsát. Szeretem az igazságot, gyűlölöm a bűnt, és követem Izrael mindenható Urának tanácsát!

Akkor a nép tisztelte volna bátorságát, és a hit és kételkedés között ingadozók határozottan az igazság mellé álltak volna. Éppen ez a bátorság és becsületesség ébresztett volna csodálatot és hűséget alattvalóiban. Sokan mellé álltak volna, és akkor Júda megmenekült volna a vérontás, az éhség és a tűz okozta kimondhatatlan szenvedéstől.

Sedékiás gyengesége bűn volt, amelyért félelmes árat fizetett. Az ellenség feltartóztathatatlan lavinaként söpört végig és dűlta fel a várost. Az összezavarodott zsidó csapatokat visszaszorította, a nemzetet legyőzte. Sedékiás fogságba esett, és fiait szeme láttára ölték meg. A királyt fogolyként vitték el Jeruzsálemből, szemét kiszúrták, és Babilonba érkezése után nyomorultul elpusztult.” (*Próféták és királyok*, 458–459. o.)

„Az egyház történelmében soha sem áll be olyan időszak, amikor Isten munkása összeteheti kezét, és nyugodtan mondhatja: »Békesség, biztonság.« Mert éppen akkor jön hirtelen a veszedelem. Minden szépen haladhat, látszólagos jólét közepette, ámde Sátán ébren van, gonosz angyalaival újabb támadási módszereket tanulmányoz és tanácskozást folytat, hogy diadalt arasson. Sátán állandóan fokozza támadásait, mert hiszen alulról jövő erő fűti. Mialatt Isten népének műve halad előre, megszentelt, ellenállhatatlan erővel, és plántálja Krisztus életszentségének, igazságának zászlaját az egyházban az Isten trónjától származó erővel, a nagy küzdelem mindinkább erősödik, fokozódik, mindinkább

eltökéltebbé válik. Felsorakoznak egymás ellen, lélek lélek ellen, terv terv ellen, mennyei elvek Sátán elveivel szemben. Az igazság különböző fáziisaiban megütközik, küzd a tévedéssel, annak örökké változó, fokozódó formáival, amelyek, ha lehetséges, megtévesztik még a választottakat is.

Végezzünk komoly munkát. Ne úgy harcoljunk, mint aki levegőt vagdos. Az igeszolgálat, a szószék, a sajtó Kálebhez hasonló férfiakat igényel, akik cselekszenek, akik bátrak, akik élesen megkülönböztetik az igazságot a tévedéstől, s akik annyira odaszenteltek, hogy meghallják a hű Órálló szavait. Az Isten trónjától származó Lélek érezhetővé válik az elkorcsosult, elfajult kereszténységünkben, romlott világunkban, mely megérett arra, hogy megeméssze a megbántott Isten régóta halasztott ítélete.” (Az evangélium szolgálói, 407. o.)

Szerda, december 2.: Teljes szívedből

„Sátán önzőnek, zsarnoknak mutatta be Istent, olyannak, aki mindent követel, de semmit sem ad, aki saját dicsőítésére igényli teremtményei szolgálatát, de javukra semmi áldozatot nem hoz. Krisztus odaajándékozása azonban bepillantást enged az Atya szívébe. Bebizonyítja, hogy Isten irántunk való gondolata »békességnek és nem háborúságnak gondolata« (Jer 29:11). Ez kinyilatkoztatja, hogy míg Isten gyűlölete a bűnnel szemben olyan erős, mint a halál, a bűnösök iránti szeretete viszont erősebb a halálnál is. Vállalta megváltásunkat, és semmit viszsza nem tart, bármily drága legyen is az, ami művének megvalósításához szükséges. Nem rejtett el egyetlen igazságot sem, amelyet megváltásunk érdekében ismernünk kell. Nem mulasztott el megtenni egyetlen csodat sem, amely javunkat szolgálja; egyetlen isteni eszköz sem maradt felhasználatlanul. Kegyelemre, ajándékot ajándéokra halmoz. A menny egész tárháza nyitva áll azok számára, akik engedik, hogy megmentse őket. Az Atya összegyűjtötte a világmindenség valamennyi kincsét, feltárta végtelen hatalmának forrásait, és amikor mindezeket Krisztus kezébe helyezte, így szólt: »Mindez az emberé! Használd fel ezeket az ajándékokat, és győzd meg általuk az embert arról, hogy mennyen és földön nincs nagyobb szeretet, mint az enyém! Akkor találja meg legteljesebb boldogságát, ha szeret engem.«” (Jézus élete, 57. o.)

„Az Úr szeret minket, és nekünk is szeretnünk kell Őt teljes szívünk-ből. Kérd Őt, hogy tárja fel előtted az igazságot, és Ő megteszi. Vágyik arra, hogy megtegye. Hittel teli kérésed legyen alázatos és őszinte: meg-hallja szavad, és válaszol.” (*That I May Know Him*, 202. o.)

„Krisztus teljes odaszentelődést, osztatlan szolgálatot kíván. Szívün-
ket, értelmünket, lelkünket és erőnket igényli. Ez az igazi keresztény élet,
a szentség feltétele. Ne dédelgessük énünket. Aki önmagának él, az nem
hívó keresztény.

Kövessük eljárásunkban a szeretet elvét. Isten kormányzata meny-
nyen és földön a szeretet elvére épül. Határozza meg a keresztény ember
jellemét is a szeretet! Csak így lehet állhatatos. Csak így tudja elviselni
a próbát és leküzdeni a kísértést.

A szeretet áldozatokban mutatkozik meg. A megváltás terve áldo-
zatra épült – áldozatra, amely olyan széles, mély és magas, hogy nem
lehet megmérni. Krisztus mindent odaadott értünk, és akiben Ő lakik,
az kész mindent feláldozni Megváltójáért. Az Ő megdicsőítését minden
másnál fontosabbnak tartja.

Ha szeretjük Jézust, akkor érte akarunk élni, neki szolgálni és hálá-
val áldozni. A fárasztó munkát is könnyűnek találjuk. Érte kívánunk dol-
gozni és áldozni. Vele együtt vágyakozunk lelkek megmentésére. Ugyan-
olyan mélységes szeretettel sóvárogjuk üdvösségüket, mint Ő.

Ez Krisztus vallása. Ha nem üjtük meg ezt a mértéket, magunkat
csapjuk be. Sem az elméleti igazság, sem pedig a tanítványság színlelése
nem ment meg egyetlen lelket sem. Nem tartozunk Krisztushoz, ha nem
vagyunk teljesen az övé.” (*Krisztus példázatai*, 48–50. o.)

Csütörtök, december 3., A hetven év

„Jeremiás kijelentette, hogy hetven esztendeig hordozniuk kell az
igát, a raboknak pedig, akik már a babiloni uralkodó fogságában vol-
tak, valamint az Úr háza edényeinek, amelyeket elvittek, Babilonban kell
maradniuk a rabság idejének végéig. A hetven év lejártakor Isten kisza-
badítja népét a rabságból, megbünteti sanyargatóit, Babilon büszke kirá-
lyát pedig megadásra kényszeríti.” (*Bizonyságtételek*, 4/169. o.)

„Isten nem úgy bánik velünk, mint mi halandók bánunk egymással. Az Ő gondolatai az irgalom, a szeretet és a kegyelem gondolatai. Így szól: »Hagyja el a gonosz az ő útját, és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban« (Ésa 55:7). »Eltöröltem álnokságaidat, mint felleget, és mint felhőt bűneidet; térj énhozzám, mert megváltottalak« (Ésa 44:22).

»Mert nem gyönyörködöm a meghaló halálában, ezt mondja az Úr Isten. Térjete meg azért és éljete!« (Ez 18:32). Sátán mindig készen áll arra, hogy megfosszon bennünket a remény és a világosság utolsó sugaraitól is, de ezt ne engedd meg néki. Ne hallgass a kísértőre, hanem kiáltd feléje: Jézus meghalt érted, hogy éljek! Szeret engem és nem akarja, hogy elveszek. Mennyei Atyám irgalmas; s bár szeretetével visszaéltem, áldását eltékoztam, mégis hozzámegyek, és ezt mondom neki: »Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened. És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam; tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy!« (Lk 15:18-19).

A példázat megmutatja nekünk a visszatérő tékozló fiú fogadtatását is: »Mikor pedig még távol volt, meglátá őt az ő atya, és megesék rajta a szíve, és oda futván, a nyakába esék, és megcsókolgatá őt« (Lk 15:20).

Ez a rendkívül megható példázat megközelítőleg sem fejezi ki mennyei Atyánk végtelen irgalmasságát. Az Úr kijelenti prófétája által: »Örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem reád az én irgalmasságomat« (Jer 31:3). Mialatt a bűnös még távol van az atyai háztól, miközben még a bűnök országában pazarolja el javait, az atyai szív már feltárul előtte. Az Istenhez való visszatérés minden ébredező vágya: a Szentlélek gyengéd, figyelmeztető szava, amely az elveszett vándort az Atya szerető szívéhez vonja.” (*Jézushoz vezető út*, 53–54. o.)

Péntek, december 4.

További tanulmányozásra: *Hetednapi Adventista Bibliamagyarázat*, 2/1040. o.

11. tanulmány

A szövetség

Szombat délután – december 5.

„Mindaddig, míg megengeditek, hogy büszkeség lakozzék szívetekben, szolgálatotokból hiányozni fog a mennyei erő. Évek óta helytelen lelkületet tápláltatok, a büszkeség és elsőbbség utáni vágy lelkületét. Ezáltal Sátánt szolgáltatók, és meggyaláztatók Istent. Az Úr radikális reformra szólít fel... Minden őszintén megtért lélek újítsa meg szövetségét Istennel, és Isten is megújítja frigyét velük... Az angyaloknak és az embereknek látniuk kell, hogy van megbocsátás Istennél. Az Istentől származó rendkívüli erőnek hatalmába kell kerítenie a hetednap adventista gyülekezeteket. A megtérésnek minden gyülekezeti tag lelkében be kell következnie, hogy bizonyosságot tehessenek a lelket megszentelő igazság befolyásának erejéről. Az egyháznak meg kell újulnia, tisztulnia, szentelődnie, másképpen Isten haragja nagyobb erővel fog lesújtani rá, mint azokra, akik sosem vallották magukat szenteknek.

Az igazság által megszentelt ember be fogja bizonyítani, hogy az igazság változást hozott életében, és felkészíti őt a mennyország számára. De mindaddig, míg a büszkeség, irigység és gonosz gyanakvás uralja életet, Krisztus nem lakozhat a szívében, szeretete nem uralkodhat a lelkében. Azok életében, akik részeseivé válnak az isteni természetnek, dölyfös, önelégült, önfelmagasztaló lelkületük keresztre feszítetik, és helyébe Krisztus lelkülete lép, életük pedig megtermi a lélek gyümölcseit. Krisztus követőinek életében az Ő jelleme nyilatkozik meg.” (*Lift Him Up*, 301. o.)

„Az új szövetség alatt az örök élet elnyerésének feltétele ugyanaz, mint a régi szövetség alatt, és ez nem más, mint a tökéletes engedelmesség. Az ószövetségben számos olyan törvénytelenséget követett el az orcátlan, arrogáns lelkület, amely ellen a törvénynek nem volt pontos

utasítása a bűnhődést, engesztelődést illetően. Az új, jobb szövetségben Krisztus betöltötte a törvényt a bűnösök számára, azzal a feltétellel, hogy a bűnösök el is fogadják Őt hit által személyes Üdvözítőjüknek...

Irgalom és megbocsátás a jutalma mindazoknak, akik Krisztushoz jönnek, és bíznak abban, hogy érdemei eltörlik bűneiket. A jobb szövetségben Krisztus vére tisztít meg a bűnöktől... A bűnös egyedül nem képes arra, hogy akár egy bűnért is engesztelhesen. Az erő Krisztus ingyen ajándékában rejlik, amit csak azok értékelnek igazán, akik tudatában vannak bűnös voltuknak, elhagyják vétkeiket, és tehetetlen lelküket a bűnököt megbocsátó Krisztusra, a Megváltóra bízzák. Ő ülteti majd be szívükbe tökéletes törvényét, amely »szent és igaz és jó« (Róm 7:12).» (*That I May Know Him*, 299. o.)

Vasárnap, december 6.: Isten szövetsége az egész emberiséggel

„Isten szeretettel és irgalommal teljes, de korántsem fogja ártatlannak tekinteni azokat, akik semmibe veszik a felajánlott üdvösséget. Az özönvíz előtti, hosszú életű embereket eltörölte a föld színéről, mivel áthágták a mennyei törvényt. Isten soha többé nem semmisíti meg az egész világot özönvíz által, de amikor haragja lesújt a világra, a tekintélyét gyalázókat a föld mélyében fogvatartott tüzek emésztik meg, melyeket a mennyei lángok szabadítanak fel. Majd a megtisztult földről dicsőhimnusz hangzik fel: »A királyi székben ülőnek és a Báránynak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön-örökké« (Jel 5:13). »Nagyok és csodálatosak a Te dolgaid, mindenható Úr Isten! Igazságosak és igazak a te útjaid, ó, szentek Királya!« (Jel 15:3). Mindazok, akiknek az életében a mennyei kincsek elsőbbséget élveznek, énekelni fognak abban a boldog kórusban.» (*Our High Calling*, 252. o.)

„Az emberi elme képtelen Isten ígéretei közül akár egyet is megérteni annak teljes gazdagságában és magasztosságában. Az egyik ígérete gyönyörűségét leplezi le, a másik kegyelmét, és a lelket mennyei világosság tölti be.

Ígéretei által mindenkire személyesen szól... és kegyelmét, erejét árasztja ránk.» (*My Life Today*, 337. o.)

„Kísértések törnek ránk. A törvénytelenység még ott is uralkodik, ahol a legkevésbé számítunk rá. A legsötétebb, legrettenetesebb nehézségek próbálnak meg és sanyargatják lelkünket, de nekünk nem szabad tévednünk vagy elcsüggednünk mindaddig, míg tudjuk, hogy Isten királyi széke felett az ígéret szivárványa ível át.

Nehéz próbáknak, ellenszegülésnek, bánatnak és bajnak leszünk kitéve, de tudjuk, hogy az Úr Jézus már keresztülment mindezeneken. Ezek a tapasztalatok felbecsülhetetlen értékűek számunkra, és a belőlük származó előnyök nem csak erre a rövid, földi életre korlátozódnak. Beraagyóják az örök élet századait...

Amint közeledünk a föld történelmének végéhez, egyre jobban növekszünk a keresztény jellemben, vagy ellenkezőleg, ugyanolyan ütemben hanyatlunk lelkileg.” (*Selected Messages*, 3/407. o.)

„Testvéreim, könyörögjete a Szentlélekért! Isten minden ígéretét teljesíti. Bibliával a kézben mondjátok: Megteszem, amit mondtál. Hivatkozom ígéretedre: »Kérjete és adatik nektek; keressetek és találtok; zörgessetek, és megnyitvatik nektek.« Krisztus kijelentette: »Amit könyörgésben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglészen néktek.« »Akármit kértek majd az én nevemben, én megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban.« (Mt 7:7; Mk 11:24; Jn 14:13).

A trón körül ívelő szivárvány a biztosítéka annak, hogy Isten igaz, hogy nincs nála változás, sem árnyéka a változandóságnak.” (*Bizonyosság-tételek*, 8/23. o.)

Hétfő, december 7.: Az Ábrahámval kötött szövetség

„Amiként a Biblia két törvénnyel ajándékoz meg bennünket: egy változhatatlan és örökkévaló törvénnyel, és egy ideiglenes, átmeneti törvénnyel, azonképpen szövetség is kettő van. A kegyelem szövetsége volt az első, amelyet Isten Éden kertjében kötött az emberrel, amikor a bűneset után azt az ígéretet adta, hogy az asszony magva a kígyó fejére tapos majd. Ez a szövetség minden embernek bocsánatot és Isten támogató kegyelmét ajánlotta fel a jövőre a Krisztusban való hit és az engedelmesség által. Az örök életet is megígérte nekik az Úr azzal a feltétellel, hogy

hűségesek maradnak Isten törvényéhez. A pátriárkák így kapták meg az üdvösség reményességét.

Ugyanezt a szövetséget újíttotta meg Isten Ábráhámmal a következő ígéletben: »És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei...« (1Móz 22:18). Ez az ígélet Krisztusra mutatott. Így fogta ezt fel Ábrahám is (lásd Gal 3:8.16), és bűnei bocsánatáért Krisztusban bízott. Ez volt az a hite, amelyet Isten igazságul számított be néki.

Az Ábráhámmal megújított szövetség Isten törvényének tekintélyét is fenntartotta. Az Úr azt mondta Ábrahámnak: »Én a mindenható Isten vagyok, járj én előttem, és légy tökéletes!« (1Móz 17:1). Isten a következőképpen tett tanúbizonyságot hűséges szolgájáról: »Mivelhogy hallgata Ábrahám az én szavamra, és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet« (1Móz 26:5), az Úr kijelentette neki: »Megállapítom az én szövetségemet én közöttem és te közötted, és te utánad a te magod között annak nemzedékei szerint örök szövetségül, hogy legyek tenéked Istened, és a te magodnak te utánad« (1Móz 17:7).

Bár ezt a szövetséget Isten Ádámmal kötötte meg és Ábráhámmal csak megújította, mégis egyedül Krisztus halálával teljesedhetett be. Isten ígérete alapján azóta létezett, mióta Isten először adott hírt a megváltásról, és azt hittel elfogadták. Attól az időponttól kezdve azonban, amikor Krisztus halálával jóváhagyta ezt a szövetséget, már Újszövetségnek nevezték. Ennek az Újszövetségnek is Isten törvénye az alapja. Egyszerűen arról intézkedett, hogy az emberek ismét összhangba kerüljenek az isteni akarattal. Oda vezette el az embereket, ahol engedelmessé tudnak Isten törvényének.» (*Pátriárkák és próféták*, 370. o.)

„Ádáz ellenségeskedésnek kell lennie köztünk és lelkünk ellensége között, de ehhez meg kell nyitnunk szívünket a Szentlélek ereje és befolyása előtt... Annyira érzékenyekké kell válnunk a szent befolyás számára, hogy Jézus szelíd, suttogó hangja megmozgassa lelkünket, belénk költözzék, és mi Őbelé, és hit által élhessünk.

Meg kell tisztulnunk minden földi szennytől, hogy Megváltónk jelme tükröződjék rajtunk, és az »isteni természet részeseivé *legyünk*, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon« (2Pt 1:4). Gyönyörűség lesz számunkra az Úr akaratának teljesítése, Krisztus

pedig úgy mutathat be minket az Atya és a szent angyalok előtt, mint akik Őbenne vannak, és nem szégyell a testvéreinek nevezni bennünket.

De azért ne legyünk büszkék a szentségünkre. Amikor jobban megértjük Krisztus folttalan jellemét és végtelen tisztaságát, az Isten dicsőségét meglátó Dánielhez hasonlóan mi is a földre esünk, és ezt mondjuk: »Semmi erő sem marada bennem, és orcám eltorzula, és oda lőn minden erőm« (Dán 10:8). Ameddig bűnös testünk nem változik át Krisztus dicsőséges testének hasonlatosságára, nem mondhatjuk el, hogy büntelenek vagyunk, de ha szüntelenül az Úr Jézus követésére törekszünk, bízhatunk áldott reménységünk teljesedésében, hogy folttalanul, ráncatlanul és minden hiba nélkül, Krisztus feddhetetlenségébe öltözve megállhatunk Isten trónja előtt.» (*Selected Messages*, 3/355. o.)

Kedd, december 8.: A Sínai-hegyi szövetség

„Isten Izrael iránti kegyelme a nép engedelmisségén múltott. A Sínai-hegy lábánál szövetséget kötött velük »valamennyi nép közül«, mint tulajdonával. Ünnepelesen megígérték, hogy az engedelmisség útján járnak. »Megtesszük mindazt, amit az Úr mondott« (2Móz 19:5.8) – mondták. Amikor néhány nap múlva Isten törvénye elhangzott a Sínai-hegyről, és Isten rendeletek és végzések formájában további utasításokat adott Mózes útján, ismét egyhangúlag ígérték: »Megtesszük mindazt, amit elrendelt az Úr.« A szövetség megerősítésekor újra egyhangúlag jelentette ki a nép: »Megtesszük mindazt, amit elrendelt az Úr« (2Móz 24:3.7). Isten Izraelt választotta népéül, ők pedig Istent választották Királyuknak.

A pusztai vándorlás vége felé a nép ismét hallotta a szövetség feltételeit. Baál-Peornál, közvetlenül az ígéret földje határánál – ahol sokan áldozatul estek a szövevényes kísértésnek – az állhatatosak megújították fogadalmukat. Isten Mózes által figyelmeztette őket a jövőben rájuk támadó kísértésekre. Nyomatékosan intette őket, különüljenek el a környező népektől, és egyedül Istent imádják.

»Most pedig hallgass, ó, Izrael a rendelésekre és végzésekre, amelyekre én tanítlak titeket, hogy azok szerint cselekedjete, hogy élhesetek, és bemehegetek, és bírhasátok a földet, amelyet az Úr, a ti atyáitoknak Istene ad néktek. Semmit se tegyetek az ígéhez, amelyet én

parancsolok néktek, se el ne vegyetek abból, hogy megtarthassátok az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsolatait, amelyeket én parancsolok néktek... Megtartsátok azért és megcselekedjétek! Mert ez lesz a ti bölcseségeitek és értelmetek a népek előtt, akik meghallják majd mind e rendeléseket, és ezt mondják: *Bizony bölcs és értelmes nép ez a nagy nemzet!*» (5Móz 4:1-6).

Isten különösképpen lelkükre kötötte, hogy ne tévesszék szem elől parancsolatait. Erő és áldás származik engedelmességükből. »Vigyázz nagyon magadra, hogy meg ne feledkezz azokról, amiket saját szemeddel láttál – üzenete az Úr Mózes által –; ne vesszenek el emlékezetedből egész életedben! Ismertesd meg azokat fiaiddal és unokáiddal is« (9. vers). A Sínai-hegyi törvényadást kísérő félelmetes jeleneteket nem volt szabad soha elfelejteniük. Világos és határozott figyelmeztetésekkel óvta Isten Izraelt a szomszédos népek bálványimádó szokásaitól.” (*Próféták és királyok*, 293–294. o.)

„Olyan hitünk kell, hogy legyen, amely kedves Isten előtt – és ez a hit szeretet által munkálkodik, megtisztítja a lelket. Hit nélkül képtelenek vagyunk meghallani az Igét oly módon, hogy az hasznunkra is váljon, bármilyen lenyűgöző módon legyen is bemutatva...

Ha a hitet nem fonjuk egybe az Ige hallásával, ha nem fogadjuk el azokat az igazságokat, amelyeket mennyei üzenetként hallunk, és nem kutatjuk azokat figyelmesen, lelkünk nem emészti meg, és lelki életünkbe nem épülnek bele, hiábavaló lesz Isten Lelkének befolyása, és nem tapasztaljuk meg az Igéből származó nyugalmat.

Nem lehet eléggé hangsúlyozni a Szentírás tanulmányozásának fontosságát. Ígéretei átfogóak, gazdagok. Krisztus egyedüli biztonságunk. Ha benne élünk, semmi sem akadályozhat meg abban, hogy elnyerjük a mennyei kincset.” (*The Upward Look*, 75. o.)

Szerda, december 9.: Az új szövetség – 1. rész

„Az új szövetség áldásai nem kizárólag a törvénytelenység és a bűn megbocsátásának irgalmából sarjadnak. Az Úr pontosít: »Mert megkegyelmezek álnokságaiknak, és az ő bűneikről és gonoszságaikról meg

nem emlékezem» (Zsid 8:12). Mindazok, akik szívükben megalázkodnak és megvallják bűneiket, irgalmat, kegyelmet és biztonságot találnak.

De megszűnt volna Isten igazságosnak lenni, miután irgalmat tanúsított a bűnös iránt? Megfosztotta becsületétől szent törvényét, és ezt követően figyelmen kívül hagyja? Isten hűséges, nem változik sosem. Az üdvösség feltételei ugyanazok. Az élet, az örök élet azok jutalma, akik engedelmeskednek Isten törvényének. A tökéletes engedelmesség, mely gondolatban, szavakban és tettekben is megnyilvánul, ugyanolyan lényeges ma is, mint annak idején, amikor a tanító megkérdezte Jézust: »Mester, mit cselekedjek, hogy az örök életet vehessem? Ő pedig monda annak: A törvényben mi van megírva, mint olvasod?... Azt cselekedd és élsz« (Lk 10:25-28).» (*That I May Know Him*, 299. o.)

„A zsidók Ábrahámától való természetes származásuk alapján igényt tartottak erre az ígéretre. Szemet hunytak azonban az Isten által szabott feltételek fölött. Az Úr, mielőtt az ígéretet adta, így szólt: »Törvényemet az ő belsejükbe helyezem, és az ő szívükbe írom be, és Istenükké leszek, ők pedig népemmé lesznek... Mert megbocsátom az ő bűneiket, és vétkeikről többé meg nem emlékezem« (Jer 31:33-34).

Isten kegyelme árad arra a népre, amelynek szívébe van írva törvénye. Ők egyek vele. De a zsidók elszakadtak Istentől. Bűneik miatt elszenveték ítéleteit. Ezért voltak pogány nép szolgaságában. Értelmüket elhomályosította a törvényszegés, és mivel az elmúlt időkben az Úr oly kegyelmes volt irántuk, találtak mentséget is bűneikre. Hízelegtek maguknak, mintha másoknál jobbak volnának, és jogot formáltak Isten áldásaira...

János kijelentette Izrael tanítóinak, hogy büszkék, önzők és kegyetlenek, inkább hasonlítanak mérges kígyók fajzataihoz – ami halálos átok az embereken –, mint Ábrahám igaz és engedelmes gyermekeihez. Az Istentől kapott világosság fényében rosszabbak voltak a pogányoknál, akiknél sokkal felsőbbrendűbbnek érezték magukat. Elfeledkeztek a szikláról, amelyből Isten kifaragta őket, és a verem mélyéről, ahonnan kiemelte őket. Isten céljának véghezvitele nem tőlük függött. Ahogyan Ábrahámot kihívta a pogányok közül, úgy másokat is elhívhat a szolgálatára. Ezek szíve olyan élettelennek tűnhet, mint a sivatag kövei, de

Isten Lelke életre keltheti őket, hogy cselekedjék akaratát, és beteljesüljön rajtuk ígérete.” (*Jézus élete*, 106–107. o.)

Csütörtök, december 10.: Az új szövetség – 2. rész

„Pál, megtérése előtt a »törvénybeli igazság tekintetében« (Fil 3:6) feddhetetlennek tartotta magát. Amióta azonban felfogása megváltozott az Üdvözítő misszióját illetőleg – aki Megváltója az egész emberiségnek, úgy zsidónak, mint pogánynak – világos ismeretet nyert; felismerte az élő hit és a holt formaságok közötti különbséget. Az izraelitáknak elrendelt régi szertartások és ceremóniák az evangélium fényében teljesen új és mély értelmet nyertek. Aminek képletes ábrázolására szolgáltak, az valósággá lett és így azok, akik az új szövetségben élnek, felszabadultak; azaz nincsenek kényszerítve azok megtartására. Viszont Isten megmásíthatatlan törvényét, a Tízparancsolatot Pál még most is megtartotta, úgy szellemi, mint szó szerinti értelmében.” (*Az apostolok története*, 190. o.)

„A kenyérből és borból való részesedés által Krisztus kötelezettséget vállalt arra vonatkozólag, hogy tanítványai Megváltója lesz. Rájuk bízta az új szövetséget, amely által mindenki, aki elfogadja Őt, örökostársa és Isten gyermeke lesz. E szövetség által a menny minden áldása a tanítványoké volt, már ebben a földi életben, de az eljövendő örök életben is. E szövetséget tanúsító okmányt Krisztus vérével írták alá. A szentség igazgatása a tanítványok szeme előtt tartotta az érettük és az egész elbukott emberiségért meghozott végtelen áldozatot.” (*The Faith I Live By*, 301. o.)

„Mindkét nagy fontosságú eseménynek meg van az emlékezete. Az úrvacsora, a megtört kenyér és a szőlőtő gyümölcse, ha magunkhoz vesszük, hirdeti az Úr halálát, amíg ismét eljövend. Ily módon idézzük élénken emlékezetünkbe szenvedéseinek és halálának jeleneteit. Krisztus feltámadását az alámerítkezés alkalmával ünnepeljük, midőn eltemetkezünk a hullámsírba, és feltámadunk feltámadásához hasonlóan, hogy új életet éljünk.

Láttam, hogy Isten törvénye érvényben marad örökké és az új földön is az örökkévalóságon át. Midőn a teremtés alkalmával Isten meg-

vetette a föld alapjait, Istennek fiai csodálkozással tekintettek az Úr művére, és az összes mennyei seregek örömujjongásban törtek ki. A teremtés hat napja után a hetedik napon megpihent az Úr minden munkájától; megáldotta és megszentelte a hetedik napot, mert azon pihent meg minden munkájától, melyet elvégzett. Isten a szombatot még Éden kertjében, az ember bűnbeesése előtt rendelte el, és megszentelték azt Ádám és Éva s az összes mennyei seregek. Isten is a hetedik napon pihent meg, és megszentelte és megáldotta azt. Láttam, hogy a szombat soha el nem töröltetik, hanem a megváltott szentek és a szent angyalok seregei a végtelen örökkévalóságon át megőrzik és megszentelik azt Alkotójuk dicsőségére.” (*Tapasztalatok és látomások*, 217. o.)

Péntek, december 11.

További tanulmányozásra: *Bizonyságtételek*, 1/63. o.

12. tanulmány

Vissza Egyiptomba

Szombat délután – december 12.

„Isten egyházának – a szőlőskert őrének – ma különlegesen értékesek azok a tanácsok és intések, amelyeket Isten a próféták által adott, világossá téve örökkévaló szándékát az emberiséggel. A próféták tanításában Isten érthetően kinyilatkoztatta szeretetét és a megváltásukra készített tervet. Isten követői, akiket egyházához küldött, Izrael elhívásának, sikereinek, kudarcainak, Isten kegyeibe való visszafogadásának, a szőlőskert Gazdájától való elfordulásának történetéről, valamint arról beszéltek, hogy a korszakokat átfogó tervet a maradék fogja megvalósítani, amelynek életében minden szövetségi ígéret teljesedni fog. És ma Isten ugyanazt üzeni egyházának – az Úr szőlője hűséges munkásainak –, mint amit hajdan prófétája által küldött: »Azon a napon énekeljete a színbort adó szőlőről! Én, az Úr vagyok az őrizője, minduntalan öntözgetem. Éjjel-nappal őrzöm, hogy senki ne bánthassa« (Ésa 27:2-3).

Izrael! Bízz Istenben! A szőlőskert Gazdája még most is gyűjti régóta várt drága gyümölcsseit a nemzetek és népek közül! Nemsokára eljön övéihez; és azon a boldog napon végre megvalósul Izrael házával való terve: »A jövőben gyökeret ver Jákob, virágzani, virulni fog Izrael, termésével elárasztja a világot« (Ésa 27:6).” (*Próféták és királyok*, 22. o.)

„Isten bűneink megvallását és szívünk megalázkodását kéri tőlünk. Ezzel egy időben viszont bízunk kell abban, hogy Ő gyengéden szerető Atyánk, aki soha nem hagyja cserben a benne bízókat. Nem tudatosul bennünk, hogy milyen kevesen élünk hit által! Abban hiszünk, amit látunk, és nem értékeljük a Szentírásba rejtett ígéreteket. Nincs egyértelműbb gyalázat Isten személyére nézve, mint az, hogy bizalmatlanok vagyunk az Ő szavai iránt.

Még egy pillanatig se engedjétek meg, hogy Sátán kísértései beférközzenek gondolataitok közé. Távozzatok el tőlük, ahogy magától az ellenségtől eltávolodnátok. Sátán a lélek elcsüggesztésére törekszik, míg Krisztus arra, hogy hitet és reménységet öntsön a szívbe. Sátán mindent elkövet, hogy Istenbe vetett bizalmunkat megzavarja. Azt sugallja, hogy reményeink hamis előfeltételekre épülnek, és nem Annak biztos szavára, aki képtelen hazudni.

Amikor Sátán kételyeket ébreszt bennünk, hogy tudniillik nem mi vagyunk az a nép, amelyet Isten vezet, és próbák és szenvedések által felkészít a nagy napra, érveljünk a Szentírás egyértelmű bizonyítékaival, hogy igenis mi vagyunk a maradék, amely megőrzi Isten parancsolatait és a Jézus hitét.” (*Our High Calling*, 85. o.)

Vasárnap, december 13.: Politikai anarchia

„A Biblia a legerősebb szavakkal ítél el minden hazugságot, csaló tettet hamisságot. Félreérthetetlenül megmondja, mi helyes, mi helytelen. Nekem mégis azt mutatták meg, hogy Isten népe az ellenség területére lépett, engedett kísértéseinek, követte az ellenség csalásait, míg félelmetesen el nem tompult az érzékenységük. Az igazságtól való enyhe eltérést, Isten követelményeitől való csekély eltántorodást nem tartják olyan vétkesnek, mikor pénzügyi nyereségről vagy veszteségről van szó. Pedig bűn, akár milliomos, akár utcai koldus követi is el. Akik hamissággal szereznek pénzt, azok kárhoztatást hoznak lelkükre. Amit félrevezetéssel vagy csalással szerzünk, átok lesz csupán számunkra.

Ádám és Éva borzalmas következményeket viselt el, amiért engedetlen lett Isten parancsa iránt. Talán így érveltek: Igen jelentéktelen bűn ez, Isten nem fogja számításba venni. Isten mégis úgy vette a dolgot, mint félelmetes rosszat, s bűnük nyomorúságos következménye minden időben érződni fog. Manapság gyakran követnek el sokkal súlyosabb bűnt, akik Isten gyermekeinek vallják magukat. Isten hitvalló népe anyagiakban olyan hamisságot cselekszik, ami Isten helytelenítését hozza rájuk, s gyalázatot az Úr ügyére is.

Az igazmondástól és az igaz tettektől való legparányibb eltérés Isten törvényének megrontása. A bűnben való folyamatos részvétel hozzá-

szoktat a helytelen tettekhez, de nem csökkenti a véték súlyosságát.” (*Bizonyságtételek*, 4/311–312. o.)

„Ez az idő csakhamar eljön, és meg kell ragadnunk mindannyiunknak Jehova hatalmas karját; mert Sátánnak mindeme csodái és jelei népének félrevezetését és megsemmisítését célozzák. Irányítsuk gondolatainkat Istenre, és ne féljük a gonoszok félelmét: azaz ne féljünk attól, amitől ők félnek és ne tiszteljük azt, amit ők tisztelnek, hanem bátran szálljunk mindenkor síkra az igazságért. Ha szemeink megnyílnának, a rossz angyaloknak egész seregét láthatnók körülöttünk settenkedni, hogy mindig újabb és újabb módot keressenek megsemmisítésünkre. De ugyanekkor Isten angyalait is láthatnók, amint azon fáradoznak, hogy minket tőlük megoltalmazzanak; mert Isten szeme éberen őrködik Izrael javán, és megóvjá és megmenti az Úr népét, ha bizodalomát beleveti. Ha az ellenség hatalmas vízáradathoz hasonlóan tör is ránk, a mindenható Isten Szentleke ellenáll.” (*Tapasztalatok és látomások*, 60. o.)

Hétfő, december 14.: Isten útbaigazítását keresve

„Minden engedelmesség Krisztus iránt, minden önmegtagadás az Ő kedvéért, minden jól átvészelt próbatétel, minden győzelem a kísértés felett egy-egy előrelépés a magasztos győzelmi menetben. Ha Krisztus a vezetőnk, biztonságban vagyunk végig az úton. Még a legnagyobb bűnösnek, a legbizonytalanabb keresőnek sincs mitől félnie, ha Őbenne bízunk, hisz szent világosság ragyogja be előtte az utat. Az ösvény annyira keskeny és annyira szent, hogy nem fér el rajta semmilyen bűn, mégis mindenkinek biztosított a hozzáférése ehhez a gyalogúthoz. Még a kételkedő lélek sem mondhatja: Istent nem érdekli az én sorsom...

A meredek úton végig, mely az örök élethez vezet, források örvendeztetik a megfáradt vándorokat. Akik a bölcsesség ösvényein járnak, még a nehézségekben is módfelett örvendeznek, mivel Az, akit az ő lelkük szeret, láthatatlanul mellettük megy. Minél előőbb haladnak az úton, annál jobban érzik kezeinek érintését, és egyre ragyogóbb a Láthatatlan dicsőségének fénye, mely útjukat megvilágítja. Egyre feljebb és közelebb

kerülve a mennyhez, dicsőítő énekük hangja csatlakozik a mennyei trónus előtt összegyűlt angyalkórus hangjához. »Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig« (Péld 4:18).» (*Isten csodálatos kegyelme*, 264. o.)

„Mindenki elnyerheti a mennyet és elkerülheti a poklot. Az angyali seregek készen állnak, hogy a megpróbált és megkísértett lélek segítségére jöjjenek. A végtelen Isten Fia kiállta a próbát értünk. A Kálvária keresztje mindenki számára világosan látható. Amikor elhangzik az ítélet, és az elveszettek átadatnak, hogy elszenvedjék Isten iránti tiszteletlenségük és engedetlenségük büntetését, senkinek nem lesz mentése. Senkire nézve nem szükségszerű, hogy elveszen. Mindenki maga dönti el, hogy fejedelméül Krisztust vagy Sátánt választja. Minden ember részesülhet abban a segítségben a megpróbáltatás idején, amiben Krisztusnak része volt. A kereszt bizonyítéka annak, hogy senkinek sem szükségszerű elvesznie, és hogy minden ember számára óriási segítség áll rendelkezésre. Választásunkon áll, hogy győzünk-e a sátáni seregek felett, vagy pedig annak erőihez csatlakozva, Isten munkájának ellenlábasaivá válunk.» (*Selected Messages*, 1/96. o.)

„Isten felruházott minket a döntés képességével, nekünk pedig használnunk kell ezt a képességet. Mi nem tudjuk szívünket megváltoztatni; nem tudjuk gondolatainkat, indítékainkat, érzéseinket uralni. Nem tudjuk önmagunkat megtisztítani, Isten szolgálatára alkalmassá tenni. De el tudjuk határozni, hogy Istennek fogunk szolgálni, át tudjuk adni neki akaratainkat; és akkor Ő munkálni fogja bennünk az akarást és a cselekvést tetszése szerint. Így egész lényünk Krisztus uralma alá kerül.

Az akarat helyes gyakorlása által életünk gyökeresen megváltozhat. Ha átengedjük akaratainkat Krisztusnak, a mennyel lépünk szövetségre, és fentről kapunk erőt az állhatatosságához. A tiszta és nemes élet – az étvágy, a bűnös kívánság feletti győzelem élete – lehetséges mindazok számára, akik gyenge, ingatag emberi akarataikat egyesítik Isten mindenható, rendíthetetlen akaratával.» (*A nagy Orvos lábnyomán*, 176. o.)

Kedd, december 15.: Visszatérés Egyiptomba

„Miután a babiloni tisztek kiszabadították Jeremiást fogságából, a próféta önként osztozott az erőtlen maradék, a föld szegényei« közül valók sorsában, akiket a káldeusok ott hagytak, hogy legyenek »szőlőművesek« és »szántó-vető emberek.« Babilónia Gedáliát tette felettük kormányzóvá. Csak néhány hónap múlt el, és az újonnan kinevezett kormányzót orvul megölték. A sok megpróbáltatást átélt szegény népet vezetői végül rávették arra, hogy keressen menedéket Egyiptom földjén. Jeremiás felemelte tiltakozó szavát e lépés ellen. »Ne menjetek Egyiptomba« – könyörgött. De az ihletett tanácsot nem fogadták meg, és »Júdának egész maradéka« Egyiptomba menekült – férfiak, asszonyok és gyermekek. »Elmentek tehát Egyiptomba, mert nem hallgattak az Úr szavára; és eljutottak Táfnesig« (Jer 42:19; 43:7).» (Próféták és királyok, 460. o.)

„Mózes távollétében a gyülekezet követelte Árontól, hogy készítsen nekik isteneket, akik előttük járnak, hogy visszavezessék őket Egyiptomba. Ez a lépésük sértés volt vezetőjük, a végtelen Isten Fia ellen. Hiszen alig néhány hete félelemmel és tisztelettel álltak a hegy lábánál, hallgatták az Úr szavát: »Ne legyenek néked idegen isteneid énelöttem!« A dicsfény, mely megszentelte a hegyet, a hang, mely alapjáig megrendítette, még mindig ott lebegett a csúcs felett a gyülekezet szeme láttára, a zsidók mégis hátat fordítottak annak, és más isteneket követtek. Mózes, látható vezérük, eközben Istennel beszélt a hegyen. A zsidók elfelejtették Isten ígését és figyelmeztetését: »Íme én Angyalt bocsátok el te előtted, hogy megőrizzen téged az úton, és bevigyen téged arra a helyre, amelyet elkészítettem. Vigyázz magadra előtte, és hallgass az ő szavára, meg ne bosszantsd őt, mert nem szenved el a ti gonoszságaitokat, mert az én nevem van őbenne.«

A zsidók szertelen hitetlenséget és hitvány hálátlanságot tanúsítottak ez istentelen kérésükkel: »Készíts nekünk istent, amely előttünk jár.« Ha Mózes távol volt is, az Úr velük maradt, nem feledkezett meg róluk. A manna továbbra is hullt, este-reggel Isten keze táplálta őket. Nappal felhőoszlop, éjjel tűzoszlop jelezte, hogy Isten jelenléte nem függött Mózes jelenlététől. Mégis, épp amikor Mózes könyörgött értük az Úrnál,

szégyenteljes ballépéseket tettek, megszegve a nemrég lélegzetelállító körülmények között kapott törvényt.” (*Bizonyágtételek*, 3/339–340. o.)

„Pál bensőségesen kérte a testvéreket, kérdezzék meg önmagukat, milyen benyomást tesznek szavaik és cselekedeteik másokra. Ne tegyenek semmit – bármily ártatlan legyen is –, ami a bálványimádás helyeslésének látszatát kelthetné, avagy sérthetné azok érzelmeit, akik még gyengék a hitben. »Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek is, mindent az Isten dicsőségére műveljétek. Meg ne botránkoztassátok se a zsidókat, se a görögöket, se az Isten gyülekezetét« (1Kor 10:31).

Az apostolnak a korinthusi gyülekezethez intézett szavai vonatkoznak valamennyi korszakra, de különösen napjainknak szólnak. A bálványimádat alatt nem csupán bálványok tiszteletét értette az apostol, hanem az önimádatot, a kényelemszeretetet, valamint a kívánságok és szenvedélyek kielégítését. Krisztus megvallása csupán, vagy az igazság ismerete nem tesz senkit sem kereszténnyé. A vallás, mely pusztán a szemet, fület és az ízlést gyönyörködteti, vagy jóváhagyja az önszeretetet, nem Krisztus vallása.” (*Az apostolok története*, 316–317. o.)

Szerda – december 16.: A fogságba vitel

„Sokan azok közül, akik közelebb kellene, hogy verjék sátraikat Kánaánhoz, inkább Egyiptom közelében létesítenek tábornak. Ők nem a feddhetetlenség Napjának világosságában élnek. Sokan szórakozóhelyekre járnak, hogy igényeiket kielégítsék, de ezáltal nem tesznek szert lelki erőre, és hamarosan ráébrednek, hogy a vesztesek oldalán állnak. Az élvezetek szeretetének bátorítása egyenlő a vallásos gyakorlat gyengülésével, hiszen a szív annyira megtelik közönséges, a megtéretlen szív számára kedves dolgokkal, hogy nem marad már hely benne Jézus számára...

Ahhoz, hogy megfelelhessünk Isten elvárásainak, szükségünk van a lelket megtisztító, szeretet által munkálkodó hitre. Egyesek hisznek ugyan Krisztusban, nem tartják Őt szélhámosnak, és vallják, hogy a Biblia Isten jellemének kinyilatkoztatása. Csodálják szent tanításait, imádják Nevét, az egyetlen Nevet, akiben ember üdvözülhet, mégis, ismereteik

és meggyőződéseik ellenére annyira keveset tudnak Isten kegyelméről, mint a legmélyebbre süllyedt bűnös. Nem nyitották meg szívüket, hogy Jézus benne lakozzék.” (*That I May Know Him*, 307. o.)

„Dicső diadal vár a hűséges hívőkre! Az apostol tudatában volt a korinthusi hívők szükségleteinek és lehetőségeinek. Igyekezett szemük elé tárni azt, ami kiemel az önzésből és az érzékiségből, az életet pedig a halhatatlanság reménye által megdicsőíti. Komolyan felhívta őket, hogy hűek maradjanak magasztos elhívásukhoz Krisztusban. »Azért szerelmes atyámfiai erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban« (1Kor 15:58).

Így az apostol igen határozott és megkapó módon igyekezett helyreigazítani azokat a téves és veszélyes eszméket, szokásokat, melyek a korinthusi gyülekezetben lábra kaptak. Egyszerűen, határozottan, de nagy szeretettel beszélt lelkükre. Intései és feddésai által Isten trónjáról áramló fény világított rájuk, hogy megláttassa velük rejtett bűneiket, melyek életüket beszennyezték. De vajon milyen benyomást keltenek szavai, és hogyan fogadják azokat?” (*Az apostolok története*, 321. o.)

Csütörtök, december 17.: Nyílt ellenállás

„A próféta a Sirmak könyvében mondja el azok romlottsága miatti fájdalmát, akiknek a világ világosságává kellett volna lenniük; fájdalmát a Sion és a Babilonba vitt fogoly nép sorsáért. Írásban állított emléket annak, hogy milyen oktalan dolog Jahve tanácsa helyett az emberi bölcsesség elfogadása. A romok között is el tudta mondani: »Szeret az Úr, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma« és egyre így könyörgött: »Inkább kutassuk, vizsgáljuk meg útjainkat, és térjünk meg az Úrhoz!« (JSir 3:22.40). Amikor Júda királysága még fennállt a nemzetek között, a próféta megkérdezte Istenét: »Ennyire megvetted Júdát, szívből megutáltad Siont?« Majd felbátorodva így esdekelt: »A te nevéért kérünk, ne utáld meg...« (Jer 14:19.21). Tökéletesen hitte, hogy Isten örök szándéka rendet teremteni a zűrzavarból, és kinyilatkoztatni a föld népeinek és az egész világegyetemnek, hogy Ő igazságos és sze-

rető Isten. Ez a hite készítette arra, hogy bizalommal esedezzek azokért, akik talán elfordulnak gonoszságuktól, és az igaz útra térnek.

Sion most romokban hevert, Isten népe pedig fogságban volt. A próféta fájdalomtól porba sújtva kiáltott: »Jaj, de magára maradt az egykor oly népes város! Olyanná lett, mint az özvegy. Nagy volt a népek között, úrnő a tartományok között, de kényszermunkássá lett! Sírva sír az éjszakában, könny áztatja arcát. Senki sem vigasztalja azok közül, akik szerették, barátai mind hűtlenné lettek, ellenségeivé váltak« (Jsir 1:1-2).” (*Próféták és királyok*, 461–462. o.)

„A lázadás és hitehagyás benne van a levegőben, amit belélegzünk. Ha tehetetlen lelkünkkel, hit által nem kapaszkodunk Krisztusba, minket is megmételez. Ha az embereket Sátán ennyire könnyen megtéveszti most, mi lesz akkor, amikor magát Krisztust utánozva csodákat fog tenni? Ki marad meg szilárdan azokon a napokon, amikor Sátán azt állítván magáról, hogy ő a Krisztus, a Megváltó csodáival fogja hitegetni az emberiséget? Mi fogja visszatartani Isten népét, hogy ne álljon át a hamis krisztusok oldalára? »Ne menjetek el, és ne kövessétek!« (Lk 17:23) – hangzik a figyelmeztetés.

Hitalapelveinket pontosan ismernünk és értenünk kell. Az igazság hirdetésére elkötelezett embereknek biztosan le kell horgonyozniuk Isten igazságában, hogy hajójuk épségben átvészelje a vihart. A családok megsokszorozódnak, de nekünk fel kell ismernünk azokat. Legyünk állig felfegyverkezve ellenük! Ebben az ütközetben nem csak emberekkel állunk szemben, hanem a gonoszság lelkeivel is, amelyek a magasságban vannak. Nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk. Az Efézusi levél 6:10-18. verseit figyelmesen tanulmányozzák gyülekezeteinkben!” (*Selected Messages*, 2/394–395. o.)

Péntek, december 18.

További tanulmányozásra: *Bizonyságtételek*, 3/457.

13. tanulmány

Jeremiás könyvének tanulságai

Szombat délután, december 19.

„Jeremiás szintén úgy beszélt az eljövendő Megváltóról, mint Dávid házából származó királyról: »Íme, eljönnek a napok, azt mondja az Úr, és támasztok Dávidnak igaz magvat, és uralkodik, mint király, és bölcsen cselekszik és méltányosságot és igazságot cselekszik e földön. Az ő idejében megszabadul Júda, és Izrael bátorságosan lakozik, és ez lesz az ő neve, amellyel nevezik őt: *Az Úr a mi igazságunk!*« És ismét: »Mert ezt mondja az Úr: Nem vész ki a Dávid férfi sarjadéka, aki az Izrael házának székebe üljön. És a lévita papok férfi sarjadéka sem vész ki előlem, aki élőáldozatot áldozzon és ételáldozatot égessen, és véres áldozatot készítsen mindenkor« (Jer 23:5-6, 33:17-18).” (*Az apostolok története*, 223. o.)

„Az ilyen keresztényben Krisztus vallása életadó, egész lényét betöltő elvként, élő, munkálkodó lelki erőként mutatkozik meg. Az ifjúság üdeségét, erejét és boldogságát tükrözi. Az Isten Igéjét befogadó szív nem olyan, mint a tó, amely vizét elpárologtatja, sem pedig mint a megrepedt víztároló, amely kincsét elveszti. Hanem olyan, mint a kiapadhatatlan forrás táplálta hegyi patak, amelynek habzó, hűs vize szikláról sziklára csobog, és felüdíti a fáradtakat, a szomjazókat és megterhelteket.” (*Krisztus példázatai*, 130. o.)

„Isten meg akarta tanítani a népet, hogy hódolattal és félelemmel közeledjen hozzá az általa előírt módon. Isten nem fogadhat el részleges engedelmességet. Nem volt elég, hogy az istentiszteletnek ebben az ünnepélyes időszakában majdnem mindent úgy cselekedtek, ahogy azt ő elrendelte. Isten átkot mondott azokra, akik eltérnek parancsolataitól, és nem tesznek különbséget a közönséges és a szent között. Isten a próféta által ezt jelenti ki: »Jaj azoknak, akik a gonoszt jónak mondják és a jót gonosznak; akik

a sötétséget világossággá és a világosságot sötétséggé teszik... Jaj azoknak, akik maguknak bölcseknek látszanak és eszesek önmaguk előtt... Akik a gonoszt ajándékért igaznak mondják, és az igazak igazságát elfordítják tőlük... Mert a seregek Urának törvényét megvetették, és Izrael szentjének beszédét megutálták» (Ésa 5:20-24). Senki se csalja meg magát azzal a hiedelemmel, hogy Isten parancsolatainak egy része nem lényeges, vagy azzal, hogy Isten valami változtatást is elfogad a megkövetelt helyett. Jeremiás próféta ezt mondta: »Kicsoda az, aki szól és meglesz, ha nem parancsolja az Úr?« (JSir 3:37). Isten semmiféle olyan parancsolatot nem rögzített Igéjében, amelynek az emberek akaratauk szerint engedelmeskednek vagy nem engedelmeskednek, és nem viselik ennek következményeit. Ha az engedelmesség szigorú útja helyett az emberek valami más ösvényt választanak, akkor hamarosan megmutatkozik, hogy annak »vége a halálra menő út« (Péld 14:12).» (*Pátriárkák és próféták*, 360–361. o.)

„Az Izrael elé tárt dicsőséges lehetőségek megvalósulásának az Isten törvénye iránti engedelmisség volt a feltétele. Az Izraelnek megígért emelkedett jellemet és az áldások teljességét – az értelem, a lélek, a fizikai élet, a ház, a föld, a jelen és eljövendő élet áldásait – Isten csak az engedelmeseknek kínálja fel.

A gyümölcsstermés feltétele – mind a lelki életben, mind a természet világában – az Isten törvényeinek való engedelmisség. Az Istent megdicsőítő gyümölcssterméstől vonják el társaikat azok, akik Isten parancsolatai áthágására biztatják őket. Az ő vétjük is, hogy az Úr nem kapja meg a szőlőskert gyümölcsét.» (*Krisztus példázatai*, 305–306. o.)

Vasárnap, december 20.: Szertartások és a bűn

„Meg kell értenünk, hogy egyéneként munkatársai vagyunk Istennek. »Annakokáért, szerelmeseim, amiképpen mindenkor engedelmeskedtetek, nem úgy, mint az én jelenlétemben csak, hanem most sokkal inkább az én távollétemben, félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti üdvösségeteket! Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből« (Fil 2:12-13). Íme, hogyan működik együtt az isteni hatalom az emberi erőfeszítéssel...

Szükség van a korai és a késői esőre. »Isten munkatársai vagyunk« (1Kor 3:9). Csakis az Úr részesíthet bennünket a korai és késői esőben. A felhők, a nap fénye, az éjszaka képződő harmatcseppek az Ég értékes ajándékai. De mindezek mit sem érnek, ha személyes erőfeszítések révén nem fogadják el ezeket. A földművelőknek is személyesen ki kell venniük a részüket a munkából. Szántaniuk, vetniük kell. Elő kell szedniük szerszámaikat, amelyeket használniuk is kell. A magvat a megfelelő időben el kell vetni. Tiszteletben kell tartani a vetés és aratás szabályait, másképp odatesz a termés...

Ekképpen fest Isten és ember együttműködése. Minden erő Istentől jön: »Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek« (Jn 15:5). Hány órát dolgozhatunk egyedül anélkül, hogy nehézségekbe ütköznénk? Minden dicsőség az Úrtól származik, és minden lehetséges úton vissza kell Hozzá térnie, ha együtt dolgozunk Vele...

Tartsuk szemünk előtt saját lelki érdekeinket. Ha megmaradunk Krisztusban, nem fogjuk megengedni – még Őérette végzett szolgálatunkban sem –, hogy ambiciózus megvalósításaink előnyt élvezzenek hittestvéreinkkel való lelki kapcsolatainkhoz képest.” (*This Day With God*, 276. o.)

„Ez a porszem világ volt színtere Isten Fia testet öltésének és szenvedésének. Krisztus nem az el nem bukott világokhoz ment, hanem ide jött, az átoktól eldurvított, tönkretett földre. Kilátása nem volt kecsegtető, hanem a lehető legcsüggesztőbb. Mégsem lankad el, s kedvét sem veszti, míg meg nem szilárdítja a földön az igazságot (Ésa 42:4). Ne feledjük a pásztor nagy örömét, hogy megtalálta az elvesztettet. Összehívja szomszédjait: »Örüljetek velem, megtaláltam elveszett juhomat.« Az egész menny visszhangozza az öröm hangját. Maga az Atya énekel örvendezik egyetlen egynek is a megmentésén. Az öröm mily szent elragadtatását fejezi ki ez a példázat! Kiváltságod, hogy részt vegyél ebben a szent örömben!» (*Bizonyságtételek*, 6/124–125. o.)

Hétfő, december 21.: A szív vallása

„»Halljátok az Úr igéjét, júdeaiak mind, akik bementek ezeken a kapukon, hogy leboruljatok az Úr előtt! Így szól a Seregek Ura, Izrael Istene:

Jobbítsátok meg útjaitokat és tetteiteket, akkor megengedem, hogy ezen a helyen tartózkodjatok! Ne bízzatok ilyen hazug szavakban: az Úr temploma, az Úr temploma, az Úr temploma van itt! Mert csak ha igazán megjobbítjátok útjaitokat és tetteiteket, ha igazságosan ítélték ember és embertársa között, ha a jövevényt, árvát és özvegyet nem nyomjátok el, és ártatlan vért sem ontotok ezen a helyen, nem követtek más isteneket a magatok romlására: akkor megengedem, hogy ezen a helyen tartózkodjatok, azon a földön, amelyet őseiteknek adtam, öröktől fogva mindörökké» (Jer 7:2-7). Ebből világosan megmutatkozik, hogy az Úr nem akar fenyítéket alkalmazni. Feltartóztatja az ítéletet, hogy meggyőzze a megátalkodottat. Aki »szeretetet, jogot és igazságot« gyakorol a földön, bánkodik gyermekei tévelygése miatt. Mindenképpen meg akarja őket az örökkévalóság útjára tanítani (Jer 9:24). Kihozta Izraelt a szolgaságból, hogy Őt, az egyedül igaz és élő Istent szolgálja. Bár hosszú ideig tévelyegték a bálványimádás útján, és semmibe vették intéseit; most mégis kijelentette: kész felfüggeszteni a büntetést, és újabb alkalmat adni a megtérésre. Világossá tette, hogy csak szívük őszinte megújulása tudja elhárítani a közelgő végzetet. Hiábavaló a templomban és szolgálataiban bízniuk. Ceremóniákkal és szertartásokkal nem tehetik jóvá a bűnt. Ha Isten népének vallják is magukat, csak szívük és szokásaik megújulása mentheti meg őket állandó vétkezésük elkerülhetetlen következményétől.» (*Próféták és királyok*, 413–414. o.)

„A szívnek előbb el kell fogadnia a Jézusban megnyilatkozó igazságot. Ez az igazi vallás alapja. Ezt követi a bűntudat: a bűn miatt beteg lélek érzi, hogy orvosra van szüksége, ezért a názáreti Jézus elé megy bűnbocsánatért esedezve. Vállalja, hogy hadat üzen a lelkek ellenségének, és Jézusra tekint, hogy erőt vegyen tőle a kísértések legyőzésére. Imádkozik és az Írásokat kutatja. A Biblia igazságai új és rendkívül érdekes megvilágításban tárulnak fel előtte, miközben Isten Lelke meggyőzi őt azok fontosságát illetően. Tanulmányozza Krisztus életét, és minél mélyebben feltárul előtte a Megváltó feddhetetlen jellemének tisztasága, annál kevésbé bízik önnön jóságában. Minél rendszeresebben és közelebbről figyel Jézust, annál inkább meggyőződik önnön esendőségéről. Az önigazultság érzete szertefoszlik, és teljességgel összetörve ráesik

a Kősziklára, Jézus Krisztusra. A kísértő sanyargatni fogja, ami miatt időnként azt érzi, hogy Isten nem fogadja el őt. De ha hisz Isten szavában, és kéri ígéretei teljesedését, a sötétségen át feltarthatatlanul Krisztus szeretetének tiszta világoSSága feléje áramlik.” (*Lift Him Up*, 273. o.)

Kedd, december 22.: A szív vallása

„Akár hűek vagyunk, akár nem, magunkért kell elszámolnunk Istennek, nem másokért. Ha hibát fedezünk fel más hitvallókban, és helytelenítjük viselkedésüket, az nem ment ki minket, egyetlen hibánkat sem egyenlíti ki. Ne szabjuk magunkat másokhoz, és ne mentsünk semmit viselkedésünkön, csak mert mások gonoszt tesznek. Isten a magunk számára adta lelkiismeretünket. Fenséges elveket fektetett le Igéjében, amelyek elégségesek, hogy irányítsanak keresztény életutunkon és viselkedésünkben. Családotok, kedves barátaim, nem tartja magát Isten törvényének elveihez. Sosem éreztétek át a rajtatok nyugvó, embertársaitok iránti kötelesség terhét.” (*Bizonyságtételek*, 3/523. o.)

„Személyes küldetésünk és felelősségünk van az emberek üdvösségét illetően, amiről személyesen jelentést is kell tennünk. Ugyanakkor saját üdvösségünket is szem előtt kell tartanunk, és ezért személyesen is erőfeszítéseket kell tennünk... Mások áhítatossága és Isten iránti engedelmessége nem üdvözít bennünket, és küldetésünket sem teljesíti. Az ő erőfeszítéseiket nem említik majd érdem gyanánt a nevünk mellett...

Isten mindegyikünket feladattal bízott meg: nem ideiglenes munkával, mint amilyen a magvetés, ültetés vagy a termés begyűjtése, hanem országa állandó építésével, a lelkeknek az igazsággal való megismertetésével. Ez legelső és legfontosabb küldetésünk. Istennek joga van feletünk. Ő áldott meg minket képességekkel és lehetőségekkel, nekünk csupán fel kell ismernünk azokat, és élnünk kell velük. Ezen Isten iránti kötelezettségeinket rajtunk kívül senki sem teljesítheti. Mások ellenszegülése nem lesz mentség számunkra, hiszen egyedüli Példaképünk, akit követnünk kell: a büntelen, feddhetetlen Jézus...

Most kell munkába állnunk! Most kell jellemünket a mennyei Példaképhez igazítanunk... Ha ismerjük Krisztust, másoknak is bemutat-

juk Őt. »Amiképpen Te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra« (Jn 17:18), mondta Jézus. Azért jött az emberek közé, hogy kinyilatkoztassa számukra az Atyát, a mi küldetésünk pedig az Ő jellemének a képviselője. Semmi sem menthet fel ez alól a kötelezettség alól.” (*Our High Calling*, 303. o.)

„A saját körében mindenki eljuthat a keresztyén jellem tökéletességére. Krisztus áldozata által nyílt meg a lehetőség, hogy a hívő elnyerje mindazt, ami a megszentelődéshez szükséges. Isten felszólít, hogy érjünk el a tökéletesség színvonalát; élénk állítja példaképpül Krisztus jellemét. A Megváltó földi életében – melyet a gonosszal szemben tanúsított állandó ellenállás csiszolt tökéletessé – bemutatta, miként juthat az ember, Istennel együtt munkálkodva, már itt is, a jellem tökéletességére. Isten így biztosít bennünket, hogy mi is teljes győzelmet arathatunk.” (*Az apostolok története*, 531. o.)

Szerda, december 23.: Isten és a bálványok

„A szüntelenül Jézusra tekintő lélek előtt feltárul az Ő önmegtágadó, alázatos szeretete, amit utánózni fog. A büszkeséget, becsvágyat, gyűlöletet és önzést el kell távolítani a szívből. Sok ember esetében e rossz jellemvonások bizonyos mértékben háttérbe vannak ugyan szorítva, de nincsenek gyökeresen kiirtva a szívből. Ha úgy alakulnak a körülmények, ezek a negatív vonások újra előtörnek, és Isten elleni lázadáshoz vezetnek. Itt lappang a rettenetes veszély. Titokban megőrizni egy bűnt, annyit tesz, mint táplálni a bezárt ellenséget, aki a megfelelő pillanatra vár, hogy kiszabaduljon és romba döntse életünket.” (*Bizonyságtételek*, 4/175. o.)

„Milyen kevesen tudják, hogy kedvenc bálványaik vannak, és bűnöket melengetnek! Isten látja e bűnöket, melyekhez ti talán vakok vagytok. Ezért fáradozik metszőkésével, hogy mélyebbre hatoljon, és lefejtse rólatok a melengedett bűnöket. Ti akarjátok megválasztani a megtisztítás folyamatát. Milyen nehezetekre esik alávetni magatokat a keresztre feszítésnek. Holott mikor teljesen Istenre bízunk dolgainkat, Őrá, aki ismeri gyengeségünket és bűnös voltunkat, a legmegfelelőbb utat vá-

lasztja, hogy elérje a kívánt eredményeket. Énoch is folytonos küzdelem árán, őszinte hittel járt Istennel. Nektek is módotokban áll ezt tenni. Teljes mértékben megtérhettek, és valóban Isten gyermekei lehettek, nemcsak magatok örvendezve akarata ismeretének, hanem példamutatással másokat is az alázatos engedelmesség és odaszentelődés ugyanazon ösvényére vezethettek.

A valódi istenfélelem szerteágazó és közlékeny. A zsoltáriró mondja: »Igazságosságodat nem rejtettem el szívemben. Elmondom a te hűségedet és segítségedet, nem titkolom el kegyelmedet és igazságodat a nagy gyülekezetben.« Ahol az Isten szeretete él, ott mindig ki is akarják azt fejezni.” (*Bizonyságtételek*, 3/543–544. o.)

„Sátán csalókon keresztül, láthatatlan utakon növeli hatalmát, és akadályokat gördít Isten népe elé, hogy az emberek az ő rabjai maradjanak, és ne gyülekezzenek Krisztus lobogója alá. Megtévesztéssel akarja elcsalogatni az embereket Krisztustól, s akiknek ingadozó a hitük, azok kétségkívül a csapdáiba esnek. Akiket pedig nem képes bűnbe vinni, azokat üldözni fogja, ahogyan a zsidó főemberek is üldözték Krisztust...”

Az ellenség szeretné belesodorni Isten maradék népét a világra váró általános romlásba. Ahogy Krisztus eljövetele közeleg, egyre eltökéltebben erőlködik, hogy elveszítse őket. Férfiak és nők állnak majd elő, akik azt állítják, hogy új világosságot, új kijelentést kaptak. Azzal a céllal teszik ezt, hogy megingassák a régi tájékozódási pontokba vetett hitet. Tétételeiket nem vetik alá Isten Igéje vizsgálatának, mégis akadnak majd olyanok, akiket félre tudnak vezetni. Hamisságokat terjesztenek, és közben beleesnek majd ebbe a csapdába. Kósza értesüléseknek adnak hitelt, majd továbbadják a rémhíreket, s ezzel a láncsal a csalók fejedelméhez kapcsolják magukat. Ez a lelkület nem mindig Isten üzeneteinek nyílt elutasításában fog megmutatkozni, hanem sokféleképpen kifejeződő, tartós hitetlenségben. Minden egyes hamis állítás táplálja és erősíti a kételety, amely miatt sokan helytelen irányba fordulnak majd.

Nem lehetünk eléggé óvatosak a tévelygés bármilyen formájával szemben, mert az ellenség megállás nélkül próbálkozik, hogy embereket vonjon el az igazságtól. Elhiteti velük, hogy mennyire rátermettek.” (*Bizonyságtételek*, 5/295–296. o.)

Csütörtök, december 24.: A maradék

„Isten megbocsátja a bűnt. Ez legnagyobb örömünk. Ha szaván fogjuk, és elhagyjuk bűneinket, Ő kész eltörölni minden álnokságunkat. Megtisztítja szívünket, és biztosítja számunkra a Szentlélek jelenlétét, miközben Jézus közbenjár érettünk. A lelki dolgokat azonban lelkiképpen kell értenünk. A hit, mely megkülönbözteti Isten akaratát, betartja ígéreteit és él a Szentírásban kinyilatkoztatott igazságok nyújtotta lehetőségekkel: egy élő, cselekvő és kitartó hit. Éppen azért, mert bűnös, függő, hiányosságokkal teli, tévedő és tehetetlen lelkek vagyunk, kell Krisztus feddhetetlenségében bízunk.

Ha úgy fogadnátok el Krisztus szavait, mintha kizárólag hozzátok intézte volna, ha úgy élnétek meg az igazságot, mintha ti lennétek az egyedüli bűnösök a föld felszínén, akikért Krisztus életét áldozta, megtanulnátok hit által kérni a keresztre feszített és feltámadt Megváltó érdemeit...

Sokan úgy érzik, hogy jellemhiányosságaik miatt képtelenek elérni Krisztus mércéjét, de mindaz, amit tenniük kell, nem más, mint életük minden lépésében megalázkodniuk Isten hatalmas keze alatt. Krisztus nem aszerint értékeli az embert, hogy mennyit dolgozik Isten országáért, hanem hogy milyen lelkülettel teszi ezt.

Amikor terheket cipelő, önnön erejükből bizalmatlan, alázatos embereket lát, akik kizárólag Benne bízhatnak, fáradozásukat kiegészíti tökéletességével, és ezt az krisztusi kegyelemmel egyesített erőfeszítést elfogadja az Atya. A bűnös hiányosságait fedezi az Úr tökéletessége, teljessége, feddhetetlensége. Az Atya szeretettel, irgalommal és kedvesen tekint azokra, akik őszinte akaratú, összetört szívvel alázatos erőfeszítéseket tesznek annak érdekében, hogy az Ő elvárásai szerint éljenek. Számára ők engedelmes gyermekek, akik rendelkeznek Krisztus érdemeivel.” (*In Heavenly Places*, 23. o.)

Péntek, december 25.

További tanulmányozásra: *Isten csodálatos kegyelme*, 259. o.